

Giới thiệu Hôm Qua Vui Vẻ

Thể loại: hiện đại, đô thị tình duyên, tình yêu duy nhất, gương vỡ lại lành, tình yêu và hôn nhân.

Số chương: 73 chương + 6 PN

Edit: Dương

Bìa: chị Tâm Tít Tấp

[Văn án]

Lễ tình nhân năm ấy, nghe nói hơn năm trăm cặp tình nhân đăng kí kết hôn, chỉ duy nhất một cặp chính là bọn họ - Đinh Tam Tam và Đới Hiến - ly hôn vì nảy sinh mâu thuẫn về việc có hài tử

...

Hai năm sau khi ly hôn, cô trở thành Phó giáo sư trẻ tuổi nhất trong bệnh viện, anh trở thành Đại tá, quân trang đeo đầy huân chương.

Sau đó, cũng có một ông chú cận bã đẹp trai quý gồi trước mặt cô, trao nhẫn xin cô gả cho anh ta...

Khi đó, chồng trước của cô đang ngồi ở trong bữa tiệc, cười cười nhìn cô.

"Em đồng ý."

Diễn viên: Đinh Tam Tam, Đới Hiến | phối hợp diễn: Phương Trí Viễn, Tiểu Chung, Tống Diệp, Bạch Dư, Cát Trĩ Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

CÒN CÓ THỂ PHỤC HÔN SAO?

Edit: Dương

***

Thành phố B, Bệnh viện Nhân Dân số 1, trong phòng phẫu thuật số 3 của khoa ngoại [1] đẩy vào một bệnh nhân đặc biệt.

[1] Khoa ngoại: là phân ngành trong y khoa liên quan đến điều trị bệnh hoặc tổn thương bằng phẫu thuật. Phẫu thuật là các thủ thuật dùng trong ngoại khoa để chữa bệnh hoặc chẩn đoán bệnh.

Người bị thương là một bé trai ba tuổi tên là Đậu Đậu, bởi vì lúc chơi đùa không cẩn thận cầm một chiếc đũa dài 11 cm xuyên qua lỗ mũi bên phải cắm vào xương sọ, ban đầu phụ huynh không chú ý, chỉ cho rằng đứa bé bị chảy máu mũi, mãi đến đêm hôm đó nảy sinh chuyện đi tiểu không thể khống chế và hôn mê nặng [2], mới đưa vào bệnh viện. Chụp CT [3], phát hiện trong đầu đứa bé có vật lạ, vật lạ từ lỗ mũi bên phải tiến vào trong đầu, mãi cho đến đình hộp sọ.

[2] Hôn mê nặng: không phản ứng trên hành vi, chỉ khi bị kích thích mạnh mới tỉnh lại, ngừng kích thích thì bệnh nhân trở về trạng thái không phản ứng nhưng đồng tử không biến đổi, các phản xạ đều tồn tại, sinh mệnh ổn định.

[3] Chụp CT (CT-Scanner): là kỹ thuật dùng nhiều tia X – quang quét lên một khu vực của cơ thể theo lát cắt ngang phối hợp với xử lý bằng máy vi tính để có được hình ảnh 2 chiều hoặc 3 chiều của bộ phận cần chụp.

Bác sĩ phẫu thuật chính là một người phụ nữ cao gầy, cô mặc trang phục phẫu thuật, đi xong gang tay, nhìn kỹ phim chụp CT treo trên tường một chút, hỏi, "Thợ cắt tóc đến chưa?"

"Vẫn chưa." Phụ tá nói.

"Không đợi được nữa, tự chúng ta ra tay đi." Bác sĩ nữ đi tới nói.

Bác sĩ nữ finày tên là Đinh Tam Tam, năm nay 28 tuổi, là phó giáo sư trẻ nhất trong bệnh viện, trình độ nghiệp vụ hạng nhất, luận văn nhiều lần được đánh

giả xuất sắc, đề tài y học nghiên cứu trước đó cũng thu được không ít sự quan tâm ở trong và ngoài nước, chính là một ngôi sao mới đang lên của giới y học.

"Cô giáo Đình." Cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, một cô gái tươi sáng có mái tóc ngắn đứng ở cửa, cô ấy mặc trang phục phẫu thuật, sắc mặt có chút hoảng hốt. *(T không thích để Đình lão sư nên chuyển thành cô giáo Đình)*

"Sao vậy?" Đình Tam Tam quay đầu lại, nhìn về phía sinh viên nữ không nên xuất hiện ở chỗ này.

Đôi Khả Dật nhìn một chút tình huống của phòng phẫu thuật, cắn môi một cái, nói, "Phẫu thuật quan trọng hơn, cô cứ phẫu thuật xong rồi lại nói ạ, em ở bên ngoài chờ cô."

"Chuyện của em có gấp không?" Đình Tam Tam nhíu mày.

"... Không gấp ạ." Đôi Khả Dật lắc đầu một cái, lui ra ngoài phạm vi vòng tròn màu xanh của phòng phẫu thuật, đợi Đình Tam Tam hoàn thành phẫu thuật.

Đình Tam Tam trong chớp mắt đối diện với bàn mổ, phụ tá đã cạo hết tóc của đứa bé.

"Chúng ta bắt đầu." Đình Tam Tam đeo khẩu trang, lộ ra đôi mắt trong veo, cô cầm dao phẫu thuật lên, rạch xuống dao đầu tiên.

"Đậu Đậu, con của tôi..." Bên ngoài phòng phẫu thuật, mẹ của Đậu Đậu đang ngã vào trong ngực của người chồng khóc lớn.

Ngồi trên hành lang trầm mặc không nói là ông ngoại của Đậu Đậu, bởi vì lúc đó chính là do ông chăm sóc cháu, bởi vì phát hiện chậm trễ, bây giờ về mặt của ông cụ rất thống khổ, hiển nhiên là vô cùng đau lòng.

Ông bà nội của Đậu Đậu thông dong tới chậm, bà nội của Đậu Đậu sau khi nghe xong tình huống của cháu trai thì suýt nữa ngất xỉu.

Trong phòng phẫu thuật, đang tiến hành khâu vào đây.

"Chú ý điểm xuất huyết [4] và áp lực nội sọ [5], cẩn thận vỡ xương." Thanh âm trầm ổn của Đình Tam Tam từ sau lớp khẩu trang truyền tới.

[4] Điểm xuất huyết: chảy máu không ngừng mang tính tự phát, nguy hiểm cho tính mạng (bao gồm xuất huyết nội sọ), điểm xuất huyết chủ yếu phân bố ở dưới da, dưới niêm mạc.

[5] Áp lực nội sọ (ICP): là kết quả của áp lực riêng của từng khu vực, cụ thể có 3 khu vực đó là nhu mô não 88%, dịch não tủy chiếm 9% thể tích và mạch máu 3%. Áp lực nội sọ trung bình là 10 - 12 cm H₂O.

"Vâng."

Y tá trưởng vừa lau mồ hôi cho Đình Tam Tam, vừa bát quái, "Mọi người có biết đứa nhỏ này là cháu trai của ai không?"

"Ai?" Bác sĩ đảm nhiệm phụ tá, thuận miệng hỏi.

"Biết tập đoàn Tụ Lực không? Đứa nhỏ này chính là cháu trai nhỏ của chủ tịch tập đoàn Tụ Lực, tôi vừa mới nhận ra ông ấy." Y tá trưởng nói.

"Cô còn nhận ra cả cháu trai của người nổi tiếng sao?" Phụ tá cười nói.

"Đoạn thời gian trước không phải là trên báo có đăng sao? Bởi vì nhà ông ấy đầu tư vào khu nhà cao cấp kia hai trăm triệu." Nói đến những chuyện này, y tá trưởng thuộc như lòng bàn tay. *(200 triệu NDT ~ 690 tỷ VND)*

Phụ tá cười nhìn Đình Tam Tam mổ chính: "Cô Đình, cô có áp lực không?"

Đình Tam Tam nhướn mày, nói: "Mỗi lần phẫu thuật đều có áp lực, cũng không chỉ có lần này."

Một bác sĩ xứng đáng với chức vụ, phải luôn luôn giữ vững sự kính trọng đối với sinh mạng, thực sự sợ hãi và lo lắng, bất kể phẫu thuật lớn nhỏ đều phải như vậy.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, chủ nhiệm tự mình đến chào hỏi, trấn an phụ huynh.

"Giáo sư Vương, ngài là nhìn Đậu Đậu lớn lên, nhất định phải cố gắng cứu thằng bé." Bà nội của Đậu Đậu, một người phụ nữ tóc mai đều phải chải chuốt cẩn thận, vậy mà lúc này nắm tay chủ nhiệm không ngừng rơi nước mắt, khăn cầu.

Chủ nhiệm nói, "Bà yên tâm, bác sĩ của chúng tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

Mẹ của Đậu Đậu đột nhiên giống như tỉnh ngộ, xông tới hỏi, "Bác sĩ chủ trị là ai? Có thể tin được không? Y thuật thế nào?"

Làm việc ở bệnh viện, sợ nhất chính là gặp phải người nhà bệnh nhân nghi ngờ y thuật của bác sĩ, nhưng không có cách nào, cho dù không thích vẫn phải tận lực trấn an.

Ba tiếng đồng hồ trôi qua, trong phòng phẫu thuật đang tiến hành khâu lại.

Đình Tam Tam lui xuống, để phụ tá phụ trách khâu lại phía sau.

Cô ngồi trên băng ghế ở bên cạnh, bởi vì cơm tối chưa ăn thế lực không tốt, cộng thêm phải đứng trong thời gian quá dài, đôi chân đều đang phát run, có phần không chịu nổi.

"Khả Dật, vừa nãy em muốn nói chuyện gì?" Sau khi cô ngồi vững, quay đầu lại hỏi cô gái đứng ở một bên.

Đôi Khả Dật ban đầu còn có chút khân trương, do dự có nên nói với Đình Tam Tam không, bây giờ tâm tình ổn định rồi, cũng không hốt hoảng như vậy nữa.

"Anh trai em ở phòng phẫu thuật dưới tầng, phẫu thuật nhỏ, không có gì đáng ngại, nhưng em muốn nói với cô một tiếng." Đôi Khả Dật lúng túng cười một tiếng, giả vờ ung dung. *(ĐKD là học trò của ĐTT nên chỗ này xưng hô em - cô (cô giáo))*

Khỏe mắt Đình Tam Tam giật một cái, bấp chân hơi co giật, cô chống tường đứng lên, "Đôi Hiền? Không phải anh ấy ở Nam Kinh (*) sao? Bị thương chỗ nào, tại sao lúc đó không kịp thời điều trị?"

"Anh ấy... bấp đùi trúng đạn, bởi vì điều kiện y tế ở khu vực thi hành nhiệm vụ không tốt, cho nên lần đầu phẫu thuật không lấy ra được hết vỏ đạn. Bây giờ... là lần phẫu thuật thứ hai." Đôi Khả Dật cúi đầu xuống.

Đình Tam Tam lấy tay chạm vào mũi một cái, nghiêng đầu, để cho khuôn mặt của mình vui trong bóng tối, cô hỏi người bên kia bàn mô: "Khâu xong chưa?"

"Xong rồi." Phụ tá lớn tiếng đáp.

Đôi Khả Dật nhìn chăm chăm Đình Tam Tam, nhìn cô ấy giống như không có chuyện gì xảy ra đi đến kiểm tra vết thương đã khâu lại, tháo găng tay phẫu thuật và khẩu trang, đi ra ngoài cửa.

Dưới tình thế cấp bách, Đôi Khả Dật kêu một tiếng "chị dâu", không phải là bác sĩ Đình, mà là chị dâu.

Không sai, Đôi Khả Dật chính là em họ chồng trước của cô, hiện tại đang thực tập ở bệnh viện này.

Đình Tam Tam đi trên hành lang, thân hình không lay động chút nào, giống như là hoàn toàn không nghe được.

Đèn của phòng phẫu thuật tắt, mọi người khần trương nhìn chăm chăm phía sau cánh cửa.

Một bóng dáng cao gầy từ sau cửa tự động đi ra, dung mạo của cô rất thuần khiết, như núi xuân sau cơn mưa, như trắng non trong đêm tối, tự nhiên không dính bụi trần, hơn nữa có phần cao lãnh điềm nhiên, vừa có vẻ đẹp rực rỡ, lại là một bác sĩ ôn trọng, đúng là người một khi gặp qua sẽ khiến người khác khó mà quên được.

Đình Tam Tam vừa ra khỏi phòng phẫu thuật đã bị một cánh tay nắm chặt, mẹ của Đậu Đậu khần thiết mở miệng, "Bác sĩ, con của tôi thế nào? Nó thế nào rồi?"

"Phương Thiên, con bình tĩnh một chút." Một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi đứng ở phía sau nói.

Đình Tam Tam nhìn sang, gật đầu, nói: "Đứa bé tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, chiếc đĩa cũng lấy ra rồi."

Y tá ở một bên giơ cái khay lên, ý bảo đây chính là chiếc đĩa đã lấy ra.

Toàn bộ người trên hành lang đều thờ phào nhẹ nhõm, nhất là ông ngoại của Đậu Đậu.

"Nhưng mà tôi muốn nói cũng không phải là đặc biệt nắm chắc, thời điểm đứa bé ngã sấp xuống chiếc đĩa khiến khớp nối xương đỉnh [6] trong xương sọ bị vỡ, trong đầu bầm tím nghiêm trọng, tạo thành sưng tấy rất lớn, cho nên áp lực nội sọ cực kỳ cao. Thời điểm phẫu thuật chúng tôi thực hiện vật xương [7] để giảm sức ép, sau đó cũng làm một phần xương sọ vá lại. Mặc dù rò rỉ dịch não tủy [8] do chiếc đĩa gây ra trong quá trình phẫu thuật đã tiến hành vá lại, nhưng vạn nhất không thể hoàn toàn khép lại, giai đoạn sau sẽ dẫn tới trong đầu bị nhiễm trùng, đối với trẻ em mà nói cũng rất nguy hiểm."

[6] Xương đỉnh: là hai xương nằm trong sọ người, khi nối chúng lại với nhau tại một khớp có xơ, tạo thành mặt và vòm của xương sọ.

[7] Vật xương (bone flap): khối xương được hình thành trong quá trình cắt sọ gọi là vật xương.

[8] Dịch não tủy: là chất lỏng trong, không màu bao quanh và bảo vệ não cùng tủy sống. Nó có tác dụng loại bỏ chất thải ra khỏi não đồng thời phân phối chất dinh dưỡng đi khắp hệ thần kinh trung ương.

"Vậy làm sao bây giờ, bác sĩ, cô hãy cứu Đậu Đậu." Mẹ của Đậu Đậu đau lòng khóc ra tiếng, hiển nhiên là muốn biết mức độ mà con mình phải đối mặt.

"Trước mắt vẫn là lấy quan sát làm đầu, nếu như hoàn toàn khép lại được thì đương nhiên là tốt, nếu như không thể thì chúng tôi sẽ tiến hành phẫu thuật thêm một bước." Đinh Tam Tam nói.

Tất cả mọi người lâm vào một nỗi lo lắng không tên, vẻ mặt cũng không tốt như vừa nãy.

Ông nội của Đậu Đậu tiến lên, nhìn Đinh Tam Tam nói, "Cảm ơn bác sĩ Đinh, sau này chữa trị như thế nào thì chúng tôi nhất định sẽ phối hợp, cô vất vả rồi."

Đinh Tam Tam nhìn về phía người đàn ông nhiều năm tung hoành ngang dọc trên thương trường này, lúc này cũng hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

Cô nói, "Ngài yên tâm, nên làm gì thì chúng tôi nhất định sẽ làm. Hiện tại đứa bé đang tỉnh táo ở trong phòng, có thể để một vị phụ huynh đi vào."

Nói xong, cô gật đầu với mọi người, rồi đi khiêm tốn.

Đôi Khả Dật ngồi xổm ở ngoài cửa phòng phẫu thuật của anh họ, thấp giọng khóc nức nở. Cô vừa than anh họ nhà mình mệnh khổ, vừa oán trách chị dâu tiền nhiệm vô tình, đáng hận nhất là chính mình, biết rõ hai người họ đã sớm ly hôn, trong lòng vẫn còn ôm một chút hy vọng bọn họ có thể tái hợp, thật là tức cười.

Cộc cộc cộc...

Trên hành lang yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân, Đôi Khả Dật lau nước mắt ngừng đầu, tức giận nhìn cô ấy, "Bác sĩ Đinh sao lại tới rồi?"

Đinh Tam Tam đứng ở trước mặt Đôi Khả Dật, đưa tay sờ tóc của cô ấy, "Đừng khóc, anh ấy sẽ không có chuyện gì."

Đôi Khả Dật nghiêng đầu, tránh thoát bàn tay của Đinh Tam Tam.

"Tôi biết rõ tất cả mọi người đều đã quen nhìn thấy anh họ bị thương, cũng biết tính chất công việc của anh ấy chính là lấy mạng của mình đi đổi lấy mạng của người khác, nhưng các người có thể có một chút lòng thông cảm không? Anh ấy cũng là người, cũng sẽ chết..." Nói xong, Đôi Khả Dật liền khóc nức nở, khó chịu tận đáy lòng.

Đinh Tam Tam đứng ở cửa, thông qua cửa kính nhìn thấy, bên trong là một cuộc chiến tranh không có khói thuốc súng, anh không còn là một người anh hùng, chỉ là một bệnh nhân. Anh yếu ớt như vậy, cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

"Thông báo cho ba mẹ anh ấy rồi sao?"

"Bác cả đi kiểm tra ở các tỉnh khác, bác gái tham gia diễn đàn ở thành phố Lâm, hẳn là lập tức tới ngay." Đôi Khả Dật buồn buồn nói.

Đinh Tam Tam gật đầu, cũng không nghĩ gì khác.

Đôi Khả Dật thấy cô ấy không nói lời nào, đứng dậy giậm giậm chân, chạy đi.

Đinh Tam Tam đưa tay, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng phẫu thuật ra, cô chọn khắp góc ngách, yên lặng đứng ở một bên.

Ở chỗ cô đứng vừa vặn có thể nhìn thấy mặt của anh. Anh nhắm chặt hai mắt, trên mặt hoàn toàn không có huyết sắc, đôi môi vẫn giống như vậy, có độ cong gợi cảm kiên nghị.

Trong đầu của cô, phảng phất lại vang lên thanh âm của người này.

"Vợ ơi, em muốn ăn trứng gà ốp lết lòng đào sao?"

"Vợ ơi, em đứng lên một chút, để anh đem cái vỏ chăn này đi giặt."

"Vợ ơi, em phẫu thuật xong chưa? Anh làm xong cơm trưa để ở phòng làm việc của em."

"Vợ ơi, anh đặt hoa quả ở chỗ bà chủ tiệm hoa quả một tháng rồi, bà ấy sẽ đúng hạn đưa đến nhà, em nhớ phải ăn đấy."

"Vợ ơi, anh có nhiệm vụ lập tức phải rời đi, quần áo của em ở tiệm giặt anh đã mang về rồi, treo ở trong tủ quần áo đấy."

Bởi vì cô là bác sĩ ngoại khoa, có một đôi tay vô cùng trân quý, cho nên anh chưa bao giờ cho phép cô làm việc nhà.

...

Một tháng sau khi ly hôn, cô nhắm mắt lại trước mặt đều là anh, bên tai nghe thấy thanh âm anh cầm máy hút bụi dọn nhà, trên chóp mũi ngửi thấy mùi thơm của canh hầm mà anh làm, ngay cả xoay người, trên gối đầu dường như vẫn còn lưu lại hơi thở của anh.

Đinh Tam Tam nhú mày, đáy lòng khó chịu tới cực điểm.

Hai năm không gặp, không nghĩ tới lại lấy phương thức này gặp lại. Cô khẽ cong khóe miệng, một tiếng nức nở tràn ra khỏi cổ họng. Sợ quấy rầy bọn họ

phẫu thuật, cô quay lưng lại, bả vai run run, nửa ngày, thời điểm xoay người lại chỉ thấy khoe mắt hồng hồng.

Nửa giờ sau, đèn phẫu thuật tắt, bác sĩ mổ chính đi tới, vỗ vỗ bả vai của cô, "Phẫu thuật rất thành công, sẽ không ảnh hưởng đến cơ năng thân thể của cậu ấy sau này, bảo đảm qua không bao lâu liền tha hồ vùng vẫy."

"Cảm ơn anh." Thanh âm của Đinh Tam Tam có chút khàn khàn.

"Em cũng là bác sĩ, chẳng lẽ không biết đây là việc chúng ta nên làm sao?" Sư huynh lớn hơn cô mấy tuổi, cười an ủi cô.

Đinh Tam Tam gắng gượng cười một tiếng, nhìn anh bị đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, cô nhanh chóng đuổi kịp.

"Bác sĩ Triệu, bác sĩ Đinh và bệnh nhân này có quan hệ thế nào vậy?" Y tá nhỏ mới vào bệnh viện tò mò hỏi.

Bác sĩ Triệu: "Quá phức tạp, nói cô cũng không rõ."

Y tá nhỏ lặng lẽ thu dọn bàn mổ, trong lòng oán thầm: Ngay cả thử cũng không thử, làm sao biết nói không rõ được? Chính là không muốn nói mà thôi.

Trong phòng bệnh, Đới Hiến dưới tác dụng của thuốc mê ngủ rất an ổn, trên mặt cũng dần dần có độ ấm.

Đinh Tam Tam ngồi ở trước giường của anh, không để ý, nước mắt tí tách rơi xuống.

Cô đưa tay chạm vào tay của anh, sờ sờ lòng bàn tay, tất cả đều là vết chai thô ráp, khó có thể tưởng tượng chủ nhân của bàn tay này phải làm loại công việc gì.

"Chúc mừng anh, lại thêm một 'Huân chương'." Cô cười nhạt, vừa ưu nhã lại vừa chua xót, người khác chắc sẽ không hiểu.

Người đàn ông nằm trên giường bệnh hô hấp đều đặn, chân mày hơi nhíu lại, không biết là đang phiền não cái gì.

Sắc trời dần tối, y tá gõ cửa một cái, nói, "Bác sĩ Đinh, người nhà của bệnh nhân đến rồi."

"Tôi biết rồi." Thanh âm của cô hơi khàn, đứng lên, mang theo cặp mắt sưng đỏ rời đi.

Không phải thời điểm tốt để cô gặp lại ba mẹ anh, nhất là dưới tình huống cả thể xác và tinh thần của cô đều mệt mỏi, chỉ có thể trốn tránh.

"Chị dâu." Đới Khả Dật không biết từ nơi nào chạy ra, chặn ở trên đường cô quay lại phòng ban.

Đinh Tam Tam hơi nghiêng đầu, không muốn để cô ấy thấy đáng về mình đã khóc.

"Khả Dật, còn có việc gì sao?" Cô giống như bình thường hỏi cô ấy.

"Chị cũng đang khó chịu." Đới Khả Dật cả người mặc áo blouse trắng, nhưng không mất đi vẻ đẹp của người con gái, mà còn có thêm chút nghiêm túc của bác sĩ.

"Ừ." Cô không phủ nhận.

"Chị đang đau lòng cho anh trai em?"

"Ừ."

"Nhưng chị và anh ấy còn chưa tái hợp, đúng không?"

"... Đúng."

Đới Khả Dật di chuyển mũi chân, tránh đường mà Đinh Tam Tam phải đi, "Vậy chị đi đi."

Đinh Tam Tam không hề dừng lại, vạt áo bông bệnh, cô thật sự rời đi.

Đới Khả Dật giẫm giẫm chân, kẻ sách thất bại, ảo não đi đến phòng bệnh của anh họ.

Trong phòng bệnh đã vô cùng náo nhiệt, mẹ và bạn tốt của Đới Hiến, đều vây quanh trong phòng bệnh.

"Đều im lặng đi, mọi người không biết bệnh nhân cần nghỉ ngơi sao!" Đới Khả Dật la lớn.

"Là Tiểu Dật hả, hôm nay phải đi làm sao? Ăn cơm tối chưa?"

Bác sĩ vốn là rất có uy phong, nhưng ở trước mặt người trong nhà, đây chỉ là túi da bất kham mà thôi.

Đới Khả Dật nhụt chí, "Bác gái, bác ở nơi này nói đạo lý nhất, bác bảo bọn họ về đi, anh họ thật sự cần phải tĩnh dưỡng."

Mẹ của Đới Hiến, mặc một thân tây trang màu lam nhạt, gòai giang mỹ lệ, vừa nhìn liền biết không phải là phu nhân của thủ trưởng [9] mà là người phụ nữ sự nghiệp thành công, khí thế đầy mình, người ngoài không học được. Bà ấy nói, "Tiểu Dật nói đúng, nếu đã phẫu thuật thành công, chúng ta cũng có thể yên tâm rồi."

[9] Thủ trưởng: cán bộ có trách nhiệm cao nhất tại một cơ quan, đơn vị.

"Vâng, cháu sẽ để ý anh họ, mọi người bận rộn cả ngày cũng mệt mỏi rồi, đi về nghỉ ngơi đi."

Mẹ của Đới Hiến cúi người xuống, sờ sờ mặt của con trai, khoe môi cong lên một nụ cười bất đắc dĩ, "Tiểu tử thối, cuối cùng đã trở lại rồi."

Mặc dù bị thương, nhưng so với trước kia trải qua hỏa lực khói lửa, có thể trở về như thế này là đã rất may mắn rồi.

Dọn sạch chiến trường, Đới Khả Dật bung cái ghế ngồi xuống trước giường của anh họ.

"Đáng thương, chỉ có em ở đây với anh." Cô chống đầu than thở.

Trông coi được một lát, phòng cấp cứu gọi cô đến, cô vội vội vàng vàng đi làm phụ tá, lúc trở lại lần nữa đã là đêm khuya, người trên giường đã tỉnh rồi.

"Anh họ, anh cảm thấy sao rồi?" Đới Khả Dật hỏi Đới Hiến.

"Tạm được." Anh vừa lên tiếng, thanh âm trầm thấp, có sự trầm ổn của người đàn ông thành thực.

"Lúc chị dâu đến thăm anh, anh có biết không?" Đới Khả Dật hỏi, nói những chuyện khác có lẽ anh họ sẽ không có hứng thú, chỉ có hứng thú với riêng chuyện này.

Đới Hiến sùng sốt một chút, "Cô ấy đã tới sao?"

"Đại khác là lúc thuốc mê chưa hết tác dụng, vẫn luôn ở đây."

Ánh mắt Đới Hiến sáng lên một chút, giống như trên tấm rèm màu đen cuối cùng cũng có một vài ngôi sao sáng, không còn trầm lắng như trước nữa.

"À, đôi mắt chị dâu khóc sưng đỏ cả lên, thoát nhìn chị ấy rất đau lòng." Đới Khả Dật nói.

Đới Hiến ngẩng người một lát, sau đó khôi phục như thường, "Hôm nay cô ấy có phẫu thuật không? Ăn cơm tối chưa?"

Đới Khả Dật vẽ mặt đầy vạch đen, "Anh họ, có ai từng nói anh rất hèn hạ không?"

"Có."

"Ai nói? Để em bái người đó một lạy, có một người bạn cùng chung chí hướng đúng là không dễ dàng."

"Tam Tam."

Đới Khả Dật...

Ánh sao nhỏ bé kia, sáng lên từng chút một, giống như liên tục đàm luận về chị dâu thì anh họ có thể sống bất tử vậy.

"Anh họ, anh bị thương sao không đi bệnh viện lục quân [10] mà lại chạy đến chỗ này, có mục đích riêng à?" Đới Khả Dật hỏi.

[10] Lục quân: là một quân chủng trong quân đội hoạt động chủ yếu trên mặt đất, thường có số quân đông nhất, có trang bị và phương thức tác chiến đa dạng, phong phú.

"Không phải anh muốn đến." Anh một mực phủ nhận. Nếu như có thể không khiến cô đau lòng, anh làm sao có thể chủ động chạy tới dưới mí mắt cô khiến cô đau lòng chứ?

Đới Khả Dật nghi ngờ trong giây lát, nhìn anh họ hai mắt dần dần nhắm lại, bỗng nhiên bừng tỉnh, "Là bác cả!"

Chuyện như vậy, rõ ràng chỉ có thủ trưởng mới có thể làm được.

Lời editor:

(*) Nam Kính (南镜 - Nánjìng): ban đầu t tưởng tác giả gõ sai, là Nam Kinh (南京 – Nánjīng) mới đúng (khi gõ bàn phím thì hai từ này gõ giống hệt nhau). Nhưng chương sau tác giả vẫn viết Nam Kính nên t giữ nguyên. Tuy nhiên t tìm trên GG thì không có Nam Kính, đợi sau này tác giả có viết thêm về địa danh này thì t sẽ sửa lại sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

TÌNH CỜ GẶP LẠI Ở HÀNH LANG

Edit: Dương

***

Đới Hiến vẫn luôn chờ đợi sự xuất hiện của Đinh Tam Tam, cũng là lần đầu tiên bắt đầu tức giận năng lực khôi phục mạnh mẽ của bản thân mình.

"Anh họ, cuối tuần này có thể xuất viện rồi." Đới Khả Dật nhảy vào nói cho anh họ biết tin tức tốt này.

Đới Hiến giương mắt nhìn em họ một chút, đây tuyệt đối không phải là vẻ mặt cao hứng.

Đới Khả Dật rụt cổ lại, lập tức chuồn đi mất.

Đinh Tam Tam đang ở trong phòng làm việc của bác sĩ ở cuối hành lang kiểm tra bệnh án của anh, cô cơ bản hai ngày sẽ tới một lần, không đi phòng bệnh thăm hỏi, trái lại tới làm phiền bác sĩ chủ trị của anh.

Bác sĩ Triệu bị cô làm cho áp lực to lớn, bản bệnh án đang cầm trên tay cũng không vững, nói, "Sur muội à, đừng đến nữa, anh thật sự không hoan nghênh em đến đâu..."

Đinh Tam Tam liếc nhìn anh ta, "Bệnh sợ vợ của anh lại phát tác?"

"Không phải như vậy, em xem chị dâu em, cách hai tiếng lại đi qua trước cửa phòng làm việc của anh, một bệnh nhân nữ hơi đẹp một chút là cô ấy đều không buông tha, huống chi lại là em?" Bác sĩ Triệu vô cùng ủy khuất. Vợ mình là y tá trưởng trong khoa, điều kiện giám sát vô cùng thuận lợi.

Đinh Tam Tam khép bệnh án lại, nói: "Không đến nữa, vết thương của anh ấy khôi phục không tệ, sau này không cần thiết phải làm phiền anh nữa."

"Vậy là đúng rồi." Bác sĩ Triệu thở dài một hơi.

Đinh Tam Tam cười nói: "Lần này cảm ơn anh đã tận tâm như thế, hôm nào em mời anh và chị dâu đi ăn."

"Không cần, mỗi bệnh nhân anh đều đối xử như vậy, không có gì khác biệt." Bác sĩ Triệu nói quang minh lỗi lạc.

"Sur huynh, người của viện bạn [1] không tuần tra ở chỗ này." Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua ngoài cửa, quay đầu cười hai tay cho vào túi.

[1] Viện bạn (院办): là một từ đa nghĩa, trong truyện này chủ yếu có nghĩa là văn phòng bệnh viện.

Bác sĩ Triệu liếc nhìn ra cửa, duỗi dài cổ, thấp giọng nói: "Chị dâu em thích ăn của Trung Quốc [2]."

[2] Của Trung Quốc (Eriocheir sinensis): là một loài của nước ngọt thuộc hệ của đồng có nguồn gốc từ Trung Quốc từ tỉnh Phúc Kiến và được du nhập vào châu Âu, Bắc Mỹ, nơi chúng được xem là một loài xâm lấn.

Đinh Tam Tam gật đầu cười, đã hiểu.

Cô quay đầu quay lại phòng làm việc của mình, thời điểm đi qua hành lang đúng lúc tình cờ gặp Đới Khả Dật đỡ Đới Hiến đi ra, hình như là muốn đi ra ngoài hóng gió.

Đới Khả Dật nhận thấy cánh tay khoác trên vai mình trong nháy mắt trầm xuống, loại lực đạo này, thiếu chút nữa khiến cô quỵ xuống ngay tại chỗ.

"Anh họ..." Đây là em gái anh, không phải là chiến hữu của anh.

Cô đứng ở vị trí cách anh 5 m, mặc áo blouse trắng, cao gầy xinh đẹp. Bệnh nhân và người nhà qua lại, cô đứng ở chính giữa bọn họ, cô có một luồng tiên khí khác biệt.

Đinh Tam Tam à, may tuyệt đối không tự tin như vậy trong mắt Đới Hiến, đáy mắt u tối xẹt qua một tia hoảng loạn, cô giống như kẻ trộm bị bắt được, muốn vội vàng chạy trốn khỏi hiện trường.

Thế nhưng anh rất hấp dẫn ánh mắt xung quanh, ngay cả cô cũng không thể ngoại lệ.

Trương Tiểu Nhân [3] nói, khi yêu chúng ta cảm thấy người ấy không ai sánh bằng, đó là một loại độ lệch thị giác.

[3] Trương Tiểu Nhân (3/11/1967): là một trong những nhà văn nổi tiếng nhất Hongkong, bà nổi tiếng với những tác phẩm viết về tình yêu và các mối quan hệ.

Đình Tam Tam cảm thấy bà ấy nói sai rồi, người đàn ông mà cô yêu, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy không gì sánh bằng, cái này đã không còn là độ lệch của mình cô nữa rồi.

"Bác sĩ Đình!" Đới Khả Dật mở miệng trước tiên, cắt đứt đường lui mà cô ấy muốn làm như không thấy.

"Khả Dật." Đình Tam Tam hơi vén tóc sau tai, xoay người đối diện với bọn họ.

Đới Hiến chống trên bả vai của Đới Khả Dật, từng bước tiến đến gần cô, mỗi một bước đều cảm thấy dài đằng đặc, mỗi một giây đều cảm thấy dư vị vô tận.

Hai năm rồi, ngoại trừ lúc anh nằm trên giường bệnh bị thuốc mê làm cho không biết cảm giác xung quanh, đây là lần đầu tiên vợ chồng bọn họ gặp lại sau khi ly hôn.

"Tam Tam." Một bước cuối cùng vẫn chưa hạ xuống, đột nhiên có giọng của một người đàn ông khác xen vào.

Đình Tam Tam càng thêm quần bách, cô hồi hận mình không rời khỏi đây sớm một chút.

"Trí Viễn." Mũi chân cô khẽ động, quay đầu nhìn về phía người đàn ông xuất hiện ở bên trái.

Anh ta mặc tây trang, thắt cà vạt chỉnh tề, khuôn mặt ôn hòa khí chất ưu nhã, vừa nhìn đã biết là nhân sĩ không phú thì quý.

"Tan làm chưa? Anh đến đón em đi ăn tối." Anh ta dường như cũng không chú ý đến tình huống của bên này, cười cười đi tới.

Trong mũi Đới Khả Dật phát ra tiếng xem thường, đỡ Đới Hiến xoay người rời khỏi, mặc dù người phía sau cũng không hề tình nguyện.

"Bọn họ là ai?" Phương Trí Viễn tùy ý nhìn thoáng qua, nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

"Bệnh nhân." Đình Tam Tam giải thích lời ít ý nhiều.

"Tan làm chưa?" Anh ta thu hồi tầm mắt, nhìn về phía cô.

"Còn nửa tiếng nữa, anh chờ em thêm một chút." Đình Tam Tam giống như tùy ý nhìn về phía đồng hồ trên vách tường, nhìn thấy người dần dần biến mất ở cửa phòng bệnh.

"Được, anh chờ em." Phương Trí Viễn cười nói.

Đới Khả Dật nôn nóng gỡ rối tóc của mình, nhìn người trên giường có chút ủ rũ.

"Anh họ..."

"Anh ta có tốt với cô ấy không?" Anh ngắt đầu hỏi.

"Em làm sao biết được." Đới Khả Dật bĩu môi.

"Nói dối." Ánh mắt Đới Hiến nhìn em họ rất âm trầm.

Với mức độ quan tâm của Đới Khả Dật với Đình Tam Tam, làm sao nó có thể không biết?

"Vậy em nói người đàn ông kia đối xử với chị ấy tốt vô cùng, hỏi han ân cần, xe đưa xe đón, anh sẽ như thế nào?" Đới Khả Dật mong đợi hỏi.

Ánh mắt của Đới Hiến lướt qua bắp đùi bị thương của mình, nói gần từng chữ, "Vậy anh yên tâm rồi."

Chỉ cần có người có thể chăm sóc tốt cho cô, anh cũng không quan tâm người đó không phải là mình.

Không đúng, nói như vậy không quá chính xác, mặc dù anh sẽ đau lòng, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là cô trải qua không quá hạnh phúc.

Đới Khả Dật tức giận đến mức không biết đập vỡ cái gì mới tốt, tìm kiếm cả nửa ngày, cầm đĩa quyết hồng lên, thoáng chốc ném bịch xuống dưới đất.

"Nhát như thỏ đế!"

Đới Hiến cười khề một tiếng, cũng không ngại em họ nói thế nào.

Đình Tam Tam và Phương Trí Viễn ăn cơm ở một nhà hàng cao cấp, anh ta đột nhiên đề dao nĩa xuống, nói, "Anh nhớ ra bóng lưng kia là ai rồi."

Về mặt Đình Tam Tam ngớ ngàng, "Cái gì?"

"Anh ta là Đới Hiến, đúng không?" Phương Trí Viễn uống một hộp nước chanh, cười cười nhìn cô.

Đình Tam Tam nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, nói, "Vấn đề này, anh suy nghĩ trong ba tiếng đồng hồ?"

"Không phải, vừa nãy bất chợt nhớ tới, chỉ là vừa khéo." Phương Trí Viễn vẫn cười như cũ, phong độ hạng nhất.

Đình Tam Tam nói: "Ừ, là anh ấy."

Đổi thành những người phụ nữ khác, hiện tại đã không ngừng vội vàng mà giải thích vạch rõ giới hạn rồi. Nhưng cô ấy thì sao, cúi đầu, cắt miếng bò bít tết vô cùng nghiêm túc, anh ta hoài nghi cô ấy đang nghiền cứu miếng thịt bò này nằm ở chỗ nào trên người con bò.

"Tại sao anh ta trở lại? Không phải là đang chấp hành nhiệm vụ ở Nam Kinh sao?"

"Như anh thấy đấy, chân què rồi."

"Nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng."

Không nghiêm trọng mà em lại lo lắng như vậy?

Đương nhiên, những lời này anh ta oán thâm trong lòng là đủ rồi, nói ra tuyệt đối không phải là một sự lựa chọn sáng suốt.

Cơm nước xong, Phương Trí Viễn đưa cô về nhà, đến dưới nhà, anh ta không rời đi như ngày thường.

Đình Tam Tam kéo cửa xe một chút, không kéo ra được, quay đầu nhìn anh ta, "Cửa chưa mở."

"Chúng ta tâm sự một chút." Phương Trí Viễn hạ cửa sổ xe xuống, tắt máy.

Đình Tam Tam nói, "Nếu như bởi vì chuyện của Đới Hiến thì bỏ đi, em và anh ấy nếu như có đường quay lại thì sẽ không đến mức ly hôn." Cho nên, không cần quá lo lắng.

Đây là giải thích của cô, vô cùng có sức thuyết phục, cô động sức tích.

"Không nói chuyện anh ta, nói chuyện của chúng ta." Anh ta cời dây an toàn ra xoay người đối mặt với cô, "Tam Tam, chúng là người cùng một đường đúng không?"

"Phương diện nào?"

"Phụ nữ và đàn ông."

Nói ngắn gọn, chính là anh ta muốn hỏi bọn họ qua lại như thế này, sẽ đi lên con đường hạnh phúc sao?

Đình Tam Tam gật đầu, đưa ra câu trả lời của mình: "Em không biết."

"Là không muốn trải qua, hay là không có lòng tin." Anh ta hỏi.

Đình Tam Tam mím mím môi: "Năm nay em hai tám tuổi, từ hai mươi tuổi bắt đầu trên bàn mổ, em trải qua không dưới một nghìn ca phẫu thuật lớn nhỏ, nhưng em vẫn không có biện pháp trước khi phẫu thuật nói cho người nhà bệnh nhân, xác suất phẫu thuật thành công là một trăm phần trăm."

Phương Trí Viễn nói: "Em là một bác sĩ giỏi, không thể nghi ngờ."

"Nhưng cho dù là ở lĩnh vực mà em am hiểu nhất, em cũng không có biện pháp cho ra đáp án xác định." Đình Tam Tam ngẩng đầu, trong mắt có trăm mối cảm xúc đan xen, cô nói, "Chuyện tình cảm em càng không am hiểu, cũng không cho anh được đáp án mà anh mong muốn."

Cô thoát nhìn giống như đóa hoa trắng nhỏ mọc ở trên núi cao, tao nhã xinh đẹp, cao ngạo ẩn dật, nhưng đồng dạng cũng là lẻ loi.

Phương Trí Viễn đưa tay, ôm cô vào ngực.

"Tam Tam, em như vậy anh cảm thấy rất có lỗi." Anh ta đau lòng ôm cô, không đành lòng nhìn về mặt cô bị bản thân mình bức bách.

"Rõ ràng là vấn đề của em, anh nói như vậy là muốn ra về mình rất hào phóng sao?" Cô cười hỏi anh ta.

Phương Trí Viễn buông tay, nâng mặt của cô, nhìn chăm chăm vào cô, "Tam Tam, anh vẫn luôn rất hào phóng."

Chông trước của em, anh cho phép trong lòng em có vị trí của anh ta, như vậy vẫn không tính là hào phóng sao?

Đinh Tam Tam thu lại ý cười, lông mày khẽ giương lên, một luồng khí tức cao lãnh đập vào mặt. Cô nghiêng người về phía trước, vặn chìa khóa xe, mở khóa trung tâm [4], sau đó vỗ vỗ gương mặt của Phương Trí Viễn: "Ngủ ngon, chúc anh có giấc mơ đẹp."

[4] Khóa trung tâm: là khóa cửa kiểm soát trung tâm, là một loại linh kiện của xe hơi.

Cô nhanh nhẹn rời đi, khiến cho người ta có loại cảm giác Trang Chu mộng điệp [5].

[5] Trang Chu mộng điệp: là tên người ta đặt cho một đoạn văn trong sách Trang tử của Trung Quốc. Nội dung đoạn văn: Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là "vật hoá".

Phương Trí Viễn ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích, đối với anh ta mà nói, thích người phụ nữ như Đinh Tam Tam liền báo hiệu trước anh ta sẽ gặp đủ loại thất bại của cuộc sống.

Một người phụ nữ dám chảy nước mắt chặt tơ tình, bạn còn dám mong đợi cô ấy là người dịu dàng chu đáo?

Đinh Tam Tam rửa mặt bằng nước lạnh, nhìn gương mặt lạnh trong gương, nói thật bản thân cô cũng có chút tiêu hóa không nổi.

Gương mặt lạnh lùng như thế này, thật sự khiến người ta không dám tin sẽ có người đàn ông theo đuổi cô.

Trước khi ngủ, Đinh Tam Tam nhận được điện thoại của mẹ mình.

"Nghe nói Đới Hiến trở lại rồi? Còn ở bệnh viện các con?" Bà đi thẳng vào vấn đề, không hề có ký tâm tư lên xuống của con gái mình.

"Vâng."

"Ngày mai mẹ đi thăm nó, có tiện không?"

"Không tiện lắm."

"Ôi, đứa nhỏ này, nói thế nào vậy."

"Tùy ý mẹ đi."

"Mẹ nấu chút canh sườn, con tiện đường mang đi?"

"Mẹ, mẹ đang khiêu chiến sự kiên nhẫn của con sao?" Đinh Tam Tam để sách xuống.

"Được rồi được rồi, tự mẹ đi." Mẹ Đinh nhanh chóng cúp điện thoại.

Lần trước chọc giận Đinh Tam Tam vẫn là hai năm trước, kết quả khiến bà đánh mất một người con rể ưu tú. Mẹ Đinh bây giờ là sợ con gái mình rồi, cảm thấy tình tình đứa con gái này của bà còn nóng nảy hơn hai đứa con trai lớn.

Đinh Tam Tam nằm ở trên giường, bị mẹ Đinh làm cho hoàn toàn tỉnh ngủ.

Mỗi một người quen của bọn họ, đều sẽ kinh ngạc vì sao hai người họ lại ly hôn. Sau khi biết chân tướng lại nhao nhao lờm ngụyt, không thể lý giải được hành động của Đinh Tam Tam.

Từng nghe nói kháng cự sinh con, những vẫn là hiếm thấy có người dám lấy ly hôn để phản kháng. Đinh Tam Tam xem như là người đầu tiên từ xưa đến nay.

Người không hiểu sẽ chỉ trích cô ly kinh bạn đạo [6], ích kỷ vụ lợi. Nhưng chỉ có mình cô biết, nếu như cô và Đới Hiến sinh con, con của bọn họ sẽ phải gánh vác nguy hiểm như thế nào.

[6] Ly kinh bạn đạo: làm trái lý luận hoặc học thuyết chiếm địa vị chủ đạo.

Quên đi, để những người hiểu lầm kia tiếp tục hiểu lầm là được rồi, dù sao cô xác thực cũng không quá thích trẻ con, trêu đùa một chút còn có thể, nuôi dưỡng một đứa bé quá phức tạp.

Nghĩ xa hơn, hô hấp của cô dần dần bình ổn lại.

Ở trong mơ, cô lại trở về ngày đó của hai năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

CÁCH THỨC CƯỚP ĐOẠT THỨ NHẤT

Edít: Dương

***

Hai năm trước, cô và Đới Hiến ly hôn, lý do nói với bên ngoài là tính cách không hợp, thực ra là Đinh Tam Tam bị phụ huynh hai bên thúc giục sinh con đến phát điên, ép buộc Đới Hiến ly hôn.

Thời gian quay ngược lại buổi sáng hôm ấy bọn họ đi lĩnh giấy chứng nhận ly hôn.

Cô thức dậy giống như ngày thường, anh thức dậy sớm hơn ngày thường nửa giờ, làm bữa sáng cho cô.

"Vợ ơi, trứng trắng em thích mặn hay là ngọt?" Anh ở trong phòng bếp hét to.

Cô rửa mặt xong đi ra, nhìn phòng bếp, nói: "Ngọt."

Anh mặc T-shirt màu xám quần màu đen, trên miệng còn ngậm điều thuốc, một tay cầm xẻng nấu ăn một tay cầm đĩa. Từ bóng lưng nhìn lại, bóng lưng anh rộng rãi mạnh mẽ, vai rộng eo hẹp, vừa cao vừa to, đứng ở nơi đó, khiến toàn bộ phòng bếp đều bị thu nhỏ lại.

Nghĩ đến hôm nay phải làm cái gì, cô nháy mắt một cái, xoay người xoa xoa mắt.

"Vợ à, em đang làm gì thế?" Anh híp mắt ngậm điều thuốc, bụng bữa sáng đi ra.

Đinh Tam Tam xoay người, đi tới kéo ghế ra ngồi xuống, nói: "Không có gì, ăn cơm đi."

Khuôn mặt của cô ở dưới nắng sớm vô cùng dịu dàng, tóc ngắn gọn gàng, lộ ra vành tai khéo léo, vành tai bị chiếu sáng đến trong suốt. Từ sườn mặt nhìn lại, vầng trán no đủ, lông mi rung rung, sống mũi thẳng tắp, đôi môi đỏ thắm, hết thấy đều là đáng yêu anh yêu thích nhất.

Nhưng người phụ nữ như vậy, cô có một trái tim cứng rắn nhất trên thế giới này.

Cơm nước xong, vẫn là anh rửa bát.

Đinh Tam Tam vào phòng, thay một bộ váy màu trắng đứng ở trước gương, người ở bên trong cao gầy xinh đẹp, đôi mắt trong veo lấp lánh, dường như không hề dính chút tục khí của trần gian.

Cái váy màu trắng này, cực kỳ giống áo cưới của cô.

Đới Hiến đi tới, giống như không hề nhìn thấy hành động của cô. Trục tiếp ở trước mặt cô bắt đầu cời quần áo, vừa cời còn vừa kêu: "Vợ à, lấy cho anh cái quần lót."

Đinh Tam Tam mở ra ngăn dưới cùng của tủ quần áo, một hàng quần lót xếp chỉnh tề gọn gàng, cô hỏi: "Anh muốn cái nào?"

"Cái mà em mua đó."

"Đều là em mua."

"À, vậy tùy tiện đi."

Đinh Tam Tam ném cho anh một cái màu đen, anh cười nhận lấy, nói: "Vợ à, ánh mắt của em thật tốt."

Đinh Tam Tam không nói gì, kiểu dáng giống nhau màu sắc giống nhau, cô mua một lần mười cái, cái này cũng tính là ánh mắt tốt?

Đi ra khỏi cửa, đi xuống dưới nhà rồi, anh đột nhiên nói: "Anh chưa lấy chứng minh thư."

Đinh Tam Tam nói: "Anh đi lấy đi, em lái xe ra chờ anh."

Anh lấy xuống rồi, lái xe đi được mấy con phố rồi, anh lại hỏi: "Số hộ khẩu ở chỗ em phải không?"

"Không phải tôi qua anh cầm đi à?" Đinh Tam Tam cau mày.

"Anh đặt ở trong tủ đầu giường, em chưa lấy?"

Sắc mặt của Đinh Tam Tam đen lại, dừng xe sang bên đường, tắt máy, cô quay đầu nhìn anh: "Anh là cố ý sao?"

"Em mới nhìn ra sao?" Anh cong khóe miệng cười.

Đinh Tam Tam xuống xe, mở cửa xe, đi tới ven đường.

Đới Hiến xuống xe, đuổi theo, "Vợ à..."

Đinh Tam Tam đứng ở ven đường, nói: "Lái xe quay lại lấy, em ở chỗ này chờ anh."

"Ngộ nhờ lúc anh trở lại không đi đường này thì sao?" Anh nói.

Khóe miệng Đinh Tam Tam trùng xuống, lạnh lùng hỏi Đới Hiến: "Anh làm những thứ này có ý nghĩa sao?"

Đới Hiến thu lại ý cười, sắc mặt còn lạnh hơn cả sắc mặt của Đinh Tam Tam, "Vậy còn em, phương thức giải quyết vấn đề chính là ly hôn, em thấy thú vị sao?"

"Vậy anh nghĩ cho em một phương án tốt hơn đi, em nghe lời anh." Đinh Tam Tam nói.

Đới Hiến nhìn cô chằm chằm, một đôi mắt giống như một con dao lạnh lẽo dính chất độc, "Tình cảm vợ chồng của chúng ta, cứ như vậy kết thúc?"

"Kết hôn hai năm, thời gian chân chính chúng ta ở cùng một chỗ không quá nửa năm, như vậy tính ra, cũng không tính là quá sâu sắc." Cô nói.

"Đinh Tam Tam! Em không nên quá bướng bỉnh!" Anh đột nhiên tức giận.

Đinh Tam Tam sợ nhất là anh lấy nhu khắc cương [1], vậy thì cô sẽ không có biện pháp nào. May mắn, lần này anh rốt cuộc không nhịn nổi.

[1] Lấy nhu khắc cương: dùng sự mềm mại kiểm chế sự kiên cường.

Anh lướt nhìn cô một cái, lên xe, phóng xe rời đi.

Đinh Tam Tam đứng ở ven đường, ngửa đầu nhìn trời, mũi chua xót không chịu nổi.

Không tính là quá sâu sắc... Nếu như không phải sâu sắc, làm sao cô có thể lưu luyến tới bây giờ.

Ngày đó, bọn họ vừa kịp đến trước khi cục dân chính đóng cửa, lĩnh giấy chứng nhận ly hôn.

Đêm đó, vật gì anh cũng không cầm đi, lưu lại một mình cô trông coi phòng cưới lúc trước của bọn họ.

Sau này, nghe ba mẹ nói anh đi biên giới Myanmar - Trung Quốc chấp hành nhiệm vụ, lần này đi chính là hai năm.

Trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp, cuối cùng rơi vào kết cục mỗi người một ngã đường ai nấy đi.

Không ai không thương tiếc, bao gồm cả chính cô.

...

Mơ một giấc mơ không tốt lắm, cho nên ngày hôm sau cô thức dậy rất sớm. Phía dưới mắt có chút quầng thâm, cô đành phải trang điểm nhẹ một chút để che đi, để tránh lúc gặp lại quá mức rụt rè.

Đinh Tam Tam mới tiến vào tòa nhà của khoa phẫu thuật thần kinh [2], liền thấy nhân viên y tế từng người từng người vội vàng vàng chạy vòng vòng, kèm theo tiếng gào khóc sụt sùi của người nhà, tình cảnh vô cùng hỗn loạn. Rạng sáng xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, người bị thương đưa tới bệnh viện là hơn ba mươi người.

[2] Khoa phẫu thuật thần kinh: chuyên chữa trị các bệnh về hệ thần kinh trung ương (não và tủy sống) cũng như rối loạn hệ thần kinh ngoại vi (các dây thần kinh). Ngoài ra, chuyên khoa này cũng điều trị bệnh liên quan đến cấu trúc xương lân cận (như sọ não, nền sọ, cột sống).

Đinh Tam Tam đi nhanh chân, đặt bình giữ nhiệt ở quầy lễ tân bệnh viện, nhanh chóng mặc áo blouse trắng, gia nhập vào đội ngũ cấp cứu.

Từ bên ngoài lại đẩy tới một bệnh nhân đầu đầy máu, y tá trưởng hô to, "Cô Đinh, bên này cần phải chi viện!"

Đinh Tam Tam vội vàng chạy tới, kiểm tra một chút tình trạng thương tích của bệnh nhân, cúi đầu hỏi ông ấy: "Chú tên là gì?"

"Vương Bản..." Người bị thương hơi thở hơi yếu ớt.

"Chú bao nhiêu tuổi?"

"Năm mươi..."

Đinh Tam Tam gõ nhẹ vào cằm của ông ấy: "Chỗ này đau không?"

"Không."

"Chỗ này thì sao?"

"Đau..."

Đinh Tam Tam ngẩng đầu, nói với y tá trưởng: "Trước tiên chụp CT trong đầu, bảo lão Tôn chuẩn bị phòng phẫu thuật."

"Người nhà bệnh nhân còn chưa tới." Y tá trưởng cau mày, vẻ mặt lo lắng.

"Ông ấy là xuất huyết nội sọ [3], không được trì hoãn quá lâu, người nhà bệnh nhân đến thì để bọn họ bỏ sung thủ tục." Đinh Tam Tam thu lại đèn pin cho vào trong túi.

[3] Xuất huyết nội sọ (xuất huyết não): là một loại chảy máu nội sọ xảy ra trong mô não hoặc não thất. Các triệu chứng có thể bao gồm đau đầu, yếu một bên người, nôn mửa, co giật, giảm mức độ ý thức và cứng cổ. Thường các triệu chứng trở nên tồi tệ hơn theo thời gian.

"Vâng."

Bồn rửa tay vô trùng bên ngoài phòng phẫu thuật, Đinh Tam Tam mặc trang phục phẫu thuật, đang dùng bàn chải rửa sạch hai tay.

Bạch Dư đeo khẩu trang đi vào, giờ hai tay, mỉm cười la to: "Cô giáo Đinh."

"Ừ." Đinh Tam Tam rửa tay sạch sẽ, quay đầu nhìn cô ấy, "Hôm nay cậu là phụ tá của tớ?"

"Đúng vậy, tớ lại tới lẫn lộn với cô giáo Đinh rồi!" Bạch Dư cười nói.

Phía sau khẩu trang, Đinh Tam Tam mỉm cười, "Đi thôi."

Trong phòng phẫu thuật, y tá thu xếp xong dụng cụ, phim chụp CT cũng treo trên tường, nhìn thấy Đinh Tam Tam tiến vào lập tức nói: "Cô giáo Đinh, đều chuẩn bị xong."

Đinh Tam Tam đứng ở bên cạnh bàn mổ, y tá đưa dao phẫu thuật tới, "Bắt đầu đi."

Loại phẫu thuật xuất huyết nội sọ này, mỗi tháng Đinh Tam Tam đều phải làm hàng chục ca, đối với cô mà nói cũng không có gì khó khăn. Mặc dù bởi vì gần đây cô luôn chăm chỉ siêng năng, nhưng ngay cả như vậy, các y tá cùng làm ca phẫu thuật này cũng không dám tùy ý phát ra tiếng nói chuyện.

Chỉ là có Bạch Dư ở đây, loại không khí trầm mặc nghiêm túc này đã định là duy trì không được bao lâu.

"Tam Tam à, nghe nói người đó ở bệnh viện của chúng ta hả?" Bạch Dư cùng Đinh Tam Tam quan hệ không tệ, dám trêu ghẹo cô ấy trắng trợn như vậy.

"Ai?"

"Cậu hiểu rồi nha, người đó đó." Bạch Dư tươi cười vô cùng quá trớn.

"Vậy thì sao." Đinh Tam Tam nói thản nhiên.

Bạch Dư nghiêng đầu nhìn Đinh Tam Tam, thấy khuôn mặt cô ấy bất động, vẫn nghiêm túc làm phẫu thuật như cũ.

Cô ấy đưa tay, y tá trưởng đổi cho cô ấy một con dao phẫu thuật khác.

Bạch Dư thấy cô ấy không có biểu tình gì, không khỏi cảm thấy không thú vị. Chỉ còn các y tá đưa mắt nhìn nhau, người mà hai người họ nói đến là ai?

"Bác sĩ Bạch, cô nói tới ai vậy?" Y tá nhỏ tò mò hỏi.

"Tiểu nha đầu, cái gì cũng đừng hỏi."

Y tá nhỏ bĩu môi: "Nhưng là cô mở đầu trước nha..."

"Vậy thì tôi phụ trách kết thúc, được không?" Bạch Dư híp mắt.

"Được được được."

"Chú ý mảnh vỡ của hộp sọ." Đinh Tam Tam mở miệng.

"Ừ." Bạch Dư gật đầu.

Đột nhiên, một dòng máu phun ra, bắn lên trên người Bạch Dư.

"Là tó đưng phải điểm xuất huyết." Bạch Dư nhú mày, chớp mũi đều là mùi máu tươi.

"Tó giữ được rồi."

Thanh âm lạnh lạnh của Đinh Tam Tam từ sau lớp khẩu trang truyền đến, Bạch Dư thở phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên cảm thấy thanh âm của nha đầu này không lạnh như trước nữa rồi.

Tiến hành phẫu thuật không chút hoang mang, bốn tiếng sau, Đinh Tam Tam thu tay lại, "Phần còn lại cậu tới khâu."

"Được." Bạch Dư gật đầu trả lời.

Đinh Tam Tam đi ra khỏi phòng phẫu thuật, tháo găng tay, tháo khẩu trang, mồ hôi trên mặt giống như xông hơi qua một lần, tóc trong mũ phẫu thuật đều bị ướt đầm.

Thay trang phục phẫu thuật đi ra ngoài, y tá quỳ lễ tân ngồi ở cửa phòng phẫu thuật đứng lên, nói: "Cô giáo Đinh, mẹ cô tới rồi."

"Cảm ơn." Đinh Tam Tam cũng không nghĩ gì khác, khẽ gật đầu.

Mẹ vợ tiền nhiệm nấu canh măng đến thăm con rể tiền nhiệm, cảnh tượng như vậy, vẫn là rất hiếm thấy.

Đinh Tam Tam đứng ở cửa, khẽ gõ nhẹ cửa một cái, "Làm phiền rồi."

Mẹ Đinh cười quay đầu lại: "Phẫu thuật xong rồi?"

"Vâng."

Đinh Tam Tam tiến lên, nhìn lướt qua Đới Hiến, tiếp đó tầm mắt rơi xuống trên đùi ở dưới chân của anh.

"Anh không sao rồi." Đới Hiến nhìn cô, đôi mắt sáng lên, khuôn mặt lộ ra niềm vui hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác.

Đinh Tam Tam đưa tay vén chân của anh lên, vén lên trên eo của anh, mẹ Đinh thấy vậy, nhanh chóng rời đi.

"Mẹ còn có chút chuyện, hai đứa từ từ trò chuyện nhé." Mẹ Đinh nghẹn đỏ mặt, nhanh chóng rời đi.

Không hề do dự, cô kéo quần của Đới Hiến.

"Anh nghĩ là em cố tình hù dọa mẹ chạy mất." Bắp đùi lạnh buốt, ngay cả Đới Hiến cũng sửng sốt.

"Ừ." Lúc đầu đúng là cô nghĩ như vậy. Sau đó, tay liền không thể khống chế được nữa rồi.

Đinh Tam Tam khom lưng kiểm tra vết thương của anh một chút, "Khâu lại không tệ, trình độ cũng không tệ."

"Gần đây em khỏe không?" Lực chú ý của Đới Hiến hoàn toàn không ở trên vết thương của mình, ngược lại nhìn chăm chăm vào cô.

"Rất khỏe." Cô giúp anh kéo quần lên, rất thuận thực.

Anh cười nhìn cô, không hề hỏi lại.

"Chỉ vấn đề này?" Cô đứng thẳng người, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên mặt của anh.

Anh gật đầu, nói: "Hỏi nhiều sợ em phiền, cho nên lựa chọn vấn đề trọng yếu nhất."

Bàn tay Đinh Tam Tam ở trong túi siết chặt, nắm chặt thành nắm đấm.

"Anh ở chỗ này không sao rồi, em bận thì cứ đi đi." Yết hầu anh chuyển động vài cái, khó khăn để đuổi cô đi.

"Được."

Cô xoay người đi ra cửa, nghe được anh ở phía sau gọi tên của cô.

"Ừ?" Cô ngoảnh lại.

"Chú ý nghỉ ngơi, đừng quá mệt mỏi." Anh thấy quãng thâm ở dưới mắt cô, cho dù phần nền che lấp rất khá, nhưng anh vẫn phát hiện.

Thích một người liền biến thành Sherlock Holmes [4], từng giọt nước mắt ở trong mắt cô dần dần lớn hơn.

[4] *Sherlock Holmes*: là một nhân vật thám tử hư cấu vào cuối thế kỉ 19 và đầu thế kỉ 20, xuất hiện lần đầu trong tác phẩm của nhà văn Arthur Conan Doyle xuất bản năm 1887. Ông là một thám tử tư ở Luân Đôn nổi tiếng nhờ trí thông minh, khả năng suy diễn logic và quan sát tinh tường trong khi phá những vụ án mà cảnh sát phải bó tay.

Cánh cửa "âm" một tiếng đóng lại, bóng dáng của cô biến mất ở sau cánh cửa.

Đôi Hiền gãi gãi mái tóc ngắn của mình, cô sẽ không tức giận chứ? Đây không tính là quản lý phạm vi quá rộng chứ?

Người đàn ông cao lớn từng qua lại trong mưa bom bão đạn, bây giờ lại hoàn toàn xoắn xuyết giống như cô gái nhỏ.

Cô không thích người khác quản lý cô quá nhiều, nhưng ở phương diện này anh lúc nào cũng mất kiểm soát.

Lời tác giả: Mọi người có thể tưởng tượng tiên sinh Đôi Hiền cao 1m9 thành một con chó sói to lớn, chỉ chờ Tam Tam dẫn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ÁP ĐẶT NHỮNG ĐIỀU NÀY

Edit: Dương

***

Buổi tối Tiểu Chung hẹn Đình Tam Tam đi ăn, biết Đôi Hiền ở lại trong bệnh viện của các cô, không nhận được lại bắt đầu thuyết giáo: "Cậu cũng quá tàn nhẫn rồi, chỉ vì không sinh con liền ly hôn, đem Đại tá của chúng ta để ở chỗ nào."

"Đại tá? Không phải anh ấy là Thượng tá sao?" Đình Tam Tam kinh ngạc quay đầu lại.

Tiểu Chung nói: "Nghe nói ở bên kia lập quân công [1], lại thăng quân hàm rồi, lần này trở về một là phẫu thuật, hai là nhận quân hàm do thủ trưởng trao tặng."

[1] *Quân công*: chỉ quân nhân tại ngũ ở quân đội có thành tích trong đánh trận, huấn luyện, thi hành nhiệm vụ, nghiên cứu khoa học, v.v...

Quân công..

Cô đã từng xem qua "Huân chương" của anh, mỗi một tấm "huân chương", đều in dấu rõ nét ở trên người của anh. Khi đó, anh ôm cô không hề để ý, nói vợ à em thật là xinh đẹp, dễ nhìn hơn anh nhiều.

Lần này, lại là như vậy.

Ly hôn hai năm, cô trở thành Phó giáo sư, anh trở thành một Đại tá.

Rất tốt, mọi người đều có tiến triển.

Tiểu Chung đầu, nhìn khuôn mặt của cô ấy dưới ánh đèn, vô số lần nghĩ tới Đỗ Quyên [2], cô ấy lúc nào cũng đóng vai tình nhân trong mộng của nam chính, hai cô ấy rất giống nhau, bắt đầu nói từ khí chất, đều lộ ra tổn thương mang tính nghiền ép đối với phụ nữ xung quanh.

[2] *Đỗ Quyên* hay *Du Juan* (15/9/1982): là một người mẫu thời trang, diễn viên điện ảnh. Cô là siêu mẫu quốc tế đầu tiên của Trung Quốc, là người mẫu châu Á đầu tiên và duy nhất có mặt trên trang bìa của tạp chí *Vogue Paris*.

Cô ấy lúc nào cũng khiến người ta nghĩ đến mối tình đầu, nghĩ đến tất cả từ ngữ tốt đẹp. Bất kể là ai và người phụ nữ này cùng khuôn hình, đều sẽ bị làm nên biến thành nô tỳ rửa chân. Vô cùng thâm hiểm.

Tam Tam thì sao, nhìn thì dịu dàng, thực ra rất cứng rắn. Đối mặt với hỏa lực ép buộc sinh con cường đại như vậy của ba mẹ hai bên, cô ấy có thể giữ vững ý nghĩ của mình, không dao động chút nào, quả thực không dễ.

Nói thật, bản thân Tiểu Chung không chống cự được hòa lực của phụ huynh và sự trông đợi của Tống Diệp, mới sinh hạ cục cưng. Mặc dù làm mẹ có rất nhiều thời khắc ngọt ngào, nhưng cô vẫn hoài niệm thời kỳ độc thân lúc trước, không vướng mắc không ràng buộc, một thân thoải mái.

"Tam Tam, cậu hối hận không?" Tiểu Chung vẫn không nhìn được hỏi.

Năm đó tình chàng ý thiếp [3], cử án tề mi [4], chọc biết bao người hâm mộ đôi uyên ương. Cứ như vậy, hai năm qua một nam một bắc, ngay cả cơ hội gặp mặt một lần cũng không có.

[3] *Tình chàng ý thiếp: chỉ hai người đều có thiện cảm với nhau, đặc biệt là người yêu với nhau.*

[4] *Cử án tề mi: miêu tả sự tôn trọng lẫn nhau giữa hai vợ chồng.*

"Hối hận cái gì? Gả cho Đới Hiến, hay không chịu sinh con?" Tam Tam cầm thực đơn, nói vân đạm phong khinh [5].

[5] *Vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.*

"Hối hận ly hôn không?"

Tay của cô run lên, hối hận sao?

Có đoạn thời gian, cô một thân một mình sinh sống ở trong ngôi nhà lạnh lẽo, không có chút hơi thở nào của anh lưu lại, nửa đêm tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là sờ sờ vị trí bên cạnh, giống như anh cũng sẽ như trước đây vậy, thi hành xong nhiệm vụ, lặng lẽ quay lại nằm ở bên cạnh cô.

Sau đó, có Trí Viễn, dịu dàng và kiên nhẫn của anh ta an ủi bình ổn lại sự lè loi của cô, cô cũng có vẻ dần dần quên mất bản thân mình từng có một đoạn hôn nhân thất bại đến triệt để.

"Tiểu Chung, tớ không có dự định sinh con, tớ không gánh vác được trách nhiệm giáo dục một sinh mệnh độc lập." Cô để thực đơn xuống, bưng ly nước chanh trước mặt lên uống một hớp.

Cô thoát nhìn nói rất quả quyết, nhưng sự thật lại có vài lời của cô lệch khỏi quỹ đạo.

Trước khi kết hôn với Đới Hiến, mặc dù cô muốn DINK [6], nhưng mong muốn còn không mãnh liệt như vậy. Mãi đến khi nhận được kết quả kiểm tra sức khỏe, cô mới biết, an bài của ông trời cùng cô không mưu mà hợp, cô không thích hợp để có một đứa con với anh. Đương nhiên, anh cũng vẫn luôn phối hợp với cô, cảm thấy không có con cũng không sao cả.

[6] *DINK (Double Income No Kids): chỉ những người có đủ khả năng sinh con mà lựa chọn không sinh con, ngoại trừ chủ động không sinh con, cũng có thể là nguyên nhân khách quan hoặc chủ quan mà bị động lựa chọn không sinh con.*

Nhưng sau đó thì sao? Tuổi tác càng lớn, áp lực của gia đình càng lớn. Gia đình anh có hai người con trai, anh và Đới Quân, vợ của Đới Quân nhiều năm không mang thai, đủ loại phương pháp đều đã thử qua rồi, nhưng vẫn không có con. Áp lực cứ như vậy tăng lên gấp bội, cuối cùng toàn bộ chồng lên trên người của cô.

Những năm đó, mẹ cô và mẹ chồng thử qua đủ loại phương pháp ép buộc sinh con, hằng ngày giảng đạo lý đã là phương pháp cấp bậc thấp nhất rồi, thậm chí, còn muốn cô từ chức ở nhà cho nên không tiếc ồn ào đến tận bệnh viện.

Mẹ chồng của cô, trực tiếp liên hệ với cấp trên, viện trưởng cũng phải nể mặt ba phần, hướng chỉ chỉ là muốn một người không quan trọng như cô về nhà nghỉ ngơi?

Cô cực khổ học y khoa nhiều năm, có thiên phú cũng chăm chỉ, sự nghiệp lại thiếu chút nữa hủy ở trên tay của mẹ chồng. Thời điểm cô trốn đến nhà vệ sinh của phòng phẫu thuật khóc lóc, nhận được điện thoại của mẹ, lý giải cho cô nỗi khổ tâm của mẹ chồng cô, hai bà ấy cũng vì muốn tốt cho cô, muốn cô sớm trưởng thành hơn.

Mà nếu như trưởng thành trong miệng hai bà ấy là phá hủy cuộc đời của cô, vậy thì cô quả thực không học được. Sinh hay không sinh là sự lựa chọn của cô, bất luận người nào cũng không thể áp đặt lên cô.

Đây là giáo dục đại học mà cô từng tiếp nhận nói cho cô biết, bất kể đời này trước tên của cô sẽ có bao nhiêu danh xưng tước hiệu, nhưng trước tiên cô nhất định phải là chính cô, nhất định phải có một nhân cách độc lập.

Về phần nói cho Đới Hiến chân tướng chuyện cô không sinh con, thật ra cũng không có gì khác biệt. Cô không muốn sinh, ông trời cũng không muốn cô sinh. Cô liền đem lý do trước nói cho bọn họ biết là được rồi, còn lý do sau... Cô thực sự không có biện pháp nói ra khỏi miệng.

Anh từng rèn luyện thực tế trong mưa bom bão đạn, không biết ngày nào đó sẽ bỏ mạng dưới viên đạn, cho nên hẳn là muốn có một đứa bé, vậy cũng tính là kéo dài sinh mệnh.

Về phần đứa bé này do ai sinh ra, cô không có can đảm, cho nên cô thức thối rút lui khỏi chiến trường trước thời hạn, lưu lại cho người có chí hướng kế thừa.

Tiểu Chung chống đầu nhìn Tam Tam, dưới ngọn đèn mờ mờ, không thể không nói, cô rất hâm mộ cô ấy.

Có bao nhiêu người đời này đều bị người khác chỉ huy tiến lên, hoặc chủ động hoặc bị động, nhưng quả thực không có bao nhiêu người sống ra một chút hương vị của riêng mình.

Có lẽ các cô ấy đều đã quên, đi tới trên thế giới này các cô ấy đầu tiên là "người", sau đó mới là "phụ nữ".

Đinh Tam Tam vừa vận tương phản với hầu hết mọi người, làm vợ hình như không quá đủ tư cách, nhưng làm "người", cô ấy quá thành công.

...

Đới Hiến mặc dù rất không muốn, nhưng thời gian xuất viện vẫn là đúng hạn tới.

Đới Quân và Từ Chính Lâm cùng đi đón anh xuất viện, nhìn dáng vẻ lưu luyến không quên của anh, một người đau bụng một người đau răng.

"Đi thôi, lè mề cái gì nữa hả." Từ Chính Lâm đeo một cái kính râm màu đen đi ở phía trước, xách theo đồ vật của Đới Hiến, phóng khoáng lại trang bức [7].

[7] Trang bức (hay Trang B): có 2 nghĩa. Một là lấy phô trương, làm ra vẻ thỏa mãn lòng hư vinh bản thân thậm chí hành động mang tính chất lừa gạt. Hai là hướng về phía người khác đóng kịch để che giấu tài năng của mình.

Đới Hiến thay một bộ quần áo bình thường, bả vai anh vừa dày vừa rộng, mặc áo khoác có góc có cạnh, giữ được điểm riêng mang tính chất đặc trưng, tinh thần phần chần. Đi ngang qua hành lang, thiếu chút nữa khiến một bệnh nhân ngồi trên xe lăn đâm vào tường.

"Bà ngoại, bà không sao chứ?" Cô gái nhìn chăm chú vào Đới Hiến đến hoa mắt lập tức đỏ mặt, thấp giọng hỏi thăm bà cụ suýt nữa bị cô ấy đẩy vào tường.

"Ồi chào, tiểu tử này đáng đáp thật là tuần tú." Bà cụ ngồi trên xe lăn hoàn toàn không để ý đến cháu gái, nhìn chăm chú vào Đới Hiến, rõ ràng cũng coi trọng cậu ta.

Từ Chính Lâm lùi về sau vài bước, tháo kính râm xuống, khom lưng, "Lão thái thái, bà xem là cháu tuần tú hay là cậu ta tuần tú?"

"Cậu ta, cậu ta tuần tú hơn cậu nhiều." Bà cụ nói vô cùng khẳng định.

Từ Chính Lâm đeo kính râm lên, bĩu môi, "Bà bị thương ở chân sao?" Thế nào lại giống như bị thương ở mắt thế.

"Tiểu tử đẹp trai, cậu có bạn gái không?" Bà cụ quay đầu qua, vòng qua Từ Chính Lâm trực tiếp nhìn về phía Đới Hiến.

Đới Hiến còn chưa mở miệng, Từ Chính Lâm liền ngăn ở trước mặt bà cụ, "Trong lòng cậu ta có một người rồi, cháu còn độc thân, lão thái thái, bà xem cháu có xứng đôi với cháu gái của bà không?"

Cô gái đẩy xe lăn mặt đỏ lên, nghiêng đầu nhìn quang cảnh vườn hoa bên ngoài.

Bà cụ suy nghĩ một chút, vỗ vỗ tay của cháu ngoại, "Niếp Niếp, chúng ta đi thôi."

Từ Chính Lâm "..."

Đới Quân cười đến mức không thở được, chưa thấy qua người tự rước lấy nhục như thế.

Ánh mắt Từ Chính Lâm bốc hỏa, quay đầu khoác tay lên bả vai của Đới Hiến, "Cậu, đi lên tìm vợ cậu đi."

Đới Hiến nghi hoặc nhìn cậu ta, cậu ta vừa rồi còn phát biểu những điểm xấu của "Liên quan đến《Tiền bất đoạn lý hoàn loạn [8]》", hiện tại thế nào lại đổi ý rồi?

[8] Tiền bất đoạn lý hoàn loạn (剪不断理还乱): là một câu thơ của Lý Dục, ý là không thể chấm dứt, cũng không thể lý giải tâm tư. Báo hiệu đây đưa tình cảm, phức tạp.

"Coi như vì dân giải ưu ái." Từ Chính Lâm nhe răng, lộ ra một hàm răng trắng sáng.

Cậu ta thật ra đáng đáp rất đẹp trai, đặc biệt là khi còn nhỏ, mọi người đều thích cậu ta. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, khuôn mặt của cậu ta liền "lỗi thời" rồi, mẹ vợ và tiêu chuẩn của các bà mẹ vợ đều thích loại hình con rể to lớn mạnh mẽ như Đới Hiến, sôi nổi nhiệt tình kéo dấy tơ hồng cho cậu ấy, bắt đầu tự động coi cậu ta như trong suốt.

Cho nên, mặc dù các cô gái trẻ và phụ nữ trưởng thành đều thích cậu ta, nhưng cuối cùng vẫn không qua được cánh cửa của các bà mẹ vợ, vì thế có chút hậm hực.

Đới Quân còn chưa kịp ngăn cản, anh trai cậu ta đã biến mất ở phía sau cửa thang máy rồi.

"Anh làm gì vậy hả!" Đới Quân cho Từ Chính Lâm một quyền, "Không biết anh ấy mới đi ra khỏi bóng ma của ly hôn sao?"

Từ Chính Lâm cất một tiếng, vẫy vẫy chìa khóa đi về phía trước, "Tiểu ca à, em mở to mắt nhìn kỹ một chút, đây là đi ra rồi sao."

Dáng vẻ si tình kia, rõ ràng là chân hãm sâu vào bùn rồi.

Đinh Tam Tam mới làm xong phẫu thuật, từ năm giờ sáng đến bây giờ là chín giờ rưỡi, đứng rờn rã suốt bốn tiếng rưỡi, một hóp nước cũng chưa được uống.

Cô chậm rãi từ phòng phẫu thuật di chuyển ra ngoài, nhìn người nhà bệnh nhân lo lắng chờ đợi ở bên ngoài, xúc lên tinh thần đến giải thích với bọn họ kết quả phẫu thuật và hạng mục công việc cần chú ý sau này.

Mặc dù cô mệt, nhưng ít nhất biết mình có thể đi được hay không. Nhưng nhìn người nhà bệnh nhân, bọn họ bất lực chờ đợi kết quả của bác sĩ, cho dù tốt hay xấu đều phải tiếp nhận, đây không phải là một loại giày vò khác hay sao?

"Cám ơn cô bác sĩ Đinh, rất cảm ơn cô..." Mẹ của bệnh nhân, bà lão tuổi đã hơn bảy mươi, bàn tay khô gầy nắm tay của Đinh Tam Tam, dùng sức nắm lấy, vừa xúc động vừa cảm ơn.

"Mẹ, để bác sĩ Đinh đi ăn sáng đi, cô ấy nhất định là mệt rồi. Đi, con dẫn mẹ đến phòng bệnh thăm anh cả." Người phụ nữ ở bên cạnh trẻ tuổi hơn một chút, chú ý tới Đinh Tam Tam sắc mặt tái nhợt, săn sóc dịu dàng bà cụ rồi đi.

Người một nhà vòng qua góc hành lang, một thiếu niên choai choai đột nhiên quay trở lại. Cậu ta vừa mới biến mất ở trong đám người, Đinh Tam Tam liền thấy một cái đầu cúi thấp.

"Chị ơi, cảm ơn chị đã cứu ba em." Thiếu niên chạy tới đứng ở trước mặt cô, vô cùng nghiêm túc cúi người với cô.

Đinh Tam Tam lui về sau nửa bước, có phần sửng sờ, đứa trẻ này thành thật như vậy...

"Không cần cảm ơn, đây đều là việc mà chị nên làm."

"Cái này cho chị." Thiếu niên móc từ trong túi ra một nắm kẹo đủ màu sắc, khoanh tay ở trước mắt cô, "Giáo viên môn sinh học nói, thời điểm con người suy yếu cần bổ sung đường nhất, cái này là em... là bạn học tặng cho em, mùi vị cũng được."

Nói xong, gương mặt cậu ta ửng đỏ.

Đinh Tam Tam hơi cau mày, lấy hai cái kẹo trong lòng bàn tay cậu ta, "Nếu là bạn học tặng, vậy chị lấy hai cái là được rồi." Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "bạn học", chọc cho thiếu niên đỏ mặt.

"Bác sĩ Đinh gặp lại sau!" Cậu thiếu niên hốt hoảng, lại cúi người với Đinh Tam Tam, rồi vội vàng chạy mất.

Đinh Tam Tam nhìn bóng lưng của cậu ta, cảm giác uể oải đều tan đi phân nửa.

Cười cười quay đầu lại, bất thành linh động vào một đôi mắt sâu thẳm.

Không biết anh đến đây từ lúc nào, nghe được bao nhiêu, chỉ là khiến Đinh Tam Tam cảm thấy... vô cùng mắc cỡ.

"Em muốn ăn cái gì, anh xuống dưới ăn ở căng tin là được rồi." Tinh thần cô dao động trong giây lát, sau đó uyển chuyển cự tuyệt.

Đinh Tam Tam không biết có phải là mình làm phẫu thuật quá lâu đến mức hồ đồ rồi không, nhìn anh như thế, cuối cùng cảm thấy vẫn như hai năm trước.

"Không cần, tôi đi xuống dưới ăn ở căng tin là được rồi." Tinh thần cô dao động trong giây lát, sau đó uyển chuyển cự tuyệt.

"Em rất mệt rồi, quay về phòng làm việc nghỉ ngơi đi." Ánh mắt của anh nhìn thấy dao động rất nhỏ trên mặt của cô, giống như lá liễu lướt nhẹ qua gió xuân, mang theo lưu luyến không rời của bốn mùa.

Đinh Tam Tam dựa tường đứng thẳng, nguy trang để chống đỡ cột sống của mình một chút.

Đôi mắt của cô híp lại, Đới Hiến thậm kê không tốt.

"Biết hai chữ phạm tiện [9] viết như thế nào không?"

[9] Phạm tiện (犯贱): kể ví dụ cho dễ hình dung. A rất tốt với B, B không có cảm giác với A. Thế nhưng A vẫn một mực làm phiền B. B cảm thấy A rất phiền, đồng thời còn nói một ít lời khó nghe. A còn không buông tha, trước sau như một. Mặt nóng dần mông lạnh. Đây chính là phạm tiện, phạm tiện chính là A.

"Biết."

"Vậy anh đánh giá một chút hành động của anh bây giờ đi." Cô để tay trước ngực, dựa vào tường, cuối cùng mới thoải mái một chút.

"Phạm tiện." Người cao to 1m9, đứng ở trước mặt cô gái cao 1m7 thế nhưng khí thế lại thấp hơn một đoạn.

"Biết là tốt rồi. Quay về đường thương đi, tôi ở chỗ này không cần anh bận tâm." Cô tiến lên phía trước một bước, muốn nhanh chóng từ bên cạnh anh rời đi, miễn cho anh tiếp tục dùng loại ánh mắt vừa gọi cảm vừa nóng bỏng đó nhìn cô.

Nhưng đột nhiên vừa bước lên phía trước một bước, ý thức mê man, nghiêng ngã muốn ngã xuống.

Đôi Hiển đương nhiên sẽ không để cho cô ngã xuống đất, cho dù ngã xuống, cũng là để chính mình làm đệm lót ở phía dưới. Hoàn hảo, anh phản ứng đủ nhanh, hai người đều tránh khỏi chật vật ngã xuống đất.

"Vợ... Tam Tam." Đôi Hiển sốt ruột, đưa tay véo người cô.

"... Dừng tay cho tôi." Anh sức lực lớn, Đinh Tam Tam gần như là trong nháy mắt tỉnh táo lại, đau muốn chết.

Anh bế cô lên, sai bước về phía trước, chuẩn bị đưa cô đến phòng nghỉ nằm một lát.

"Anh buông tôi ra, chân anh còn chưa khỏi hẳn, hơn nữa ở bệnh viện ảnh hưởng cũng không tốt." Cô chịu đựng tụt huyết áp [10] cảm giác muốn nôn mửa, vỗ vỗ bả vai của anh.

[10] Tụt huyết áp: là hiện tượng chỉ số huyết áp giảm xuống dưới mức bình thường là 90mmHg. Một số triệu chứng của tụt huyết áp là đau đầu nhẹ, chóng mặt, hoa mắt, ngất xỉu...

"Anh đi vào lối đi an toàn, không ai nhìn thấy."

"Ai nói cho anh biết lối đi an toàn không có người đi..." Tam Tam đỡ trán, có phần suy yếu.

Không đến năm giây, anh cởi áo khoác xuống, che lại đầu của cô.

"Anh có biết cái gọi là bịt tai trộm chuông [11] không?" Mặc dù che ở trên đầu, nhưng toàn thân trang phục nhân viên y tế này thì làm sao che được?

[11] Bịt tai trộm chuông: cho là mình không nghe được thì người khác cũng sẽ không nghe được, ẩn dụ tự lừa gạt bản thân.

"Anh biết cái gì gọi là nghỉ ngơi dưỡng sức." Thanh âm trầm thấp của anh từ lồng ngực truyền đến.

Ở trong bóng tối liếc nhìn xung quanh, thất lưng cô buông lỏng, hoàn toàn dựa vào trên người của anh. Được rồi, cô liền làm một lần ngu xuẩn bịt tai trộm chuông vậy.

Mà Đôi Hiển, anh chỉ muốn con đường này dài thêm một chút, lại dài thêm một chút, ôm chặt cô một chút, lại chặt thêm một chút...

Lời editor: góc bổ sung kiến thức:v, t có làm một bảng để mọi người có thể hiểu rõ hơn về các cấp bậc trong quân đội Trung Quốc.

Cấp tướng		Thượng tướng		Trung tướng	Thiếu tướng
Cấp tá		Đại tá	Thượng tá	Trung tá	Thiếu tá
Cấp úy		Thượng úy		Trung úy	Thiếu úy
Sĩ quan	Sĩ quan cao cấp	Quân sĩ trưởng cấp 1		Quân sĩ trưởng cấp 2	Quân sĩ trưởng cấp 3
	Sĩ quan trung cấp	Quân sĩ trưởng cấp 4			Thượng sĩ
	Sĩ quan sơ cấp	Trung sĩ			Hạ sĩ
Binh sĩ		Thượng đẳng binh			Liệt binh
(Binh lính)		(Binh nhất)			(Binh nhì)

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

HỒ HÁP NHÂN TẠO

Edit: Dương

***

Đôi Hiền thu xếp cho Đình Tam Tam ở phòng nghỉ, còn chưa kịp nói nhiều một câu, đã bị cô hạ lệnh đuổi khách.

Chờ bóng dáng của anh biến mất ở hành lang, cánh cửa bị mở ra, cô dựa vào khung cửa, vẻ mặt sững sờ cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Khụ khụ." Phía sau truyền đến một tiếng ho khan, Bạch Dư từ trên giường bò dậy, bọc chăn nhìn Đình Tam Tam, "Không phải tớ cố ý nghe lén, là hai người không phát hiện ra tớ."

Đình Tam Tam có vẻ rất thần nhiên, cô xoay người đi tới giường nghỉ của mình, nằm ngửa nhìn tấm ván gỗ trên đỉnh đầu.

"Bác sĩ Đình."

Không có phản ứng.

"Cô giáo Đình."

"Đình Phó giáo sư?"

"Đình Tam Tam." Bạch Dư đập giường một cái, trực tiếp gọi cả họ cả tên.

Đình Tam Tam nghiêng đầu nhìn Bạch Dư, "Cậu muốn nói gì?"

Bạch Dư mang giày xuống giường, vừa nhấc gót chân vừa nói: "Thích ai và không thích ai là tâm tình rất chủ quan, ngoại trừ người trong cuộc ai cũng không có quyền phát biểu ý kiến. Thế nhưng, bất cả hai tay chính là sự thật vô cùng khách quan, cậu chú ý giữ vững chuẩn mực."

Bạch Dư dụng tâm lương khổ [1], từng câu từng chữ rất thành khẩn.

[1] Dụng tâm lương khổ: rất hao tổn tâm tư suy nghĩ nhiều lần.

Đình Tam Tam nghiêng đầu sang, nằm ngửa và nhắm mắt lại.

"Tam Tam, cậu nghe được lời tớ nói không?"

"Ừ."

"Vậy sao cậu không có chút phản ứng nào vậy?"

"Đói..."

Bạch Dư cười hai tiếng, chuẩn bị đi căng tin xách bánh quẩy sữa đậu nành về cho cô ấy. Cô đưa tay kéo cửa ra, cảm thấy hơi nặng, cúi đầu nhìn, trên tay cầm treo một bát cháo nhỏ, một quả trứng luộc nước trà, cộng thêm hai khối bánh dày đường đỏ [2], vẫn còn bốc hơi nóng nhẹ nhẹ.

[2] Bánh dày đường đỏ: hình ảnh ở cuối chương.

"Nếu như tớ có một người bạn trai tốt như vậy, tớ nằm mơ cũng phải cười đến tỉnh ngủ." Bạch Dư lấy bữa sáng treo ở phía trên, bày tỏ hâm mộ từ đáy lòng. Cô quay đầu nhìn người ở trên giường đã nhanh chóng ngủ say, "Nha đầu này, lại còn có hai người." *(Ý của Bạch Dư là Đình Tam Tam còn có đến 2 bạn trai)*

...

Đình Tam Tam hiếm khi thay phiên nghỉ ngơi, dự định ở nhà xem phim một chút ngủ một chút. Phương Trí Viễn gọi một cuộc điện thoại tới, mời cô đi ăn bữa tối.

"Ở nhà được không?" Cô mệt mỏi, không muốn nhúc nhích.

"Nhà hàng mới mở, cam đoan mùi vị hạng nhất, em không muốn ném thù một chút sao?" Phương Trí Viễn cười "dụ dỗ" cô.

Liên quan đến ăn...

"Được, anh gửi địa chỉ đến điện thoại di động của em đi."

"Không cần, anh ở cửa tiểu khu nhà em, em đi ra là được." Phương Trí Viễn dừng xe xong, tay gác lên cửa sổ xe, nhìn về phía bên trong tiểu khu.

Đình Tam Tam cúp điện thoại, thay quần áo cầm ví tiền và chìa khóa liền chuẩn bị ra cửa. Lúc đi qua tấm gương ở cửa liền nhìn thoáng qua bên trong, vì vậy lại quay lại lấy một cái mũ màu đen đội lên.

Phương Trí Viễn nhìn thấy Đình Tam Tam đi tới, nếu không phải quen thuộc thân hình của cô, anh ta thật đúng là không nghĩ tới cô lại có thể ăn mặc như thế này.

"Chúng ta là đi ăn cơm, không phải đi đánh cắp tình báo, sao em lại ăn mặc giống như đặc vụ vậy?" Phương Trí Viễn cười hỏi cô.

Cô mặc áo sơ mi trắng quần tây màu hồng nhạt, cộng thêm một cái áo gió màu đen, gió thổi bay lên, cực kỳ giống đặc vụ quân thống [3] thời kỳ dân quốc.

[3] *Quân thống (军统): tiếng Anh là Bureau of Investigation and Statistics (BIB), là một trong những cơ quan tình báo của Trung Hoa Dân Quốc, được thành lập vào năm 1938 và đã bị giải thể vào năm 1950.*

Đình Tam Tam dùng ngón tay chọc chọc vào vành mũ, ngẩng đầu lên, nói: "Là anh kiến thức quá ít, năm nay thịnh hành phong cách mặc quần áo như vậy."

"Phải vậy không?" Phương tổng nhìn thấy tình cảnh lớn như vậy bày tỏ rất nghi ngờ.

"Lái xe đi." Đình Tam Tam bình tĩnh chỉ huy.

"Tam Tam, có đôi lúc anh cảm thấy em rất có năng khiếu làm bà chủ." Phương Trí Viễn nhìn không được liền nói ra.

Cô hai tay ôm ngực, đèn hai bên đường lướt qua trước mắt cô, cô ngay cả lông mi đều không động, vô cùng bình tĩnh.

"Anh muốn đào góc tường của bệnh viện bọn em?"

"Làm sao dám? Anh đào em đến công ty của bọn anh, không phải anh sẽ bị sa thải sao?" Phương Trí Viễn cười nói.

Đình Tam Tam cười một tiếng, lúm đồng tiền ở khóe miệng đúng lúc hòa tan vẻ lạnh lùng của cô, có vẻ có chút ý tứ có thể tới gần.

Phương Trí Viễn được một tác lại muốn tiến thêm một bước, giơ tay lên sờ sờ đầu của cô, rất là thân mật.

"Em chưa gội đầu." Đình Tam Tam nói.

"Anh biết, cho nên em mới đội mũ."

Đình Tam Tam: "..."

Phương Trí Viễn cao hứng khóe miệng đều giương lên, dễ thương như vậy, Đình Tam Tam lại bị anh ta oán giận không nói nên lời, thực sự là hiếm thấy.

Phương Trí Viễn luôn là một gia hỏa [4] coi trọng ăn uống, anh ta còn nói《Thực bất yếm tinh, quái bất yếm tế [5] 》. Đình Tam Tam không hề hoài nghi tiêu chuẩn chọn lựa nhà hàng của anh ta, có lẽ là nói, nguyên nhân bọn họ có thể ở cùng một chỗ cũng là do phẩm vị tao nhã của anh ta.

[4] *Gia hỏa: dùng để chỉ cách xưng hô hài hước hoặc cách xưng hô miệt thị coi thường, tùy theo từng câu để hiểu theo từng nghĩa.*

[5] *Thực bất yếm tinh quái bất yếm tế: là nguyên tắc ăn uống của tiên sư Khổng Tử, thức ăn không ngại tì mị, xắt thịt không ngại xắt mỏng. Lượng thịt trên bàn ăn không thể vượt quá số lượng cơm và mì, rượu có thể uống nhưng không thể uống say.*

Người đàn ông có thể coi trọng cô, hoặc nhiều hoặc ít năng lực chịu đựng về tâm lý đều không yếu.

Hai người ngồi xuống chọn món ăn, nửa khuôn mặt của Đình Tam Tam đều dần biến mất dưới ngọn đèn mờ ảo.

Phương Trí Viễn nhìn không được đưa tay lấy mũ của cô xuống, "Mặt của em dễ nhìn như vậy, lúc nào cũng che lại làm gì."

Đình Tam Tam không rảnh bận tâm đến anh ta, tiếp tục nói chuyện với nhân viên phục vụ về màu sắc món ăn.

"Anh quả nhiên là thua kém thức ăn." Phương Trí Viễn than thở.

Đình Tam Tam khép thực đơn lại, hỏi anh ta: "Anh có lúc nào mạnh hơn gà vịt thịt cá?"

Phương Trí Viễn: "..."

Về các món ăn, Đình Tam Tam liếc mắt nhìn qua, gật đầu: "Quả nhiên rất tốt, nhà hàng Phẩm Tương này đều hơn hẳn nhà hàng lúc trước chúng ta hay đi."

Phương Trí Viễn nói: "Bàn về món ăn, em trái lại rất có tâm đắc."

"Bàn về nịnh bợ Phương tổng, em cũng rất có tâm đắc." Đình Tam Tam chớp chớp mắt.

Thình thoảng cô nghịch ngợm, hoàn toàn khiến anh ta có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh [6].

[6] Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Đại khái là bị ngược quen rồi, anh ta đã mất đi tự tôn rồi.

Hai người ăn cơm rất hài hòa, không hề chú ý tới một nhóm người nói thầm cách đó không xa ở bàn bên phải phía sau.

Đới Quân: "Ngày lành a, hiếm khi chạm mặt."

Từ Chính Lâm: "Đúng vậy đúng vậy, Hiến ca, đi chào hỏi đi."

Đới Hiến cúi đầu bóc tôm, ánh mắt thâm trầm.

Người phụ nữ ngồi ở phía trên khí thế phi phàm, trên người không đeo trang sức, chỉ có ở trên ngón áp út đeo một cái nhẫn cưới khiêm tốn. Bà nhìn lướt qua người phụ nữ ở bên kia, mặt phượng khê giương lên, "Tất cả im miệng cho ta."

Từ Chính Lâm rất nhanh trí, lập tức nịnh nọt: "Di Cẩn à, chúng con không hề bắt bạt Hiến ca."

Tôn Cẩn cười khẽ, đặt đôi đũa xuống: "Mấy đứa coi đi là người mù hủ."

Đới Quân lập tức bắt kịp, "Mẹ, bọn con nói đùa mà thôi, hoàn toàn không hề có ý tứ bắt nạt anh cả."

Tôn Cẩn nhìn thoáng qua con trai cả thân tại Tào doanh tâm tại Hán [7], nói: "Có bản lĩnh thì đem người đoạt về, ma ma kỷ kỷ [8], cho ai nhìn?"

[7] Thân tại Tào doanh tâm tại Hán: xuất phát từ《Tam Quốc Diễn Nghĩa》. Ấn dụ mặc dù người đang ở phe đối lập, nhưng trong lòng muốn ở phe ban đầu của mình.

[8] Ma ma kỷ kỷ: miêu tả một người làm việc dầy dụa không dứt khoát.

Đới Hiến ngẩng đầu, bình ổn lại bão táp trong đáy mắt, "Theo đuổi ai? Món ăn đầy trên bàn, mọi người không ăn sao?"

Tôn Cẩn nhìn con trai, nó bình tĩnh nhìn lại, luồng không khí trong không trung đều ngừng lưu động rồi, hai mẹ con giống như là đang âm thầm giao phong.

Khóe miệng Tôn Cẩn cong lên, nhắc đôi đũa lên, "Là mẹ nói sai, ăn cơm đi."

Đới Quân và Từ Chính Lâm ngoan ngoãn cầm đũa lên, không dám tiếp tục chọc thái hậu nương nương, lại càng không dám tiếp tục trêu đùa con trai bảo bối của thái hậu nương nương.

Đới Hiến cúi đầu, nhìn một đĩa tôm mình đã bóc xong, có chút ngẩn ngơ.

Bên kia, Đình Tam Tam chê Phương Trí Viễn bóc tôm quá chậm, nhin không được liền tự thân vận động.

"Được rồi, bác sĩ đều hạ dao nhanh như vậy sao." Phương Trí Viễn cười nói.

"Không phải. Trái lại anh đấy, trước đây làm thế nào chăm sóc bạn gái?" Đình Tam Tam liếc mắt nhìn thấu.

"Chỉ có một mình em." Phương Trí Viễn đem tôm đã bóc xong để vào trong đĩa, đẩy tới trước mặt của Đình Tam Tam.

Đình Tam Tam nhướn mày, không tiếp lời.

Lại là một quyền đánh vào vai bông, ánh mắt của Phương Trí Viễn thay đổi liên tục.

"A!"

Đột nhiên, trong nhà hàng truyền ra một tiếng hét chói tai, người đàn ông cách bọn họ hai bàn té ngã trên mặt đất, đứng một bên là người phụ nữ tay chân luống cuống.

Đình Tam Tam bỏ đồ vật trong tay xuống, xoa xoa tay, nhanh chóng đi qua bên kia.

"Hình như là bệnh tim đột phát?" Người vậy xem không biết chuyện lo lắng nói.

"Bệnh tim? Cũng có thể là xuất huyết não, ông ta thoát nhìn cũng có tuổi rồi."

"Nhường đường một chút." Đinh Tam Tam đẩy người đang chặn ở trước mặt ra.

Đi tới trước mặt của người đàn ông kia, cô nửa quỳ xuống, mở mí mắt của người đàn ông kiểm tra tình huống của ông ta.

"Giúp tôi đỡ ông ta nằm ngửa." Tốc độ nói của cô cực nhanh, người xung quanh đều sửng sốt, không biết tình huống gì. Chỉ có một người nhanh chân tiến lên, giúp cô lật ngửa người đàn ông.

Hai tay cô nắm đan xen, vừa làm hồi sức tim phổi [9] cho người đàn ông đó, vừa bảo người khác nhanh chóng gọi 120 cấp cứu.

[9] Hồi sức tim phổi (CPR): là tổ hợp các thao tác cấp cứu bao gồm ấn lồng ngực và hô hấp nhân tạo với mục đích đẩy lượng máu giàu oxy tới não, đưa bệnh nhân thoát khỏi tình trạng nguy kịch.

"Đã gọi rồi." Một giọng nam quen thuộc truyền tới, ở ngay bên người cô.

Đinh Tam Tam ngẩng đầu nhìn anh một cái, không hề dừng lại động tác trên tay. Hồi sức tim phổi rất tiêu hao thể lực, trán của cô đang đổ mồ hôi.

Thấy không có phản ứng, cô dừng động tác lại, đưa tay nắm mũi của người đàn ông đó, chuẩn bị làm hô hấp nhân tạo.

"Đề anh." Cô bị một bàn tay kéo lại, thay thế vị trí của cô.

Từ Chính Lâm đứng ở một bên, thấy tình cảnh như vậy, nhin không được thay đổi ý nghĩ.

"Anh trai em là cứu người, nhìn lại anh đi trong đầu anh toàn là suy nghĩ hèn hạ." Đới Quân khinh thường nhìn Từ Chính Lâm.

Từ Chính Lâm nôn mửa hai cái, nói: "Một lão đầu năm mươi tuổi, coi như là cứu người anh cũng không làm được..."

Tôn Cần không biết từ lúc nào cũng sang bên này rồi, bà khẽ cười một tiếng: "Cho nên, đây chính là sự khác biệt của cháu và nó."

Từ Chính Lâm "..."

Lồng ngực của người đàn ông đột nhiên rung động một cái, thở ra một hơi. Đúng lúc này, nhân viên cấp cứu cũng chạy tới, nhanh chóng đưa bệnh nhân đi.

"Bác sĩ Đinh, chị đi cùng em, đỡ phải gọi điện thoại lại cho chị." Nhân viên y tế phát hiện Đinh Tam Tam cũng ở đây.

Thật là đúng dịp, phiên khu [10] nơi này thuộc quản lý của Bệnh viện Nhân Dân số 1, người tới vừa vặn là nhân viên cấp cứu của Bệnh viện Nhân Dân số 1.

[10] Phiên khu: có lúc gọi tắt là phiên, là một khu vực chia làm nhiều phân khu.

Đinh Tam Tam gật đầu, vẫy tay ra hiệu với Phương Trí Viễn, theo nhân viên y tế leo lên xe cấp cứu.

Nhóm người tản đi, Từ Chính Lâm ôm bả vai của Đới Hiến đi đến bàn ăn của bọn họ.

"Anh em, bàn về trâu ghẹo phụ nữ tớ chỉ chịu thua mình cậu."

Đới Hiến liếc nhìn cậu ta, "Tôi trâu ghẹo người nào?"

"Vừa nãy khí khái đàn ông của cậu bùng nổ, chính cậu không biết sao? Các nữ sĩ ở đây đều kinh ngạc, tớ đánh cược qua không bao lâu nhất định sẽ có người tới tìm cậu bắt chuyện."

Đới Hiến ngồi xuống không nói tiếng nào, không muốn đề ý đến lời nói nhảm của cậu ta.

Nhân viên phục vụ đi tới đây, trong tay cầm một cái vòng tay màu bạc, "Làm phiền ngài rồi, đây là vòng tay mà vị nữ sĩ kia để lại, xin hỏi anh biết cô ấy sao?"

Từ Chính Lâm nhận lấy, "Cảm ơn cô, chúng tôi sẽ chuyển lại cho cô ấy."

"Không có gì." Nhân viên phục vụ cười rồi đi.

Từ Chính Lâm đem vòng tay để vào trên tay của Đới Hiến, "Cầm đi, lần này có lý do để gặp cô ấy rồi."

Khóe miệng Đới Hiến khẽ giương lên, ngẩng đầu nhìn thấy mẹ mình cười như không cười, ý cười trên khóe miệng rất nhanh biến mất trong vô hình.

"Con bé không phải là con dâu của mẹ, mẹ sẽ không có quá nhiều yêu cầu đối với nó, con yên tâm." Tôn Cần không hổ là gừng càng già càng cay, thoáng cái liền nhìn thấu tâm tư của con trai.

Còn chưa đợi Đới Hiến nói ra, bà lập tức nói luôn: "Nhưng mẹ vẫn không thích con bé, điểm này hy vọng con cân nhắc một chút."

Đới Hiến siết chặt vòng tay ở trong tay, khe khẽ "Vâng" một tiếng.

"Mẹ..." Đới Quân mềm lòng, không nhìn nổi anh trai bị mẹ ức hiếp.

"Câm miệng." Tôn Cần liếc nhìn Đới Quân.

Đới Quân miểu túng [11].

[11] Miểu túng (秒怂): khi người bên này biểu hiện khí thế rất mạnh, người bên kia không hề do dự liền lập tức nhận thua.

Quên đi, mẹ cậu ta từ trước đến nay càng thích anh trai cậu ta hơn, dù sao cũng sẽ không ràng buộc anh ấy, tự mình đây là lo lắng mù quáng rồi.

Lời tác giả:

Đới Hiến: Anh không hề trêu chọc cô gái khác, vợ à, anh thật sự không có.

Tam Tam: Mắc mớ gì đến em?

Đới Hiến: Vậy anh có thể đứng lên không?

Tam Tam: Quý cho tốt.

[2] Bánh dày đường đỏ

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

ANH HÙNG MỘT THỜI CỦA CÔ

Edit: Dương

***

Đình Tam Tam làm xong phẫu thuật về đến nhà đã là mười một giờ rồi, cả người mệt mỏi, thời điểm đi tới vườn hoa của tiểu khu liền không nhắc chân nổi, cô ngồi ở bên bồn hoa, có vài phút đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Mùa xuân đến rồi, bầu trời đêm cũng quang đãng hơn rất nhiều, cô ngửa đầu nhìn vì sao trên bầu trời một lát, rồi mới đứng lên chậm chạp đi về nhà.

Cô ở căn hộ thông tầng [1], mỗi tầng có hai căn, tổng cộng có tám tầng, nhân sự đơn giản, cho nên mọi người quen thuộc cũng rất nhanh. Đình Tam Tam ở tầng cao nhất, có gác lửng và vườn hoa nhỏ, đắt hơn những căn khác một chút.

[1] Căn hộ thông tầng: thường có ít nhất 2 tầng thông nhau.

Cô từ trong thang máy đi ra, cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, tay dừng một chút, đột nhiên cảnh giác quay đầu lại.

Một bóng đen cao lớn đứng ở cách đó không xa, khí thế bức người, có chút mùi vị của trộm cướp ban đêm.

Thế nhưng, người bình thường sẽ không có hình thể như thế, Đình Tam Tam hí mắt nhìn một cái, rất nhanh liền trấn định lại.

"Anh ở đây làm gì?"

Nhìn kỹ trên mặt đất, bảy tám đầu thuốc lá, đủ để chứng minh anh rút cuộc đã đợi trong thời gian bao lâu.

"Vòng tay của em rơi ở nhà hàng." Anh đi lên trước, đưa vòng tay màu bạc cho cô.

"À, cảm ơn." Đình Tam Tam nhận lấy, thuận tiện đeo ở trên cổ tay.

Ánh sáng không tốt, nhưng da của cô lại có vẻ rất trắng, giống như có thể phát sáng, vững vàng khóa vòng tay lại trước mắt của anh.

"Bác sĩ không phải là không được đeo đồ trang sức sao?" Anh nhìn không được liền hỏi.

"Tan làm có thể." Cô dựa vào cánh cửa, nói một cách bình tĩnh.

"Vòng tay này... Là anh tặng cho em?" Anh chấp tay sau lưng, muốn chứng tỏ bản thân mình cũng không "ý khác", nhưng cơ thể lại không tự chủ nghiêng về phía trước, hoàn toàn phản bội anh.

Đình Tam Tam sững sốt một chút, "Anh chuẩn bị phải đi về sao?" Nói xong, cô bắt đầu cởi vòng tay ra.

Anh đưa tay đỡ tay của cô lại, "Không phải, anh không phải có ý này."

Đình Tam Tam cau mày, "Vẫn nên trả lại cho anh, để tránh hiểu lầm."

Nói xong, cô đẩy tay của anh chuẩn bị cởi vòng tay, anh lại gắt gao chế trụ cổ tay của cô, giống như là đang đấu vật vậy.

Đình Tam Tam ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt mang theo nghi ngờ không rõ.

Đới Hiến nói: "Đừng cởi ra, rất dễ nhìn."

"Không thể phóng đại ánh mắt của bản thân như vậy." Đình Tam Tam cười nhạo.

"Là em đeo đẹp." Anh cái chính.

"Vậy anh có thể nói lỏng tay không?"

Tay của anh nhấc lên, thả ra. Nhiệt độ nóng bỏng vừa rồi đi, gió lạnh trong nháy mắt thừa dịp xen vào, khiến cho cô không nhận được rung mình một cái.

Cô xoay người tiếp tục mở cửa, anh lùi lại một bước.

Cửa mở ra, cô đứng ở chỗ huyền quan [2] nhìn anh, "Còn có chuyện sao? Không có chuyện gì thì về đi."

[2] Huyền quan: là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ sinh khí bên trong của ngôi nhà.

Lệnh đuổi khách.

À, không phải, anh ngay cả cánh cửa cũng chưa vào, không tính là khách.

"Em.. cùng anh ta rất xứng đôi." Anh hít sâu một hơi, làm ra dáng vẻ vô cùng chân thành.

Khoé miệng Đình Tam Tam trùng xuống, áp suất không khí [3] toàn thân đều hạ thấp xuống.

[3] Áp suất không khí (áp suất khí quyển): là áp lực trong bầu khí quyển Trái Đất (hay của một hành tinh khác).

"Ngủ ngon." Cô đưa tay, trực tiếp đóng cánh cửa lại trước mặt anh.

Hai người cách một cánh cửa, nhưng lại giống như cách một thế giới. Anh đứng ở ngoài cửa thất thần, trong ngực đau đớn, mới hiểu được lời nói của bản thân là không thành thật đến mức nào.

Cô ở bên trong, đứng ở chỗ huyền quan mờ tối, bà vai run lên. Nếu không phải giọng điệu nói chuyện của anh là nghiêng răng nghiêng lợi không nhịn được, cô thật đúng là tin anh rồi.

Anh rời đi không có tiếng bước chân, cho nên Đinh Tam Tam cũng không biết anh rời đi lúc nào.

Cô tắm xong nằm ở trên giường, đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ lại nhận được điện thoại của Phương Trí Viễn.

"Về nhà chưa? Có mệt lắm không?" Anh ta ân cần hỏi han.

"Tạm ổn, quen rồi."

"Vì sao không để anh tới đón em, em vẫn khách khí như vậy với anh sao?" Anh ta trước sau nhớ kỹ cô từ chối đề nghị để mình đưa cô về nhà, cảm thấy cô cùng anh ta vẫn là quan hệ người yêu không bình thường.

"Không có, anh cũng bề bộn nhiều việc, cũng không phải đặc biệt vì em phục vụ." Cô khẽ cười nói.

"Vì em ra sức, anh bất cứ lúc nào cũng có thể."

Anh ta giọng điệu thành khẩn, hiển nhiên đạo hạnh cao hơn vị ở ngoài cửa ban này. Bất kể là thật tâm hay là giả ý, ít nhất lời nói của anh ta khiến người khác tin phục, vừa này vị kia, ngay cả lời nói dối cũng không hoàn chỉnh.

Đinh Tam Tam trầm mặc một chút, đột nhiên nói: "Trí Viễn, lúc nào anh có thời gian, em muốn dẫn anh quay về gặp ba mẹ em một chút."

Người đàn ông ở đầu dây bên kia lập tức từ trên ghế nhảy lên, không phải anh ta dễ kích động, mà là kinh hi như vậy đã sớm vượt qua tường tượng của anh ta.

"Anh đều có thời gian, ngày mai có được không? Bây giờ để anh báo thư ký mua quà biếu." Giọng nói của anh ta gấp gáp, dường như rất sợ cô sẽ đổi ý.

"Không phải anh nói ngày mai phải đi công tác sao?" Cô nhắc nhở anh ta.

"Anh báo thư ký lùi lại một ngày, ngày kia lại xuất phát." Anh ta cầm một cái điện thoại di động khác lên, bắt đầu gọi điện thoại cho thư ký.

"Anh không cần luống cuống như thế, chỉ là tùy tiện ăn một bữa cơm thôi."

"Tam Tam, anh muốn sắp xếp sự tình một chút, em ngủ trước đi, ngày mai anh tới đón em."

"Được rồi..."

Phương tổng phần khích quá mức, cả đêm đều khó đi vào giấc ngủ. Mà người đưa ra đề nghị này, cũng giống vậy khó có thể đi vào giấc ngủ.

Cô ép buộc mình đi về phía trước một bước, nhưng cô hoàn toàn không biết bước này liệu có đi vào ngõ cụt hay không? Hoặc là lại để cho mình lâm vào con đường tiến thoái lưỡng nan.

Cô nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên dẫn Đới Hiến về gặp ba mẹ, bầu không khí vui vẻ, tất cả đều vui mừng. Bây giờ đã có cuộc gặp gỡ vui vẻ lần trước làm tham chiếu, cô hiểu rõ cửa ải ngày mai tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Ba có chấp và mẹ là hồ biết cười, người nào cũng khó đối phó.

Cô lại nghĩ tới Đới Hiến, gia hòa này càng có chấp hơn ba của cô. Ở trong thế giới của gia hòa này, có lẽ chỉ có mình cô là phụ nữ.

Cô chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm của anh, giống như cô trước sau dựa theo nguyên nhân của anh, cho nên không có cách nào hoàn toàn mở rộng trái tim với Trí Viễn.

Không công bằng, quá không công bằng.

...

Cho dù Phương Trí Viễn tỉ mỉ chọn lựa quà biếu, thu thập chính tề gọn gàng tinh thần phần chấn, ăn nói lanh lợi vượt xa Đới Hiến một đoạn lớn, nhưng vẫn không thể lọt vào mắt của ba Đinh mẹ Đinh.

Mẹ Đinh giỏi về ăn nói xã giao, vòng tới vòng lui, ngay cả Phương tổng thân kinh bách chiến [4] đều không có cách nào phán đoán chính xác ý tứ của mẹ vợ đối với mình rốt cuộc là vừa lòng hay không vừa lòng.

[4] Thân kinh bách chiến: đề cập đến bản thân đã trải qua hàng trăm trận chiến, ẩn dụ là có kinh nghiệm sống phong phú.

Đình Tam Tam ngồi ở một bên bóc quýt hồng lại hiểu rất rõ, mẹ của cô, có thích một người hay không tuyệt đối chỉ có hai loại thái độ. Với người không thích, bà trường tu thiện vụ [5], nói nói cười cười, tạo bầu không khí vô cùng náo nhiệt. Với người thích, bà sẽ đích thân xuống bếp, hơn nữa còn thao thao bất tuyệt, tuyệt đối không buông tha bất cứ cơ hội nào để quan tâm.

[5] Trường tu thiện vụ: ẩn dụ làm việc có chút chỗ dựa thì có thể dễ dàng thành công. Sau này dùng để miêu tả người có tiền tài quyền thế có mách khéo giỏi về luôn cúi mưu lợi.

"Ba, ba ăn quýt đi." Đình Tam Tam đem quả quýt đã bóc xong đưa cho ba cô.

"Không ăn." Ba Đình ngồi ở trên ghế sofa uống trà, từ chối không chút do dự.

Đình Tam Tam cũng không tức giận, cầm quả quýt đi tới, cắt đứt cuộc nói chuyện của mẹ Đình và Phương Trí Viễn, sau đó vỗ bả vai của mẹ Đình.

"Mẹ, mẹ đi ra đây với con một chút." Cô nói.

Mẹ Đình cười với Phương Trí Viễn, nói: "Cậu trước nói chuyện với bác trai, đi và nha đầu nói một chút chuyện riêng tư."

"Vâng, đi cứ tự nhiên."

Hai mẹ con đi tới ban công, Đình Tam Tam đóng cửa kính cẩn thận.

"Mẹ, con và anh ấy là thật sự đến với nhau, hy vọng ba mẹ có chuẩn bị tâm lý." Cô quay đầu lại, lời ít ý nhiều nói ra trọng điểm.

"Con không cần giả vờ với mẹ, mẹ đây cũng nói thẳng." Mẹ Đình liếc nhìn người đàn ông ngồi ở phòng khách, nói, "Mẹ không đồng ý."

"Lý do."

"Thứ nhất, cậu ta tuổi tác quá lớn, gọi mẹ là mẹ thì mẹ cũng ngại. Thứ hai, cậu ta là thương nhân, thương nhân trọng lợi khinh biệt ly [6], con chưa học qua Tỳ Bà Hành sao? Thứ ba, mẹ hy vọng con và Đới Hiến phục hôn."

[6] Thương nhân trọng lợi khinh biệt ly: xuất phát từ bài "Tỳ Bà Hành" (Bạch Cư Dị), nghĩa là thương nhân coi trọng lợi ích coi thường li biệt xa cách.

Quả nhiên là giáo sư, nói chuyện thích đưa ra dẫn chứng còn logic phân minh, quan trọng nhất là giỏi về đưa trọng điểm đề đến cuối cùng. Dựa theo quan sát, nếu như hai người tiếp tục nói chuyện, một bên tung ra rất nhiều vấn đề, tiếp đó bên kia nghiêng về trọng điểm, câu trả lời đầu tiên nhất định sẽ là trả lời câu hỏi cuối cùng.

Nhưng Đình Tam Tam là người phương nào?

Trí nhớ của cô không tệ, hơn nữa thích dựa theo trình tự để trả lời, "Thứ nhất, tuổi tác không phải là lý do để phản đối, ví dụ quá nhiều con không liệt kê từng cái một nữa, gần nhất có thể tham khảo ông bà cố. Thứ hai, quan điểm dĩ thiên khái toàn [7] không hề có sức thuyết phục, mẹ không thể chứng minh mỗi một thương nhân đều là tên háms lợi đen lòng, hơn nữa loạn côn đánh chết không phân tốt xấu như vậy, không phù hợp với tinh thần khoa học điều tra và thu thập bằng chứng để suy ra kết quả."

[7] Dĩ thiên khái toàn: lấy quan điểm phiếm diện đánh giá vấn đề tổng thể.

Mẹ Đình cười lạnh, ôm ngực, "Thứ ba đâu? Bác bỏ hai điều của mẹ rồi, điều thứ ba hẳn là cũng sẽ không kém chứ."

"Không sai." Đình Tam Tam nhìn lại mẹ mình, ánh mắt kiên định, "Tình cảm của con và Đới Hiến tồn tại mâu thuẫn không thể hòa giải được, phục hôn không khác nào găm lên vết xe đổ, không có tính khả thi. Cho nên con cự tuyệt."

"Đình Tam Tam, mẹ là mẹ của con, không phải đối thủ tranh luận của con."

"Là mẹ mở đầu trước."

Mẹ Đình hung hăng nhắm mắt lại, giọng nói bức bối: "Sớm biết thế này sẽ không để cô lên đại học, học xong bản lĩnh quay lại xem thường người nhà, cô giỏi lắm." *(Đoạn này mẹ Đình thay đổi thái độ nên t thay đổi cách xưng hô)*

Đình Tam Tam đưa tay khoác lên bả vai của mẹ cô, nói: "Con biết mẹ không phải là người không hiểu lý lẽ, cho nên mới dẫn người về cho mẹ đánh giá."

"Cậu ta không tệ, nhưng không tốt bằng Đới Hiến." Mẹ Đình nói một câu có lương tâm, đương nhiên, cũng không quên tán tụng con rể trước.

Đình Tam Tam khẽ cười một tiếng, hơi có chút mùi vị thê lương, "Mẹ, con đang tiến về phía trước, mẹ lại đang kéo con về phía sau, cái này thật sự là tốt với con sao?"

Mẹ Đình đưa tay sờ lên mặt con gái, bà nói: "Nếu như mẹ biết sau này là một con đường hạnh phúc hơn, tại sao không thể kéo con lại chứ? Tam Tam, đời người là có tiến có lùi, không có ai dám bảo đảm tương lai sẽ không đi lùi một hai bước, con vì sao không thể chứ?"

Vì sao không thể chứ? Cô cũng từng tự hỏi bản thân như vậy.

Đáp án là: Có lẽ là cô còn không ích kỷ như vậy.

Vấn đề của cô và Đới Hiến không phải là vấn đề của hai người bọn họ. Nếu như vợ của Đới Quân có thể sinh con, vậy cô cũng có thể cắn răng cùng Đới Hiến DINK đến cùng. Vấn đề là vợ của Đới Quân hiếm muộn [8], Đới gia lại không phải gia đình bình thường, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép hương hỏa cứ như vậy chặt đứt.

[8] *Hiếm muộn (vô sinh): được định nghĩa là tình trạng vợ chồng sau một năm chung sống, quan hệ tình dục trung bình 2 - 3 lần/tuần, không sử dụng bất kỳ biện pháp tránh thai nào mà người vợ vẫn chưa có thai.*

Nghe nói, tỷ lệ hiếm muộn vô sinh của Trung Quốc đã tăng từ 12.5% lên khoảng 15%, số lượng bệnh nhân vượt qua 40 triệu, có nghĩa là cứ 8 cặp vợ chồng thì có 1 cặp có vấn đề vô sinh. Khoa học phát triển, có vài người trong số các cô ấy có thể dùng phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm [9], nhưng mà phương pháp này đối với Đinh Tam Tam và vợ của Đới Quân đều không hữu dụng.

[9] *Thụ tinh trong ống nghiệm (IVF): là kỹ thuật điều trị vô sinh, hiếm muộn, trong đó t*ng trùng của người chồng và trứng của người vợ sẽ được thụ tinh trong phòng thí nghiệm để tạo thành phôi. Sau một thời gian nuôi cấy bên ngoài (2 - 5 ngày), phôi sẽ được đưa trở lại buồng tử cung của người vợ để làm tổ và bắt đầu quá trình mang thai.*

Một là trong thân thể mang theo bệnh tật tiềm ẩn, một là trứng của bản thân có vấn đề.

Đau khổ biết bao, các cô vậy mà lại đụng trúng cùng một gia đình.

Trước kia áp lực lớn là trên người Đinh Tam Tam, hiện tại cô và Đới Hiến ly hôn, có lẽ áp lực lại một lần nữa chuyển tới trên người vợ của Đới Quân.

Cười nói tức giận đều là phong cảnh, cô gái nghi hi nghi sần [10] ấy, không biết sự kiên cường của cô ấy có bị mài mòn hay không, phải chăng đã gửi thư đầu hàng số phận.

[10] *Nghi hi nghi sần (宜喜宜嬾): chỉ lúc tức giận hay lúc vui vẻ đều rất xinh đẹp.*

Đinh Tam Tam mặc dù đã rời đi rồi, nhưng cái giá phải trả là trái tim bị đục khoét đau đớn.

Anh hùng cái thế của cô, cứ như vậy bị cô bỏ lại phía sau. Chỉ là đồ ngốc đó, có lẽ muốn buông cô xuống còn cần thêm một ít thời gian nữa.

Cô dựa lưng vào lan can, gió nhẹ khẽ thổi bay mái tóc của cô, lơ đãng đối diện với ánh mắt của người đàn ông trong phòng khách, hai người nhìn nhau cười, dường như thật sự bồi dưỡng được một ít hiểu ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

BAO LỰC

Edit: Dương

***

Tối hôm đó đến lượt Đinh Tam Tam trực đêm, cô đang cầm sách giải trí giết thời gian, khoa cấp cứu bên kia đột nhiên đưa tới một bệnh nhân.

"Bệnh nhân năm tuổi, tai nạn giao thông, phần đầu bị va chạm mạnh, mất máu quá nhiều ý thức đã không rõ ràng." Bác sĩ cấp cứu nhanh chóng nói rõ tình hình với cô.

"Chụp X-quang chưa?" Đinh Tam Tam lấy đèn pin ra chiếu vào đồng tử của bé trai, ánh sáng bên trong rồi rạc lại âm ỉ, vết thương chưa rõ ràng.

"Lập tức lấy phim chụp X-quang đến đây."

"Người nhà bệnh nhân đâu?" Đinh Tam Tam ngẩng đầu.

Một người đàn ông ngồi xổm ở trong góc đột nhiên ngẩng đầu, anh ta hai tay đầy máu xông đến, "Là tôi, tôi tôi là ba của đứa bé!"

"Ký tên." Y tá đưa cho anh ta giấy cam đoan chấp nhận phẫu thuật.

Anh ta run rẩy kí tên của mình lên trên, chỉ hai chữ mà anh ta run rẩy nửa ngày đều viết không được.

"Bác sĩ, con tôi, nó sẽ không có việc gì chứ?" Anh ta hai mắt rung rung, trên môi đều là máu, nhìn cực kỳ bất lực.

"Tôi xem phim chụp X-quang rồi lại nói."

Phim chụp X-quang đã lấy tới, Đinh Tam Tam sau khi xem xong liền nhận định, lập tức tiến hành phẫu thuật.

Cô định vào phòng phẫu thuật để chuẩn bị công việc, cánh tay đột nhiên bị kìm chặt.

"Bác sĩ, con tôi sẽ không chết đúng không!" Người đàn ông tròn tròn mắt, có phần dọa người. Đinh Tam Tam nhìn quen cảnh này rồi, ngược lại cũng không quá sợ hãi.

"Bây giờ anh buông tôi ra đi, tôi đi cứu cậu bé, có lẽ vẫn có hy vọng." Cô rút tay thoát khỏi anh ta, y tá xung quanh cũng tiến lên kéo anh ta ra.

Đinh Tam Tam đi về phía trước vài bước, sau lưng truyền tới một tiếng "bịch", người đàn ông quỳ gối trên hành lang lạnh như băng, "Bác sĩ, tôi van xin cô, cô nhất định phải cứu con tôi!"

Thanh âm của anh ta có phần thê lương, thế nên có không ít bệnh nhân đều ném ánh mắt nghi hoặc qua đây.

Đinh Tam Tam về mặt lạnh lùng, đi vào phòng phẫu thuật.

...

"Chuẩn bị bốn túi máu." Đinh Tam Tam thay xong trang phục phẫu thuật đi vào trong, nói với y tá đứng ở một bên.

"Vâng, em sẽ đi chuẩn bị thêm hai túi nữa." Y tá gật đầu.

Bé trai trên bàn mổ đã bị cạo trọc đầu rồi, lộ ra vị trí vết thương. Vết máu đông lại, đầu có phần biến dạng, thoạt nhìn có phần dọa người.

Đinh Tam Tam đứng ở phía trước đầu của cậu bé, nhận lấy dụng cụ mà y tá đưa tới, mở ra một nửa đầu của cậu bé.

"Oe." Một tiếng nôn mửa rất nhỏ truyền đến.

"Xin lỗi... Cô giáo Đinh." Y tá nhỏ trẻ tuổi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi có chút buồn nôn.

Phụ tá nhìn cô ấy một cái, nói: "Không phải em mang thai sao? Sao lại vẫn vào phòng phẫu thuật?"

"Nhân viên bệnh viện vốn đã eo hẹp, số tháng của em còn nhỏ, không có chuyện gì đâu." Mặc dù nhát gan, nhưng tinh thần trách nhiệm của một nhân viên y tế vẫn vô cùng mãnh liệt.

Y tá trưởng nhìn cô ấy một cách tán thưởng, chính là yêu thích cô gái có sự kiên trì lại có đạo đức nghề nghiệp như vậy.

Đinh Tam Tam nhíu mày, có vẻ một chút cũng không chú ý tới tình huống của bên này.

"Cô giáo Đinh, mức độ vỡ xương sọ của cậu bé vượt quá tưởng tượng của chúng ta." Phụ tá cũng nhíu mày, có vẻ có chút dự cảm xấu.

"Tận lực cứu người." Cô mím chặt môi.

"Vâng."

Như lời phụ tá nói, tình huống của cậu bé thật sự là quá mức thê thảm, xương sọ gần như vỡ nát phân nửa, xuất huyết nội sọ, huyết áp vẫn luôn không đi xuống, hơn nữa vị trí khoang ngực hình như cũng bị thương, hô hấp dồn dập, ống thông [1] đều rung lên.

[1] Ống thông: trong y học, ống thông là một ống mỏng được làm từ vật liệu y tế có nhiều chức năng. Ống thông là thiết bị y tế có thể được đưa vào cơ thể để điều trị bệnh hoặc thực hiện phẫu thuật.

Phẫu thuật sáu tiếng đồng hồ, ra sức cấp cứu, cuối cùng tuyên bố vô hiệu, đưa bé qua đời ở trên bàn mổ.

Ba của đứa bé biết được kết quả, lập tức thất thần, bất tỉnh ngay tại chỗ, phát điên còn có mẹ của đứa bé lúc sau chạy tới. Cô ấy nắm cổ áo của chồng trước lớn tiếng gào thét, chất vấn tại sao anh ta đã khuya rồi còn muốn đưa con đi xem phim, tại sao phải để đứa bé ngồi ở vị trí phó lái.

Nhưng hết thảy đều muộn rồi, người mất rồi không trở về được, thời gian cũng không có cách nào đảo ngược.

Đinh Tam Tam trong mắt đỏ bừng đứng ở bên bồn rửa tay, cả người đều không tập trung. Phẫu thuật thời gian dài như vậy vô cùng tiêu hao thể lực, càng huống chi kết quả không tốt, khiến cho tâm lực mệt mỏi quá độ.

"Cô giáo Đinh." Tiểu Tôn đi qua đây, nghiêng đầu nhìn cô, "Cô không có chuyện gì chứ?"

"Không có chuyện gì, chỉ là quá mệt thôi."

"Cô giáo Đình... Người nhà bệnh nhân ở bên ngoài náo loạn, hiện tại cô đừng đi ra ngoài." Tiểu Tôn nói một cách lưỡng lự.

Đình Tam Tam quay đầu, "Bọn họ náo loạn cái gì?"

"Vẫn là nhất thời không thể tiếp nhận kết quả, muốn tìm bệnh viện đòi ý kiến. Em thấy tốt nhất là bọn họ có thể tìm được chứng cứ sự cố điều trị trên bàn mổ của chúng ta, lừa gạt chúng ta một khoản." Tiểu Tôn lắc đầu thờ dãi, không ôm mong đợi gì với mối quan hệ bác sĩ – bệnh nhân [2] hiện nay.

[2] Mối quan hệ bác sĩ – bệnh nhân: là một phản trung tâm của việc chăm sóc sức khỏe và thực hành y học. Mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân là một trong những nền tảng của đạo đức y học đương đại.

Đình Tam Tam nghiêng đầu an ủi cậu ta: "Không có việc gì, chúng ta có thể chịu được kiểm tra."

"Cô là cây ngay không sợ chết đứng, nhưng bệnh viện năm nay tiến hành bốn năm vụ kiện, em thấy viện bạn sẽ tìm cô nói chuyện, cô chuẩn bị sẵn sàng chưa."

Đình Tam Tam mỉm cười, tháo xong găng tay và trang phục phẫu thuật, nói: "Chúng ta nên kiến nghị đại học y bây giờ nên mở thêm một lớp môn pháp luật, vừa chữa bệnh cứu người đồng thời cũng học được bảo vệ quyền lợi của mình."

"Không sai."

Xế chiều hôm đó, Đình Tam Tam quả thật bị viện bạn tìm đi nói chuyện. Chỉ là quá trình phẫu thuật của cô hợp lý hơn nửa hành vi xử lý không có bất cứ sai sót nào, cho nên cũng chỉ là đi theo trình tự một chút mà thôi. Huống chi chủ nhiệm viện bạn là học trò của ba cô, cũng không giáo huấn hay làm khó cô, còn an ủi cô một phen, để cô mở rộng lòng, đối với những người nhà bệnh nhân có ý định bôi lông tìm vết bệnh viện không ngại ra tòa kiện tụng.

Đình Tam Tam cũng không phải ngày đầu tiên trên bàn mổ, cô đã có chuẩn bị tâm lý đối với bất kỳ kết quả nào, cho nên đối với kết quả cấp cứu không có hiệu quả, mặc dù cô thương tiếc nhưng cũng không cảm thấy mình có lỗi.

Bác sĩ mặc dù đóng nhân vật thượng đế, nhưng bọn họ vĩnh viễn không có quyền lực của thượng đế. Sống hay chết, đều có số mệnh.

Chỉ là cô vẫn rất lạc quan, nhưng cô không hề dự liệu được ba của bé trai kia đột nhiên tập kích cô lúc cô tan làm.

Mới đi ra khỏi cổng chính của bệnh viện, cô liền bị người dùng một gậy đánh ngã xuống đất, một gậy này khí lực vừa đủ vừa mạnh, cô ngã xuống ven đường, trong chốc lát không thể đứng lên được.

Thời điểm người đàn ông chuẩn bị tiếp tục bạo lực, bảo vệ phụ cận bệnh viện chú ý tới tình huống bên này, nhanh chóng chạy tới.

"Người nào! Mau báo cảnh sát!"

Bảo vệ vội vàng chạy tới, thủ phạm chạy trốn chết, xông vào đám người, rất nhanh liền mất bóng dáng.

"Bác sĩ Đình, cô thế nào rồi? Còn đứng dậy được không?" Bảo vệ hỏi thăm ân cần.

Đình Tam Tam lắc đầu, đau đến sắc mặt trắng bệch.

Bảo vệ đeo gậy ở bên hông, hai tay ôm cô, bế cô lên.

"Bác sĩ Đình, cô nhịn một chút, tôi lập tức đưa cô đến phòng cấp cứu."

"Cảm ơn..." Thái dương Đình Tam Tam chảy mồ hôi, phần eo đau rát.

Bác sĩ bị người nhà bệnh nhân đánh, nhân viên y tế của phòng cấp cứu cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Bác sĩ Vương tiếp nhận vén áo của Đình Tam Tam lên nhìn một cái, một mảnh sưng tấy, so sánh với da thịt trắng nõn bên cạnh, trông cực kỳ đáng sợ.

Y tá bên cạnh biết cô cố nhịn nhịn liền khóc lên.

Đình Tam Tam nằm sấp ở trên giường kiểm tra, đầu đầy mồ hôi quay đầu lại nhìn cô ấy, "Em cái nha đầu này, khóc cái gì chứ?"

Y tá nhỏ dùng mu bàn tay che mặt quay đầu chạy mất, có lẽ là đi nhà vệ sinh rồi.

Bác sĩ Vương khoa cấp cứu cầm phim chụp X-quang của Đình Tam Tam xem một chút, nói: "May không tổn thương đến gân cốt, chỉ bị thương ngoài da, ra tay hơi nặng một chút."

"Ừm."

"Em biết Tiểu Xuân nha đầu kia vì sao lại khóc không?" Bác sĩ Vương cười hỏi.

"Là sợ hãi sao?"

"Chúng ta làm việc chuyên cần chăm chỉ, ý chính đầu tiên của lời thề là chữa bệnh cứu người vì nhân sinh, không nghĩ tới thời điểm đang chống lại bệnh hiểm nghèo và tử vong còn phải bị đối xử bất công như vậy. Anh thấy nha đầu kia cảm thấy lạnh tâm rồi." Bác sĩ Vương vừa thoa thuốc cho cô vừa nói.

Đinh Tam Tam trầm mặc.

"Em là một trong những sinh viên tốt nghiệp ưu tú nhất của trường chúng ta, bất kể y thuật hay phẩm đức đều là hạng nhất. Hôm nay ngay cả em đều bị người không hiểu lý lẽ tập kích bất ngờ, những người khác không phải lại càng cảm thấy bất an hơn sao?" Bác sĩ Vương cảm thán, "Có đôi khi chúng ta làm bác sĩ, thật sự không được coi là con người."

Đinh Tam Tam hỏi: "Vậy anh có từng hối hận khi làm bác sĩ không?"

"Nói thật?"

"Đương nhiên."

"Đã từng hối hận. Anh ở loại địa phương như phòng cấp cứu này, mỗi ngày nhìn thấy rất nhiều khóc khóc nháo nháo, có đôi lúc cũng phiền muộn, muốn vùng tay bỏ đi và quên hết mọi thứ." Bác sĩ Vương khẽ cười một tiếng, nói, "Nhưng dù sao số người cực đoan cũng rất ít, nếu như chúng ta bởi vì bọn họ làm phiền mà bỏ qua lý tưởng và nghề nghiệp của mình, vậy không phải là quá tính toán sao? Vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, không phải là một cuộc buồn bán tốt."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nói: "Đúng, anh nói rất đúng."

"Sur muội, còn em, em từng hối hận chưa?" Bác sĩ Vương hỏi ngược lại.

"Không có."

"Một khác cũng không có sao?"

"Em khoảng mười tuổi thì đã nghĩ xong sau này phải làm bác sĩ, sau đó nỗ lực thi vào đại học y, lấy được chứng chỉ hành nghề, cũng đã sớm đứng trên bàn mổ, đây chính là điều em mong muốn." Đinh Tam Tam cảm giác được phản lực một mảnh lạnh lẽo, rốt cuộc thoải mái hơn một chút, cô được bác sĩ Vương đỡ ngồi dậy, cô nói, "Chúng ta không thể để tiền xấu đuổi tiền tốt [3], khiến người mang tâm tư ác quỷ xua đuổi người dễ thương tốt bụng. Nói một cách tự luyện, em cảm thấy mình chính là tiền tốt, em có trách nhiệm bảo vệ quy tắc này khỏi bị phá hủy."

[3] Tiền xấu đuổi tiền tốt (định luật Gresham): Ví dụ, nếu có hai hình thức hoá tệ trong lưu thông, mà được chấp nhận bởi luật pháp là có giá trị danh nghĩa tương tự, loại hoá tệ có giá trị hơn sẽ biến mất khỏi lưu thông.

Ngoại trừ bác sĩ, cô vẫn là một thành viên của tập thể, cô giữ vững nguyên tắc chữa bệnh cứu người chính là giữ vững xã hội lý tưởng của một nhóm người.

"Sur muội, giác ngộ tư tưởng của em rất cao." Bác sĩ Vương nhin không được cảm thán.

Đinh Tam Tam cười nói: "Lão Vương sư huynh, nếu như anh suy nghĩ kỹ một chút, thật ra thì chúng ta đều giống nhau."

Tôi nói ra đạo lý này, mà bạn lại vẫn đang thực hành. Nhìn như vậy đến người sau không phải càng đáng giá khen ngợi sao?

Bác sĩ Vương không thể không tán thưởng người sư muội này, bất kể là y thuật hay là tư tưởng trình độ, vẫn là có bản lĩnh khiến người ta yêu thích, đều quá hợp khẩu vị của anh ta.

"Lần sau đổi thuốc trực tiếp tới đây, anh bất cứ lúc nào cũng cung kính chờ đợi." Thời điểm Đinh Tam Tam rời đi, bác sĩ Vương vô cùng nhiệt tình nói.

Đinh Tam Tam nhin không được liền bật cười, được y tá đỡ rời khỏi phòng cấp cứu.

Tiếng gió ở bệnh viện cũng không phải rất chặt chẽ, không tới nửa ngày, chuyện Đinh Tam Tam bị người nhà bệnh nhân bạo lực tập kích liền truyền tới cấp cao, thuận tiện cũng truyền đến tai ba Đinh.

Ông là nhân vật hàng đầu trong giới y học, rất nhiều bác sĩ ưu tú đều là học trò của ông ấy, muốn biết một chút tình huống liên quan đến con gái mình quả thực là quá đơn giản.

Cho nên, khi Đinh Tam Tam chân trước về đến nhà, chân sau ba Đinh mẹ Đinh liền đuổi giết tới cửa.

Ba Đinh nhìn thương thế của cô một chút, biết không nghiêm trọng nên không dài dòng nữa. Mẹ Đinh thì sao, cái bàn đầu bị bà đập vỡ, cực kỳ phẫn nộ với tên thủ phạm, hận không thể xẻo một miếng thịt trên người hắn ta.

"Con nghỉ ngơi hai ngày đi, đừng đến bệnh viện nữa." Mẹ Đinh thở hắt hắt nói ra.

"Vâng." Lần này Đinh Tam Tam rất biết điều, không hề làm trái ý mẹ cô. Bởi vì eo cô thật sự quá đau, cho dù đi thì cũng không thể lên bàn mổ.

Mẹ Đinh tức giận đến mức ngực muốn nổ tung, mặc dù hai mẹ con quanh năm bất hòa, nhưng bà tuyệt đối không thể khoan dung cho phần tử nguy hiểm như vậy uy hiếp đến an toàn của con gái bà.

"Mẹ đi thuê cho con một vệ sĩ, sau này đều đi làm cùng con!"

Đinh Tam Tam ngẩng đầu nhìn ba của cô, quả nhiên, không đợi cô mở miệng, ba Đinh liền lập tức bác bỏ.

Mẹ Đinh tức giận đến khó thở, tức giận trừng mắt nhìn chồng mình, tiến vào phòng bếp nấu canh.

Còn dư lại hai cha con ngồi đối diện, tính cách của hai người đều là kiêu ngạo, một người muốn tìm đề tài nhưng không tìm được, một người cảm điện thoại di động muốn trốn tránh giáo huấn, liền trầm mặc quý dị như vậy.

Ăn cơm tối, mẹ Đinh nói muốn ở lại đây với cô, Đinh Tam Tam nhanh chóng bác bỏ.

Nói đùa, cô còn muốn ngủ ngon giấc đây.

"Không ở với con cũng được, mẹ tìm người nấu cơm cho con, con cũng đừng đi ra ngoài nữa, tránh lại gặp phải phần tử cực đoan kia." Mẹ Đinh lui lại một bước, giữ vững ranh giới cuối cùng.

Đinh Tam Tam gật đầu, "Vâng, nghe lời mẹ."

Ba Đinh mẹ Đinh vừa lòng đi về, Đinh Tam Tam cuối cùng thở dài một hơi.

Cô không phải trách mẹ chuyện bé xé ra to, hoàn toàn ngược lại, cô có phần áy náy. Bởi vì lựa chọn của cô khiến mẹ rơi vào trạng thái lo lắng, là cô bất hiếu.

...

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cô không biết thế nào lại đụng tới vết thương ở trên lưng, đau đến mức cô giật mình, trong nháy mắt liền tỉnh ngủ.

Cô sờ soạng xuống giường, chuẩn bị ra phòng khách tìm một ít thuốc để thoa lên vết thương.

Dép lê không biết bị đá đến nơi nào, cô sờ soạng tìm nửa ngày cũng không tìm được, đành phải chân trần đi về phía cửa.

Đột nhiên, cô dừng bước.

Ánh mắt của cô nhìn chăm chú tay cầm trên cửa, nhìn nó nhẹ nhàng xoay tròn. Hô hấp đình trệ, cô di chuyển hai bước, cầm một lọ toner ở trên bàn trang điểm.

Cô ở trong lòng nhanh chóng tính toán, đây là thủy tinh, nếu như đánh lên đầu, có lẽ có thể ngăn chặn hiệu quả hành động của đối phương.

Cánh cửa chậm rãi bị đẩy ra, cô trốn ở trong bóng tối, cũng không dám thở mạnh một hơi.

Bóng dáng cao lớn nhanh chóng tiến vào đây, cô nín thở, cầm lấy lọ thủy tinh, dồn toàn bộ khí lực toàn thân đánh mạnh qua bên đó.

Gió mạnh quét qua, trong bóng tối, động tác của cô bị đối phương tránh thoát hoàn mỹ, thậm chí bị anh ta chế trụ được cổ tay.

"Đừng sợ, là anh."

Theo một giọng nam trầm thấp vang lên, cái lọ thủy tinh trên tay cô bị gỡ ra, ném qua một bên.

Đinh Tam Tam gạt gao trừng mắt nhìn khuôn mặt quen thuộc, người thẳng tắp lùi về phía sau ngã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

LỄ VẬT "KINH HÍ"

Edit: Dương

***

Cô bị trật eo rồi, chính là một kích kia dốc hết toàn lực của cô.

Vết thương cũ chưa tốt lại thêm vết thương mới, loại vận khí này, Đinh Tam Tam bắt đầu nhắm mắt lại, muốn đập người.

Đôi Hiển không hề là xuất thân lính đặc chủng [1], phản ứng cực nhanh, thoáng cái liền ôm cô, thả cô trên giường lớn.

[1] Lính đặc chủng: được huấn luyện đặc biệt để thực hiện nhiệm vụ có độ nguy hiểm mà những đơn vị thông thường không thực hiện được.

Trong không khí, chỉ có thanh âm của hít thở.

"... Tức giận rồi?" Đôi Hiển ngồi ở mép giường thấp thỏm, nhìn sau ót của cô.

Đinh Tam Tam không lên tiếng, cô sợ bản thân mình không khống chế được tâm tình muốn một cước đạp anh ra.

Đôi Hiển thấy cô không lên tiếng, do dự một chút, vẫn là đưa tay vén áo ngủ của cô lên, xem xét vết thương của cô.

Vết thương do gây gây ra, rất dài, nếu như ở trên người của anh một chút chuyện này cũng không có gì. Nhưng bây giờ xuất hiện ở trên lưng của Đinh Tam Tam, có thể nghĩ anh sẽ có bao nhiêu đau lòng.

Anh cầm lấy rượu thuốc mình mang đến, xoa ở trên bàn tay để tạo nhiệt, sau đó xoa bóp chỗ thắt lưng vừa nãy cô bị đau, lại dùng thuốc trị thương mà anh cảm thấy tốt nhất, xoa lên chỗ cô bị đánh.

Đinh Tam Tam nằm sấp ở trên gối đầu, cảm giác thắt lưng dần dần ấm áp hơn rất nhiều, không hề cứng ngắc như trước nữa.

"Lần sau đừng đến như vậy nữa."

Anh lập tức ngẩng đầu, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn sau ót của cô, không thấy rõ nét mặt của cô, không biết cô có tức giận hay không.

"Ừ." Anh thấp giọng lên tiếng, ngay cả lời giải thích cũng không có.

Bởi vì đối với anh mà nói, "Đừng đến như vậy" so với "Đừng đến" thì tuyệt vời hơn rất nhiều.

Quần áo nhẹ nhàng được kéo xuống, chân cũng một lần nữa trở lại trên người của cô, chỗ mép giường lõm xuống phía dưới cũng dần dần san phẳng, anh giống như lúc tới cứ yên lặng như vậy rồi đi.

Đinh Tam Tam chìa tay, cánh tay ở trên giường lắc lư biên độ nhỏ vài cái, cũng không biết là đang tìm cái gì.

...

Ngày hôm sau lúc thức dậy, bất luận là vết thương ở eo hay vết thương bị gây đánh đều đã khá hơn nhiều, ít nhất đến lúc thức dậy không hề cảm thấy đau rất nữa.

Đinh Tam Tam cầm lấy chai rượu và thuốc mỡ ở đầu giường nhìn một chút, rượu là rượu vàng [2] thông thường không có gì đặc biệt, thuốc mỡ trái lại chưa từng nhìn thấy qua, thành phần bên trong rất tốt.

[2] Rượu vàng (黄酒): là một trong những loại rượu lâu đời nhất trên thế giới, chất lượng men rượu quyết định chất lượng rượu. Vào khoảng ba nghìn năm trước, thời đại Thương Chu, người Trung Quốc sáng tạo phương pháp lên men phức hợp độc đáo, bắt đầu sản xuất số lượng lớn rượu vàng. Ví dụ: rượu Thiệu Hưng, rượu Túc Mặc Lão, v.v...

Cô để đồ vật xuống móc điện thoại di động ra, mặc dù anh giảm bớt đau đớn cho cô, nhưng sổ sách cần tính toán vẫn phải tính toán.

Mà Đôi Hiển lúc này đang ở trong sân so chiêu với ba và em trai, hai người cộng lại cũng không ngăn được thế công của anh, hơi giữ thế hạ phong.

Điện thoại của anh để ở trên khay trà trong phòng khách, rung rung vài cái, bị một bàn tay cân đối hữu lực nhấn nút nghe.

"Xin chào, xin hỏi anh/chị tìm ai?"

Giọng nói nhanh nhẹn ở bên kia vang lên, Đinh Tam Tam lúng túng một chút, bỏ điện thoại ở bên tai ra liếc nhìn, xác nhận bản thân không hề gọi sai số điện thoại.

"Xin lỗi, gọi nhầm số rồi." Cô bình tĩnh cúp điện thoại.

"Tô Khả, ai gọi tới thế?" Tôn Cần từ trên tầng đi xuống, nhìn thấy Tô Khả đang nghe điện thoại.

Tô Khả, nữ, hai mươi tuổi, phi công không quân, cấp bậc Thượng úy. Cô một đầu tóc ngắn gọn gàng, hoạt bát xinh đẹp, khiến người ta nhìn một cái liền

nhớ kỹ là một cô gái nhanh nhẹn.

"Gọi nhầm số ạ." Tô Khả nhún nhún vai, có vẻ giống như không có chuyện gì.

Tôn Cần nói: "Cháu đi gọi ba người kia vào, đến giờ ăn cơm trưa rồi."

"Vâng!" Tô Khả chào theo kiểu nhà binh, chạy chậm đi ra ngoài.

Tôn Cần cười một tiếng, quay đầu cùng người giúp việc dọn cơm.

Mười phút sau, không ai tiến vào, Tôn Cần đi tới bên cửa sổ sát đất nhìn một cái, cái này tốt lắm, hai đánh một biến thành ba đánh một rồi.

"Mẹ." Vợ của Đới Quân, Diêu Diêu, cô uống thuốc xong đi xuống, nhìn thấy trên bàn ăn bày đầy món ăn đủ loại nhưng không có một bóng người, hô một tiếng mẹ chồng đang đứng ở bên cửa sổ.

Tôn Cần quay đầu, "Con đi ra ngoài, gọi mọi người vào đi."

Diêu Diêu đi tới chỗ tủ rượu, lấy ra một cái còi, cười nói: "Dùng cái này nhanh hơn."

Tiếng còi đối với một nhóm người trong sân mà nói rõ ràng càng kích thích hơn.

"Vẫn là con thông minh." Tôn Cần gật đầu hài lòng.

Tiếng còi vừa vang lên, tất cả mọi người đều vào nhà ăn cơm.

Đới Hiến tương đối thích sạch sẽ, anh dùng năm phút đồng hồ tắm rửa rồi mới ngồi về bàn ăn cơm. Thuận tay cầm điện thoại di động lên, kiểm tra có cuộc gọi nhớ hay không, trong lúc vô tình lại thấy một dãy số quen thuộc trong mục cuộc gọi đã nhận.

"Vừa nãy ai giúp con nghe điện thoại?" Anh hỏi.

"Em." Tô Khả bỏ đũa gà xuống rồi giơ tay lên.

Đới Hiến khẽ nhún mày một cái, đứng dậy chuẩn bị đi gọi lại.

Nhìn anh rời khỏi chỗ, Tô Khả ở phía sau kêu lên: "A, Hiến ca, không cần gọi lại, cô ấy nói là gọi nhầm rồi."

Đới Hiến không hề dừng bước lại, tìm một chỗ yên tĩnh gọi lại qua bên kia.

Lần thứ nhất, không người nhấc máy.

Lần thứ hai, không người nhấc máy.

Lần thứ ba, sau ba hồi chuông rớt cuộc có người nhấc máy.

"Alo." Thanh âm trong trẻo của cô vang lên.

"Em vừa rồi tìm anh?"

"Ừm."

"Có chuyện gì không?" Anh tràn đầy hy vọng hỏi cô.

"À, bây giờ không có chuyện gì." Đinh Tam Tam mở loa lên, vừa bóc hạt dẻ vừa nói. Lẽ ra cô muốn hỏi anh là ai mật báo tin tức cho anh, sau đó suy nghĩ một chút, ngoại trừ mẹ cô hình như cũng không có người nào khác.

Anh có vẻ rất thất vọng, hơi thở đều nặng nề hơn không ít.

"À, thật sự là có một việc."

"Việc gì?" Ánh mắt anh sáng lên, giống như là chó ngao Tây Tạng [3] nhìn thấy xương thịt.

[3] Chó ngao Tây Tạng: là một giống chó Ngao được người Tây Tạng nuôi và huấn luyện để bảo vệ gia súc và bảo vệ cuộc sống của những người dân bản địa trên vùng núi Himalaya khỏi những con thú hoang như chó sói, hổ, gấu và để canh gác các tu viện ở Tây Tạng.

"Cái chìa khóa trả lại cho tôi, ai cho phép anh vụng trộm xông vào nhà dân?" Đinh Tam Tam lật xong một viên hạt dẻ hoàn mỹ, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Đới Hiến: "..."

"Tín hiệu không tốt không nghe được?"

"Ừ."

Đình Tam Tam cười nhạo, IQ cảm động lòng người như thế này làm sao có thể dẫn dắt tốt được một chi bộ đội?

"Không trả cũng được, xé chiều tôi đi đổi lại khóa."

"Đừng, anh trả lại cho em, buổi chiều sẽ tới." Ít nhất còn có thể gặp mặt cô một lần, cũng đáng.

"Dịch vụ chuyển phát nhanh trong thành phố."

"..."

Chuyển phát nhanh, phát minh mang tính lịch sử này cùng đàn ông tranh thủ tình cảm, mãnh liệt kiến nghị hủy bỏ nghề này.

Đình Tam Tam vốn là nói đùa, ai bảo anh nửa đêm chạy tới hại cô trật eo chứ? Nhưng cô quên mất người đàn ông này là người thành thật cỡ nào chứ? Năm giờ chiều, cô thật sự nhận được một cái hộp chuyển phát nhanh.

Sau khi cô cười ký nhận, mở hộp ra nhìn một cái, lại không nhìn được hết âm lên.

Di giúp việc cho cô vội vàng chạy tới, nhìn thấy đồ ở trong hộp, đồng dạng không nhìn được vô cùng hoảng sợ.

"Trời ơi, là ai làm vậy hả!" Khuôn mặt của di giúp việc đều bị dọa sợ không còn chút máu, xềng nẫu ăn theo đó cũng rơi xuống đất.

Trong hộp để thi thể của mấy con chuột nhỏ, không biết bị cắt bao nhiêu vết dao, toàn bộ nội tạng đều chảy ra. Vì đề phòng máu tràn ra ngoài, người gửi tới còn "tri kỷ" dùng màng bọc thực phẩm bọc lại, cố gắng giữ lại cảnh tượng buồn nôn nhất tàn nhẫn nhất.

"Bác sĩ Đình, làm sao bây giờ?" Di giúp việc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại cảnh tượng này, chân đều run lên.

Cái hộp bị cô thả ở chỗ huyền quan, cô đi tới chỗ bàn ăn cầm điện thoại di động lên, hết sức trấn tĩnh gọi điện thoại báo cảnh sát.

Đây đã là loại hình uy hiếp đe dọa rồi, cô không còn cách nào lại khoan dung tiếp nữa.

Cảnh sát hai mươi phút sau tới cửa, làm ghi chép, cũng chụp hình, lấy đi vật chứng. Vì bảo đảm an toàn cá nhân của Đình Tam Tam, cảnh sát kiến nghị cô đến ở với ba mẹ, sống một mình thật sự không an toàn nữa.

"Cảnh sát tiên sinh, tôi có thể cung cấp một chút đầu mối không?" Đình Tam Tam nói.

"Đương nhiên, đầu mối của cô đối với chúng tôi vô cùng có giá trị, cứ việc nói ra."

Đình Tam Tam đem sự tình lần trước cấp cứu bệnh nhân vô hiệu và bị người dùng gậy đánh bị thương từ đầu đến cuối nói lại một lần, không chỉ là thu nhỏ lại phạm vi điều tra của cảnh sát, càng là trực tiếp chỉ ra ai là người tình nghi.

"Được, chúng tôi sẽ mau chóng tìm ra anh ta, hy vọng cô có đầu mối gì lập tức thông báo cho chúng tôi." Cảnh sát ghi chép lại đầy đủ, đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Ừ, cảm ơn mọi người đã đến một chuyến."

"Là chức trách của chúng tôi." Cảnh sát cười gật đầu.

Sau khi cảnh sát rời đi, di giúp việc cũng lập tức nói lời từ chức. Phần công việc này thật sự là quá khảo nghiệm thần kinh rồi, trái tim của bà không tốt, chịu đựng không nổi.

Đình Tam Tam cầm một ít tiền mặt đưa cho di ấy, nói: "Hù dọa di rồi, thật sự ngại quá, chút tiền này coi như là cháu trả tiền bồi thường cho di."

"Thế này thì ngại quá." Di giúp việc từ chối.

"Di cứ cầm đi, chuyện hôm nay là cháu có lỗi với di." Đình Tam Tam kiên trì.

Di giúp việc cười lúng túng, nhận lấy, "Vậy cô phải bảo trọng."

"Vâng." Đình Tam Tam cười một tiếng trấn an di ấy.

Di giúp việc thu dọn đồ đạc rời đi, Đình Tam Tam cũng không có tâm tình ăn cơm.

Cô ngồi ở trên ghế sofa, trong đầu toàn bộ đều là cảnh tượng máu me nhầy nhụa ban nãy. Mặc dù cô đã từng vô số lần giải phẫu chuột bạch nhỏ, nhưng đó là hành động y học, mà không phải loại hình ảnh máu tanh tàn bạo như vừa rồi.

Cô lấy tay đỡ trán, cúi đầu nhắm mắt, không biết lại suy nghĩ gì.

"Tam Tam." Ngoài cửa truyền đến thanh âm của đàn ông.

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, hiển nhiên là đã bị kinh sợ.

Đới Hiến đứng lúc ở dưới tầng đựng phải cảnh sát, sau khi nói chuyện với cảnh sát rồi mới lên tầng, đồng thời tận mắt nhìn thấy "vật chứng".

Anh đi tới, lập tức ôm cô vào trong ngực của mình.

Cánh tay dày rộng của anh, lồng ngực ấm áp, làm dịu đi sợ hãi và hoảng loạn trong lòng cô.

"Có anh ở đây anh ta đừng hòng nghĩ đến tổn thương em nữa." Anh siết chặt eo của cô, cho cô sức lực để chống đỡ.

Đinh Tam Tam muốn đưa tay đẩy anh ra, nhưng tứ chi vô lực, dường như thoáng cái đã bị hút hết khí lực. Ở trước mặt anh, cô không cần phải nguy trang kiên cường.

"Anh nói, tôi làm sai sao?" Cô nhắm mắt, một giọt nước mắt nhịn không được từ trong hốc mắt chảy xuống.

Cô hiếm khi yếu đuối, nhưng không có nghĩa là không có. Giống như hạt dẻ vậy, lớp vỏ ngoài cứng rắn, bên trong là thịt quả mềm mại nhẵn nhụi.

"Không, em không làm sai."

"Vậy tại sao lại như thế này..." Đầu tiên là bị đánh, sau đó lại nhận được "Lễ vật" như vậy... Cấp cứu vô hiệu không phải là tình huống lần đầu cô gặp phải, nhưng gặp phải "Sự trả thù" của người nhà bệnh nhân ngoan cố như vậy, cô còn chưa từng thấy qua.

"Trên thế giới có rất nhiều người chúng ta không có cách nào lý giải, không cần thử đi vào thế giới của bọn họ, cũng không cần dùng thế giới quan [4] của bọn họ đến phán xét hành vi của em." Ngửi khí của anh kiên định mà dịu dàng, mang theo sức mạnh ôn hòa hiền hậu, giống như thuốc nước tiêm vào trong thân thể cô.

[4] Thế giới quan: là định hướng nhận thức cơ bản của một cá nhân hay xã hội bao gồm toàn bộ kiến thức và quan điểm của các cá nhân hay xã hội.

Anh là quân nhân, gặp qua rất nhiều cơn bão, cũng bắn chết rất nhiều người trong số bọn họ. Nghề nghiệp của anh chính là lăn lộn trong chốn yêu ma quỷ quái như vậy, hơi có chút lơ là sẽ bị kéo vào thế giới của bọn chúng. May mắn, bọn họ có một trái tim cứng rắn nhất trên thế giới, coi như là thuốc tiêm mạnh nhất cũng không có cách nào khiến cho bọn họ bị đám người kia làm mất đi ý chí của mình, quên mất bản thân mình là ai.

Lăn qua lăn lại trong máu trong bùn, anh đã sớm không phải người bình thường.

"Việc em phải làm là giữ vững bản thân em, đừng bởi vì bọn họ mà bắt đầu nghi ngờ ý tốt và việc tốt của mình, càng không phải bởi vì bọn họ mà hoài nghi tính chính xác chuyên nghiệp của mình.

"... Phải không?" Khóe miệng cô hơi hơi cong lên.

"Phải, đây chính là hồi báo lớn nhất của chúng ta đối với thế giới này."

Kiên trì làm người tốt, chính là đã kích đối với người xấu, chính là hồi báo đối với người đã từng ủng hộ em, chính là cổ vũ đối với người kẻ nghiệp.

Đinh Tam Tam cúi đầu, lau khô nước mắt ở trên bả vai của anh.

"Trước đây anh cãi nhau thua tôi, có phải là cố ý không?" Cô đột nhiên chuyển đề tài.

Anh sững sốt một chút, sau đó kiên quyết lắc đầu: "Không phải, xác thực là kỹ năng không bằng người cam lòng chịu thua."

Đinh Tam Tam cười khẽ một tiếng, rõ ràng không tin.

Đới Hiến cúi đầu nhìn gò má của cô, có phần hoài niệm và không muốn rời đi.

Cô không hề biết là, chỉ cần cô hơi lộ ra một chút lãnh ý, anh liền hoàn toàn không có năng lực chống cự. Anh ngay cả tâm tư tranh cãi đều không có, chỗ nào còn thắng được cô chứ?

"Buông tay."

Nhận thấy, cô lại phục hồi như cũ, lại không cần anh nữa.

"Được."

Nhận thấy, anh vẫn là anh lúc trước, ngay cả phản kháng cô cũng không học được.

Lời tác giả:

Muốn biết nguyên nhân Đình Tam Tam không muốn sinh con thì hãy tiếp tục theo dõi, chúng ta kéo tơ bóc kén, từ từ sẽ đến.

Cát giấu sao?

→_→ Vấn đề này tôi hỏi sẽ không chán, giống như...

"Em nguyện ý gả cho anh không?" Cũng tương tự như nam chính nhất định sẽ hỏi vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

ĐỐI HIẾN CHÂN THẬT

Edit: Dương

***

Phuong Trí Viễn cũng không biết từ nơi nào biết được chuyện cô bị đe dọa, đáng lẽ hành trình một tuần quả thực trong vòng năm ngày hoàn thành liền chạy về.

Đình Tam Tam đang ngồi ở phòng khám khám bệnh, nhìn thấy anh ta đi vào còn ngậy ra một chút.

"Anh có chỗ nào không thoải mái sao?" Cô liếc nhìn anh ta từ trên xuống dưới một lần, không nhìn ra đáng vẻ có bệnh.

"Trong lòng không thoải mái." Anh ta mặc áo khoác màu kaki [1], ngồi ở trên ghế đối diện cô hăng hái tràn đầy, không giống như là bệnh nhân ngược lại giống như là có ý tìm phiền phức.

[1] Màu kaki: có nguồn gốc từ tiếng Urdu, trong ngôn ngữ này từ kaki có nghĩa là bụi hay đất màu.

"Thề lưỡi ra để em nhìn một chút." Hai tay cô nắm đan xen đặt ở trên bàn, nói nghiêm túc.

Phuong Trí Viễn buồn bực cười một tiếng, nói: "Được rồi, anh không bị ốm. Anh tới tìm em không phải khám bệnh, là vì vấn đề an toàn cá nhân của em." Anh ta thu lại nụ cười, thái độ nghiêm túc nhìn cô.

Đình Tam Tam gật đầu, nói: "Cảm ơn sự quan tâm của anh, em nhận được rồi. Nhưng vấn đề cá nhân thì hẹn thời gian riêng tư, em còn đang làm việc, phía sau vẫn còn bệnh nhân đang xếp hàng."

Mặc dù biết cô trước sau điềm đạm bình tĩnh như vậy, nhưng thời điểm lại lần nữa nhận thức khó tránh khỏi vẫn sẽ có chút không thoải mái.

Không biết những người phụ nữ khác gặp phải chuyện bị đe dọa có thể vẫn điềm phong khinh giống như cô không, ngay cả bày tỏ oán trách với bạn trai cũng không có một câu.

Phuong Trí Viễn đứng dậy, từ trong túi áo khoác lấy ra một cái túi nhỏ đặt ở trên bàn của cô, anh ta nói: "Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi, anh tới đón em."

"Được."

Anh ta đóng cửa đi ra ngoài, y tá nhìn anh ta đi ra, lập tức nói to: "Người kế tiếp".

Đình Tam Tam cũng không nhìn xem trong túi là vật gì, trực tiếp bỏ nó vào trong ngăn kéo, chờ đến bệnh nhân tiếp theo.

...

Thời điểm ngồi ở nhà hàng, Phuong Trí Viễn cố tình nhìn nhiều thêm vài lần son môi của cô.

"Màu này rất tôn da của em." Anh ta cười nói.

"Cảm ơn."

Anh ta tặng là một thời son môi, sau khi tan làm cô nhìn thoáng qua cái túi, thức thời thoa son lên môi.

Đàn ông tặng phụ nữ đồ vật không phải là muốn phụ nữ nghe lời dùng tới sao? Đinh Tam Tam hơi cong khóe miệng, cảm thấy trò chơi giữa nam và nữ còn rất có ý tứ, ít nhất trước đây Đới Hiến chưa từng cho cô cảm giác như vậy.

Muốn gặp núi cao thì đừng cam tâm làm gò đất, muốn nói chuyện yêu đương với người đàn ông đẳng cấp cao, chúng ta cũng không thể lộ ra quá yếu.

Cao thủ vĩnh viễn khinh thường so chiêu với tay mơ, xem ra yêu đương cũng giống như vậy.

Chỉ là yêu đương xen lẫn những nhân tố khác giống như đồ gia vị vào nước sôi vậy, mùi vị là có, nhưng vẫn là cốc nước sôi ban đầu không phải sao?

Dùng cơm được một nửa, Phương Trí Viễn lau miệng, nghiêm túc nói ra muốn Đinh Tam Tam dọn đồ đến ở chung với anh ta.

Viết tắt: Ở chung.

Tam Tam nói: "Chỗ ở của anh cách bệnh viện của em quá xa, không thuận tiện."

"Hiện tại anh không chỉ có chỗ bất động sản này, nếu như em muốn ở gần bệnh viện anh có thể cho em rất nhiều sự lựa chọn." Phương Trí Viễn cười nói.

"Bất động sản?"

"Phải."

"Anh cũng nói là bất động sản không phải nhà." Tam Tam lau miệng, nói, "Em muốn cảm giác như ở nhà, không muốn bị một đồng gia cụ không có chút tình cảm nào vây quanh."

"Tam Tam, em đang suy nghĩ anh muốn cái gì sao?" Phương Trí Viễn đưa tay, vượt qua khoảng cách của cái bàn, nắm lấy bàn tay của cô. Cảm xúc của anh ta có chút lên xuống, mơ hồ cảm thấy trong lời nói của Tam Tam có hàm ý.

Đinh Tam Tam để khăn ăn xuống, ngửa tay nắm tay của anh ta, nói: "Ý của em là em sẽ dọn đồ đến ở cùng ba mẹ em."

Ý cười của Phương Trí Viễn ngưng lại ở khóe miệng, anh ta chủ động thu tay về, hỏi: "Em có ý gì chứ?"

"Bất kể là cân nhắc trên phương diện tình cảm hay kinh tế, ở cùng ba mẹ em đều là sự lựa chọn tốt nhất. Em không cần hao phí thời gian để làm quen, cũng sẽ không cảm thấy xa lạ và cô đơn. Quan trọng nhất là, không cần phải trả tiền thuê nhà." Tam Tam mỉm cười, giống như là cô gái nhỏ rất biết tính toán kỹ lưỡng cuộc sống.

Nhưng Phương Trí Viễn và cô đều biết, đây chẳng qua là mượn cớ.

"Anh biết rồi, chúng ta còn chưa tới bước này." Anh ta gật đầu, hiểu ý của cô rồi.

Tam Tam giờ ly rượu lên, nói thành khẩn: "Cảm ơn anh đã vội vàng trở về bồi em, em rất vui."

Phương Trí Viễn thờ dài một tiếng, cũng nâng ly rượu lên, "Tam Tam, em đánh một gậy như vậy lại cho thêm một quả táo ngọt."

Ánh mắt Tam Tam mang theo ý cười, ở trong ánh sáng tối tăm lộ ra sức sống tràn trề, giống như là màu xanh đầu tiên của mùa xuân, nổi bật như vậy.

...

Đinh Tam Tam nói phải về nhà ở, phản ứng đầu tiên của mẹ Đinh là hoan nghênh, phản ứng thứ hai là mâu thuẫn. Toàn bộ cảm giác này sinh hoàn toàn trái ngược, là bởi vì về mặt tình cảm bà đương nhiên hy vọng tiếp xúc với con gái nhiều hơn, nhưng trên thực tế...

"Mẹ, con này là mẹ làm sao?"

"Đúng rồi, hôm nay mẹ đặc biệt xuống bếp vì con đấy." Mẹ Đinh vui vẻ nói.

"Sau này mẹ đừng cực nhọc nữa, cứ để di Uyển làm đi." Đinh Tam Tam đặt đĩa xuống, trở về phòng ngủ trưa.

Mẹ Đinh: "Con bé ghét bỏ đồ ăn tôi làm không ngon sao?"

Ba Đinh cũng đứng dậy rời khỏi bàn ăn, "Còn tạm được, hai người chúng tôi cũng không đói lắm."

Mẹ Đinh: "..."

Buổi tối trước khi ngủ.

"Mẹ, máy nước nóng này sao lại không nóng?" Đinh Tam Tam chuẩn bị đi tắm, nhưng mở cả nửa ngày vẫn là nước lạnh.

"À, hơi hồng rồi, ngày mai mẹ bảo người ta tới sửa."

Đinh Tam Tam gật đầu, đi đến phòng bếp đun nước tắm.

Mẹ Đinh cảm thấy, mặc dù bà còn một câu chưa nói, nhưng đã cho ra rất nhiều thông tin rồi. Ví dụ như bà làm một bà chủ gia đình thật sự là quá vô năng rồi, thời gian cả ngày ở không cũng không giải quyết được vấn đề máy nước nóng.

Buổi tối đi ngủ, mẹ Đinh nghiêm túc hỏi chồng mình, "Thối xấu bới lông tìm vết của nó là từ đâu tới?"

"Zzz..." Trả lời bà là một tiếng ngáy.

"Thật không biết Đới Hiến làm sao chịu được nó." Mẹ Đinh lẩm bẩm.

Ngày hôm sau, Đinh Tam Tam tan làm về nhà, ở cửa nhìn thấy một đôi giày da của nam giới, nhìn kích cỡ và kiểu dáng cũng không phải của ba cô, ngược lại giống như là...

"Tam Tam, mau lấy cây búa qua đây cho Đới Hiến." Mẹ Đinh thấy cô quay về thì la lớn.

Đinh Tam Tam cầm cây búa vào nhà tắm, nhìn thấy "thợ sửa chữa" mà mẹ cô mời tới đang tận tụy làm việc.

Cô đưa cây búa cho anh, nhìn anh mặc một cái áo sơ mi mỏng còn bị nóng đến mức chảy đầy mồ hôi, không khỏi có chút đồng tình với anh.

"À, con đi à?" Mẹ Đinh nhìn con gái xoay người rồi đi.

Đinh Tam Tam từ trong ngăn kéo lấy ra trà ngon của ba cô, đun nước pha trà.

"Con pha ít một chút." Ba Đinh đeo kính cầm sách từ trong thư phòng đi ra, nhin không được nhắc nhở cô.

"Không phải bình thường ba đều pha rất đặc sao? Thế nào, cho người khác uống thì không nổi à?"

Ba Đinh lườm cô một cái, vung tay rồi đi.

Đinh Tam Tam cười khẽ, lọc ra nước trà lần đầu tiên, lại lần nữa cho thêm nước nóng vào trong cái chén.

Đới Hiến sửa xong máy nước nóng đi ra, nhìn chén trà trên bàn còn bốc lên hơi nóng nhẹ nhẹ và phòng khách không một bóng người liền đưa mắt nhìn xung quanh.

"Nha đầu mạnh miệng mềm lòng." Mẹ Đinh nhướn mày, sau đó bung chén trà lên nhiệt tình đưa cho Đới Hiến, "Nhanh uống một hớp, nhìn con mồ hôi ướt đầm rồi."

Đới Hiến không biết thưởng thức trà lắm, nhưng vẫn cảm thấy đây là chén trà ngon nhất mà anh từng uống qua.

Vô cùng nghiêm túc uống xong chén trà này, anh xin phép rồi đi.

"Trên đường lái xe cẩn thận." Mẹ Đinh đứng ở cửa tiễn Đới Hiến.

Trong phòng ngủ của Đinh Tam Tam, cánh cửa mở ra một khe nhỏ, cô nằm sấp ở trên bệ cửa sổ, nghe cuộc nói chuyện ở bên ngoài, đến khi tiếng đóng cửa vang lên.

Cô cầm điện thoại di động lên gửi một tin nhắn qua wechat.

《Bận việc cả nửa ngày như vậy thậm chí ngay cả cơm tối đều không kiếm được một bữa, đáng thương.》

Đới Hiến đang chuẩn bị khởi động xe, nghe thấy điện thoại di động vang lên, cầm lên thì thấy một câu nói như vậy.

Anh khẽ cười một tiếng, trả lời lại:《Vết thương trên lưng đỡ hơn chưa? Vừa nãy quên hỏi em.》

Đợi nửa tiếng đồng hồ, như đá chìm đáy biển, tin tức hoàn toàn không có.

Anh đành phải khởi động xe, rời khỏi ga ra của nhà ba mẹ vợ tiền nhiệm.

Trên bàn cơm của Đinh gia, ba Đinh hỏi: "Tiểu Đới đâu? Sao nó không ở lại ăn cơm?"

Mẹ Đinh gấp một miếng xương thả vào trong bát của Tam Tam, cười nói: "Đây không phải là không tiện sao, đều không phải là người trong nhà nữa rồi, không tốt lắm."

Đinh Tam Tam nghe thanh âm âm dương quái khí [2] của mẹ cô, nhin không được hỏi bà: "Vậy mẹ mời người ta đến làm thợ sửa chữa thì tốt?"

[2] Âm dương quái khí: miêu tả thái độ kỳ cục, lời nói châm chọc, không thể đoán được.

"Với tư cách con cháu, nó đến đây là chuyện đương nhiên. Huống chi cũng không làm việc không công, không phải con pha trà quý nhất của ba con cho nó sao? Có lợi nha." Mẹ Đình cười tủm tỉm nhìn con gái, chờ nó nổi đóa.

Đình Tam Tam bật cười một tiếng, nói: "Con pha trà cho anh ta là xuất phát từ lễ tiết, mẹ đây là ép buộc đạo đức [3], hai việc khác nhau. Mẹ còn là giáo sư, mẹ chính là dạy sinh viên như thế sao?"

[3] Ép buộc đạo đức (道德绑架): là chỉ một loại hiện tượng mọi người lấy danh nghĩa đạo đức, lợi dụng yêu cầu tiêu chuẩn không thiết thực đến nỗi quá cao, uy hiếp hoặc công kích người khác.

"Con nha đầu này, sao con lại nói chuyện với mẹ con như thế." Ba Đình tròn mắt, khuôn mặt trầm xuống.

Đình Tam Tam đẩy bát cơm ra, "Ba mẹ hai người từ từ ăn, con ăn xong rồi."

Nói xong cô đứng dậy đi tới chỗ huyền quan, cầm áo khoác lên rồi mở cửa, đi ra ngoài.

Ba Đình nhìn vợ, "Bà thật là, lúc nào cũng dính vào chuyện của con cháu làm cái gì?"

Mẹ Đình vui vẻ gấp cho chồng mình một miếng thịt cá ngon nhất trên bụng cá, nói: "Cảm ơn ông vừa nãy đã ủng hộ, tôi thấy con gái ông tức giận không nhẹ."

Ba Đình: "Hừ."

"Nó dẫn tên họ Phương kia về khiến tôi không thoải mái thì không cho phép tôi cũng ra chiều? Yên tâm, tôi bảo đảm khiến cho con rể của ông trở lại một cách quang minh chính đại." Bàn tính nhỏ của mẹ Đình đánh vô cùng vang dội.

"Con rể nào?"

Khuôn mặt mẹ Đình sụp đỏ, "Ông còn có mấy con rể?"

Ba Đình: "Ăn cơm ăn cơm, thức ăn đều sắp nguội rồi."

...

Đình Tam Tam tản bộ ở dưới tầng, đi được vài vòng rồi cuộc bình tĩnh lại. Cô dừng bước lại, ngồi xuống băng ghế ngửa mặt nhìn sao trời, đang ngỡ ra được một chút cảm xúc nhân sinh, kết quả một đám trẻ con đá bóng ầm ĩ trong nháy mắt quét sạch nó đi rồi.

"Chuyền bóng chuyền bóng! Bên này bên này!"

"Cho tót, cho tót, chú ý phía sau cậu!"

"Lão Vương, có phải cậu bị ngốc không, đội bạn mà cậu cũng không nhận ra sao, chuyền sai rồi!"

Đình Tam Tam thờ dài đứng lên. Không sinh con là lựa chọn sáng suốt biết bao, sinh hoạt trong hoàn cảnh ầm ĩ như vậy, một ngày nào đó cô sẽ quên mất mình là ai.

Đình Tam Tam vốn cho rằng cái này coi như xong rồi, kết quả ngày hôm sau lại bắt gặp Đới Hiến ở trong nhà.

Anh cầm vòi nước mới, để thay lại cái bị hỏng ở trong bếp.

Mẹ Đình nhiệt tình bắt chuyện với Đới Hiến, "Ây da, lúc nào cũng làm phiền con, ngại quá."

"Mẹ đừng khách khí với con."

"Như này thật ngại quá." Mẹ Đình cười đến mức khuôn mặt đều nở hoa rồi, dương dương đắc ý nhìn thoáng qua Đình Tam Tam ngồi ở trên ghế sofa.

Xem đi, con rể tôi thích nghe tôi sai bảo.

Đình Tam Tam để sách xuống rồi đứng dậy, đi ra ban công.

"Cô ấy làm sao vậy ạ?" Đới Hiến nghiêng đầu nhìn bóng lưng của Đình Tam Tam.

"Không có chuyện gì, bữa sáng ăn nhiều quá." Mẹ Đình không để ý.

Đới Hiến thay xong vòi nước, mẹ Đình phát hiện vòi hoa sen trong nhà tắm cũng hỏng rồi, đẩy Đới Hiến đi xuống dưới tầng mua một cái mới lên đây.

Đình Tam Tam kéo cửa ban công ra đi vào, cửa kính phát ra một tiếng ầm, tiếng động cực lớn, khiến người ta không chú ý cũng rất khó.

"Con làm gì thế?" Mẹ Đình nghiêng đầu nhìn cô.

Đình Tam Tam gương mặt nghiêm túc, cả người đều âm trầm.

"Anh là thợ sửa chữa sao? Sao lại nhàm chán như vậy, tùy tiện gọi thì tùy tiện đến sao?" Cô nhìn về phía Đới Hiến, khuôn mặt lạnh lùng, khí thế bức người.

"Đình Tam Tam, con nói thế nào thế." Mẹ Đình rõ ràng thiên vị Đới Hiến, nhử mày nhìn cô.

"Bây giờ không có chuyện liên quan đến mẹ, đợi lát nữa rồi hãy nói vấn đề của mẹ."

"Con..." Mẹ Đình ngoài mặt phần nộ nhưng trong lòng thoải mái muốn bay lên. Giả vờ tức giận đi đến phòng bếp, để lại chiến trường cho hai người.

Đới Hiến tiến lên phía trước hai bước, nói: "Đây đều là chuyện trong khả năng của anh, không phiền toái."

Đình Tam Tam gương mặt lạnh lùng, nói, "Anh xem lại bản thân mình đi, bây giờ là quân nhân hay là lao động nhập cư [4]."

[4] Lao động nhập cư (农民工): là người lao động vốn ở nông thôn, hộ khẩu ở nông thôn, đi vào trong thành phố làm việc các ngành công nghiệp phi nông nghiệp từ 6 tháng trở lên, thường trú ở trong thành phố, lấy thu nhập phi nông nghiệp làm thu nhập chính.

Đới Hiến nói: "Quân nhân chính là vì nhân dân phục vụ, bao gồm vì lao động nhập cư phục vụ."

"Giác ngộ tư tưởng cao như vậy, sao còn ở chỗ này làm cái gì? Không đi cống hiến hết sức mình đi? Chẳng lẽ không có công việc quan trọng hơn chờ anh đi làm, không có người quan trọng hơn chờ anh đi giải cứu sao?" Đình Tam Tam cười lạnh ra tiếng.

"Tam Tam, không nên tức giận, anh biết em nhìn thấy anh rất khó chịu..."

"Tôi không phải nhìn thấy anh thì khó chịu, là việc làm này của anh khiến tôi rất khó chịu." Đình Tam Tam nói thẳng, cô nói, "Đới Hiến, tôi biết rõ anh là ai, cũng biết rõ bản chất của anh là người thế nào."

Cô đã từng vì cho anh một bất ngờ, đặc biệt chạy tới đơn vị thăm anh, sau đó mắt thấy cảnh tượng khó quên nhất trong cuộc đời.

Ở trong sân huấn luyện, anh một cước đá ngã lăn một binh lính, khí thế oai phong凛冽, thái độ nghiêm khắc. Giống như một cước kia, cũng đá vào trong lòng của Đình Tam Tam rồi.

Hóa ra, ở địa phương cô không nhìn thấy, anh là binh vương, là người có khí thế nhất có năng lực nhất.

Dáng vẻ của anh hiện ra ở trước mặt cô, chỉ là anh vì lấy lòng cô, cố ý cho bản thân là con sói phủ thêm một tầng da dê mà thôi.

Mẹ chồng trước đây nói anh tính tình hung bạo cỡ nào, lợi hại cỡ nào, cô cười cho qua chuyện, cảm thấy bà ấy nói phóng đại. Bạn tốt của anh ở trước mặt cô nói anh lạnh lùng ra sao, bạo lực ra sao, cô vẫn không để trong lòng.

Chỉ có chờ sau khi cô tận mắt nhìn thấy, cô mới tin rồi.

Người đàn ông khí thế mãnh liệt hào quang vạn trượng [5], lại thật sự là chồng của cô. Chồng cô đeo tạp dề nấu cơm cho cô, giặt quần áo dọn nhà, cùng cô đọc sách uống trà.

[5] Hào quang vạn trượng: vô cùng tỏa sáng.

"Anh thích leo núi đi bộ, thích cắm trại câu cá, thích bắn súng nhảy dù..." Khóe miệng Đình Tam Tam hơi trùng xuống, giọng nói có phần bất đắc dĩ, "Đều chưa từng nói với tôi."

"Bởi vì em không thích." Anh thu lại ý cười, ánh mắt cũng thâm sâu hơn xa lạ hơn.

"Đúng, bởi vì tôi không thích, nên anh nguy trang thành dáng vẻ tôi thích, có phải không?" Hai tay cô để trong túi, lặng lẽ nắm chặt.

"Phải."

"Che giấu sở thích và một phần tính cách của mình, nỗ lực hòa theo ý của tôi, đây là phương pháp anh bảo vệ cuộc hôn nhân của chúng ta?"

"Phải."

"Vậy đối với thất bại trong cuộc hôn nhân của chúng ta, anh không có gì muốn nói sao?"

"Có. Anh ghét bản thân mình, vì sao không giấu kỹ hơn một chút." Anh mắt nhìn cô, cuối cùng lộ ra một chút vẻ mặt nên có.

"Đồ khốn nạn!"

Trên mặt anh cũng không có bất kỳ biểu tình gì, nhìn cô, lần đầu tiên đón đầu tiếp nhận sự căm giận của cô mà không hề tiến lên an ủi.

Cô có lẽ là cực kỳ tức giận, nhặt cái gối ôm ở bên cạnh lên, trực tiếp vung tay ném tới.

Anh tiếp nhận dễ dàng, cầm ở trong tay.

Đình Tam Tam ngậy người một chút, cô cho rằng anh vẫn sẽ như trước vậy đứng tại chỗ chờ cái gối ôm bay đến trên mặt.

Anh tiến lên hai bước, đem cái gối nhét vào trong ngực cô, "Như vậy, là em muốn sao?"

Đầu óc Đình Tam Tam một mảnh trống rỗng, giống như là thiếu đường khí, lại giống như là đứt đoạn.

Anh đưa tay kiểm chế dưới cằm của cô, dưới tư thế tràn ngập tính xâm lược như thế này, anh cúi đầu hôn lên đôi môi hồng nhuận khả ái kia.

"À, quên không nói cho em biết, lời nói lần trước của anh quả thực trái với lương tâm, gã đàn ông tên Phương Trí Viễn kia, không hề có nửa điểm xứng với em." Anh sát lại gần cô, có thể nghe thấy hơi thở của nhau, dùng thanh âm trầm thấp tỏa ra tín hiệu nguy hiểm nói ra.

Đình Tam Tam híp mắt nhìn anh, giống như dò xét lại giống như đang thất thần.

"Vợ à, em muốn anh có dáng vẻ gì anh đều có thể." Anh khẽ liếm môi của cô, dịu dàng nói, "Nếu như em muốn nhìn dáng vẻ chân chính của anh, anh cũng có thể cho em nhìn."

Đình Tam Tam nhấc chân chuẩn bị đập Đới Hiến, anh nhẹ nhàng nắm đầu gối của cô, không hề tổn sức.

"Lại chuẩn bị đánh anh?" Anh khẽ cười một tiếng, nhìn cô.

Đình Tam Tam chớp chớp mắt, "Buông tay."

Anh nghe lời thật sự buông tay ra, cô nhìn trộm anh một cái, dùng tư thế và lực đạo giống vậy tiếp tục công kích anh.

Lần này, anh không hề né tránh, đã trúng một cước mạnh.

Khái quát lại một câu: Kỹ thuật là thứ yếu, cam tâm tình nguyện là trọng điểm.

Lời tác giả:

Nam chính là một boy vô cùng thông minh, xem xét thời thế lợi hại ~

Tôi sẽ không viết truyện ngược, tôi chỉ viết truyện ngọt sủng ~ mọi người yên tâm.

Câu chuyện không có ít ngược thì nào có nhiều ngọt, đúng không?

Hơi chịu đựng một chút chia ly mới có thể đôi được gặp nhau lâu dài, là đạo lý này.

Cảm thấy tôi nói đúng thì hãy cmt tung hoa, bày tỏ yêu mến với tôi!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

MẸ CHỒNG TỚI CỦA

Edit: Dương

***

Nghe thấy tiếng đóng cửa Đới Hiến rời đi, mẹ Đình từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Đình Tam Tam ngồi trên ghế sofa đọc sách, vẻ mặt tự nhiên, dáng vẻ giống như chuyện gì cũng không hề xảy ra.

"Đi rồi?" Mẹ Đình đi tới hỏi.

"Sau này mẹ đừng gọi anh ta nữa, anh ta sẽ không trở lại đâu."

"Con cho rằng mẹ sẽ tin?"

Đinh Tam Tam mở sách ra, cười khê: "Không tin thì mẹ có thể thử một chút."

Mẹ Đinh nhìn đáng vẻ con gái vô cùng nắm chắc, nhìn không được hỏi con gái rốt cuộc là đã làm gì với Đới Hiến.

"Nếu như con ức hiếp nó, mẹ cũng không đồng ý."

Đinh Tam Tam cầm sách lên đứng dậy, "Mẹ yên tâm đi, anh ta thông minh hơn con, sẽ không bị ức hiếp đâu."

"Thông minh và bị ức hiếp là hai việc khác nhau." Mẹ Đinh ở phía sau kêu lên.

...

Ngày hôm sau mẹ Đinh gọi điện thoại cho Đới Hiến, oán giận bếp nhà mình mở không lên, bảo Đới Hiến tới xem một chút. Đới Hiến đồng ý rồi, mẹ Đinh vui vẻ cúp điện thoại.

Nửa giờ sau, người quản lý chung cư tới cửa, dẫn theo thợ sửa chữa, thay lại từ đầu đến cuối, dụng cụ nhà bếp mới tinh sáng loáng cả nhà.

Mẹ Đinh: "..."

Nhìn thợ sửa chữa bận tới bận lui, Đinh Tam Tam dựa vào cánh cửa, cười ý vị thâm trường [1].

[1] Ý vị thâm trường (意味深长): ý vị sâu xa, hàm súc cô đọng.

Mẹ Đinh lườm con gái một cái, cuối cùng bỏ qua nước cờ này.

Đinh Tam Tam hôm nay làm ca đêm, sau khi kiểm tra phòng xong liền quay về phòng làm việc, nhìn thấy Bạch Dư ngủ ở trên ghế liền đắp cho cô ấy một tấm thảm.

Bạch Dư mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, nhìn thấy cô quay về, hỏi: "Kiểm tra xong rồi?"

"Ừ."

"Một phần này là của cậu." Bạch Dư bò dậy, đem một cái túi dưới bàn làm việc đưa cho cô.

"Cái gì vậy?" Đinh Tam Tam nhận lấy.

"Thụt y tế [2] âm đ*o, quà ngày quốc tế phụ nữ 8/3 trong khoa tặng." Bạch Dư vừa ngáp vừa nói.

[2] Thụt y tế: là một dụng cụ giúp bơm dòng nước vào trong cơ thể để vệ sinh. Thụt thường được sử dụng để làm vệ sinh âm đ*o hoặc những bộ phận khác.

Đinh Tam Tam: "...". Cô không muốn mở ra xem.

"Đây là vị bạn tốt của cậu nghĩ ra đấy, bất kể là người nào khoa nào, đều là đái ngọ này."

"Tiểu Chung?" Cô ấy trước kia làm ở khoa phụ sản, nghĩ ra "phương thức an ủi" này cũng không có gì kỳ quái.

"Ừ, ban ngày mang tới, dọa cho các đồng chí nam trong khoa giật mình." Bạch Dư cười nói.

Đinh Tam Tam để túi sang một bên, một chút tâm tư muốn mang về nhà cũng không có.

Bạch Dư đứng lên duỗi duỗi lưng, nói: "Tớ nghỉ ngơi đủ rồi, cậu ngủ một lát đi."

"Được."

Ban đêm đầu xuân còn có chút lạnh, Đinh Tam Tam cuộn tròn trên giường gấp ở trong phòng làm việc, an ổn đi vào giấc ngủ. Bác sĩ có lẽ đều có kỹ năng nhanh chóng đi vào giấc ngủ, bởi vì phải quý trọng mỗi phút mỗi khắc [3] nghỉ ngơi.

[3] Một khắc (一刻) = 15 phút.

Đêm nay vận khí không tệ, không có cấp cứu, cô và Bạch Dư đều ngủ ngon giấc.

Giữa trưa ngày hôm sau, Phương Trí Viễn đến đưa cơm, hai bình giữ nhiệt lớn, ngay cả Cát Trĩ Xuyên và Bạch Dư đều có phần.

"Ăn nhiều thêm một chút đi, em gầy quá rồi." Phương Trí Viễn ngồi ở đối diện cô, gấp thức ăn cho cô.

Đình Tam Tam vừa ăn vừa đánh giá: "Món gan lợn xào này không tệ, gửi địa chỉ cho em, lần sau em mời đồng nghiệp trong khoa đi ăn."

"Có thể dẫn anh đi theo không?" Phương Trí Viễn cười hỏi.

Đình Tam Tam gật đầu: "Có thể, chỉ cần anh không cảm thấy chủ đề của bọn em quá máu tanh là được."

Bác sĩ ở trên bàn ăn trò chuyện... Không phải tiêu giảm cảm giác ngon miệng bình thường.

"Vậy thì tốt rồi, có thể thử một chút xem sức chịu đựng của anh đến cấp bậc nào của người nhà bác sĩ." Phương Trí Viễn nói.

Bạch Dư ở một bên nghe được, nhìn không được phun cơm ra ngoài.

Cát Trĩ Xuyên né tránh kịp thời, tránh được vận rủi bị phun cơm đầy mặt.

"Không ăn nữa, khiến người ta ăn mất cả ngon." Cát Trĩ Xuyên để hộp cơm xuống.

"Đều ăn xong rồi mới nói ăn không ngon miệng, thời điểm cậu ăn ngon miệng có phải cậu ăn cả cái bàn luôn không?" Bạch Dư không bị cậu ta lừa gạt, không hề có chút gánh nặng nào trong lòng.

Phương Trí Viễn nhìn bọn họ tranh cãi, nhìn không được nói: "So với hai ta, bọn họ càng giống người yêu hơn."

"Anh muốn cãi nhau?" Đình Tam Tam gấp một miếng thịt bò, nói, "Em có thể phối hợp, điều kiện tiên quyết là anh đừng coi là thật là được."

"Anh nói không phải cãi nhau, là loại cảm giác tùy ý đó. Không giống chúng ta, rất khách sáo." Phương Trí Viễn than thở.

Đình Tam Tam để đĩa xuống, "Như vậy à..."

Phương Trí Viễn nhìn cô lâm vào suy nghĩ, lập tức cắt ngang cô: "Không ảnh hưởng đến đại cục, đừng nghĩ nữa, mau chóng ăn cơm đi."

Đình Tam Tam một khi bắt đầu suy nghĩ, khiến anh ta có phần lo lắng. Suy nghĩ thẳng thắn kia của cô, phòng chừng sẽ chỉ cho ra một kết luận "Chia tay".

"Vậy chúng ta..."

"Không chia tay."

Đình Tam Tam lấy làm kinh hãi, anh ta biết rõ cô muốn nói gì?

"Uống thêm bát canh nữa đi." Anh ta bắt đầu múc canh cho cô, có vẻ hoàn toàn không để ý đến đề tài mà bản thân mình chủ động khơi ra.

Đình Tam Tam cúi đầu uống canh, có vẻ thật sự đang suy nghĩ chuyện chia tay với anh ta.

Trước kia là muốn cho mình một cơ hội, đi ra khỏi bóng ma ly hôn. Nhưng hiện tại xem ra, còn tiếp tục tiến hành như vậy không tránh khỏi sẽ tạo thành một bóng ma khác. Diện tích, có vẻ sẽ còn lớn vô cùng.

Lúc này, trên hành lang của khoa phẫu thuật thần kinh xuất hiện một vị phu nhân đoan trang duyên dáng, bà bước chân trầm ổn vững vàng, đeo một cái túi xách màu xanh lục đậm, đi tới phòng làm việc ở bên này.

"Tam Tam."

Đình Tam Tam nghe được tiếng nói, ngẩng đầu nhìn lại. Người phụ nữ đứng ở cửa, ưu nhã mỹ lệ, dáng vẻ phóng khoáng, cười nhạt đứng ở nơi đó, khiến ánh mắt của mọi người đều không nhìn được nhìn sang hướng bà ấy đi.

"Mẹ..." Đình Tam Tam đứng dậy, bước nhanh về phía trước.

Người tới chính là mẹ của Đới Hiến, Tôn Cần.

Bà hơi hơi nhìn lướt qua tình cảnh bên trong, sau khi nhìn thấy Phương Trí Viễn, ánh mắt dừng lại ở nơi đó.

"Tôn đồng [4]." Người sau đứng dậy, đi tới bên này, khom lưng đưa tay.

[4] Đồng: ở đây là đồng sự, giám sát.

Tôn Cần và anh ta nắm tay, cười nói: "Không ngờ ở chỗ này còn có thể gặp Phương tổng, thật là may mắn. Thế nào, cơ thể không thoải mái sao?"

"Không phải, tôi đến đưa cơm cho Tam Tam." Phương Trí Viễn cười nói.

Tôn Cần nhìn về phía Tam Tam, "Tam Tam à, đi có chút chuyện muốn nhờ cháu giúp một tay, có thể đổi chỗ khác nói chuyện không?"

"Mời đi." Đinh Tam Tam chìa tay.

"Tôn đồng đi thang thả." Phương Trí Viễn thức thời dừng bước, lễ tiết vô cùng thích hợp.

Tôn Cần cùng Đinh Tam Tam bước vào thang máy, thang máy rộng rãi bình thường đều rất đông người, nhưng lúc này lại không có ai, có vẻ có chút vắng lặng.

"Cháu và cậu ta đang qua lại?" Tôn Cần hỏi.

"Vâng."

"Không cần khăn trương, đi tùy tiện hỏi một chút thôi."

Đinh Tam Tam: "... " Cô khăn trương chỗ nào, nhiều lắm là lúng túng.

"Phương Trí Viễn là người không tệ, cháu và cậu ta qua lại đi cũng yên tâm rồi." Tôn Cần khẽ mỉm cười.

Đinh Tam Tam: "Để đi bận lòng rồi."

"Đi vẫn tốt, không bận lòng lắm, nhưng có vài người lại bất đồng." Tôn Cần nghiêng đầu nhìn cô.

Đinh Tam Tam đưa tay vén tóc ở sau tai, hỏi: "Đi cứ nói chút chuyện xem cháu có thể giúp được không."

"Không vội." Thang máy đến tầng mười bảy, Tôn Cần đi ra trước.

Tầng mười bảy là phòng bệnh VIP, quy cách rất tốt, giá cả cũng rất đẹp.

Tôn Cần dẫn cô đi vào một gian phòng bệnh ở cuối hành lang, sau khi đẩy ra mới thấy người bên trong không ít, đều vây quanh bé trai mặc quần áo bệnh nhân nằm trên giường.

"Để cháu giúp một tay chính là nó." Tôn Cần giương cằm lên, ra hiệu.

Người trên giường ngơ ngác hô một tiếng "Bà di [5]", dáng vẻ của cậu bé đẹp trai dễ thương, nếu như không phải đang thời kỳ thay răng, có lẽ sẽ đẹp trai hơn một chút.

[5] Bà di (姨婆): có hai nghĩa, một là di của ba mẹ, hai là di của mình.

Tôn Cần sờ sờ đầu của cậu bé, hiển nhiên là rất yêu thích cậu bé.

"Đừng ngăn ra đó nữa, nói với bác sĩ Đinh một chút tình huống đi." Tôn Cần thu tay lại, nhìn Tô Khả đang đứng một bên.

Tô Khả nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về phía bác sĩ nữ cao lãnh, nghiêm túc giải thích: "Tiểu Tuấn nó gần đây thị lực giảm sút, ban đầu cho là nó bị cận thị, dẫn nó đi cắt kính phù hợp, nhưng sau đó nó bắt đầu nói đau răng, đau đến nửa mặt bên đều sưng lên, người nhà em mới dẫn nó đến bệnh viện khám, phát hiện trong đầu nó có một khối u."

Đinh Tam Tam rút ra tấm phim treo ở đầu giường của cậu bé, hướng về phía ánh sáng nhìn một chút.

"Bây giờ không biết có phải phẫu thuật không, hình như là u lành tính [6], bác sĩ vừa tới lúc này cũng nói khối u sẽ không lớn nữa, có thể điều trị bảo tồn [7], tiêu viêm là được rồi." Tô Khả nói.

[6] U lành tính: là các tăng trưởng không phải ung thư trong cơ thể. Không giống như các khối u ung thư (ác tính), chúng không lây lan (di căn) đến các bộ phận khác của cơ thể.

[7] Điều trị bảo tồn (Conservative management): là một biện pháp điều trị y học được xác định bằng cách tránh các biện pháp xâm lấn như phẫu thuật hoặc các biện pháp xâm lấn khác, thường dùng với mục đích bảo tồn chức năng hoặc các bộ phận cơ thể.

Đinh Tam Tam để phim chụp X-quang xuống, lấy ra đèn pin đi tới, nói với cậu bé: "Người bạn nhỏ, há miệng ra một chút, để đi nhìn khoang miệng của cháu."

"A..." Cậu bé nghe lời há miệng.

"Sung rất lớn, có đau không?" Đinh Tam Tam hỏi.

"Không đau, vẫn ổn, nhưng lúc nào cũng chảy nước miếng, khiến cháu rất phiền." Bé trai bảy tuổi, nói tới nói lui húng thú tràn đầy, đúng là thời điểm nghịch ngợm dễ thương.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, hỏi cậu bé: "Nếu như đi nói phải phẫu thuật, có sợ không?"

"Không sợ, không phải có gây mê sao?" Cậu bé hỏi ngược lại.

Đinh Tam Tam cười nói: "Gây mê mạnh quá sẽ đau đấy."

Bé trai nhìn Tô Khả đang đứng một bên, "Cô nhỏ..."

Tô Khả sờ sờ đầu của cậu bé, hỏi Đinh Tam Tam: "Vậy ý của chị là phải phẫu thuật?"

"Đề nghị của tôi là phẫu thuật, càng sớm càng tốt. Hơn nữa mọi người tốt nhất là cho cậu bé chụp mạch huỳnh quang [8] đáy mắt, tôi hoài nghi thị lực của cậu bé giảm sút không chỉ có liên quan đến khối u, mà còn liên quan đến đĩa của dây thần kinh thị giác [9]." Đinh Tam Tam thu đèn pin lại, nói nghiêm túc.

[8] Chụp mạch huỳnh quang (hay còn gọi là chụp mạch máu võng mạc huỳnh quang): là một khám nghiệm dùng để chẩn đoán tình trạng mạch máu võng mạc và tuần hoàn máu trong võng mạc.

[9] Đĩa của dây thần kinh thị giác (hay núm vú của dây thần kinh thị giác): một phần của dây thần kinh thị giác ở bên trong nhãn cầu có thể nhìn thấy, tập trung tại dây thần kinh võng mạc.

Tô Khả nhìn về phía Tôn Cần, dù sao cũng là bác sĩ bà kiến nghị, bà hẳn là cũng có quyền lên tiếng.

Tôn Cần chỉ chỉ hai người bọn họ, nói: "Hai người đi ra ngoài, chúng ta thảo luận."

Người nhà bệnh nhân yêu cầu bác sĩ phờ trương như vậy, từ trước đến nay là lần đầu tiên. Nhưng Đinh Tam Tam nào có biện pháp chứ, chỉ có thể đi theo.

Bệnh viện đều có phòng họp để nói chuyện với người nhà bệnh nhân trước khi phẫu thuật, Đinh Tam Tam dẫn hai người đi qua.

"Nói một chút suy nghĩ của cháu đi." Tôn Cần ngồi xuống, nhìn về phía Đinh Tam Tam.

"Nếu như bệnh nhân là một người già cao tuổi cháu có thể sẽ không đề nghị phẫu thuật, dù sao cũng có nguy hiểm, tiêu viêm cũng có thể giải quyết vấn đề, không cần phải gánh vác loại nguy hiểm này. Nhưng Tiểu Tuấn còn nhỏ, ai cũng không thể bảo đảm khối u ở trong đầu có thể biến đổi hoặc gây ra những vấn đề khác hay không, cậu bé mới bảy tám tuổi, cuộc sống sau này còn rất dài, sớm giải quyết sớm nhẹ nhõm."

Tô Khả nhìn về phía Tôn Cần, giống như là toàn bộ dựa vào bà làm chủ.

"Vậy nếu như phẫu thuật thì để cháu tới phẫu thuật, cháu có ý kiến gì không?" Tôn Cần hỏi Tam Tam.

"Nếu như mọi người tin cháu, đương nhiên có thể." Đinh Tam Tam gật đầu.

Tôn Cần nhìn về phía Tô Khả, nói: "Gọi cho ba mẹ của Tiểu Tuấn nói một tiếng, đừng để bọn nó lo lắng."

"Vâng." Tô Khả gật đầu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đinh Tam Tam nhìn quân phục màu xanh quân đội mà Tô Khả đang mặc, đoán được ba mẹ của Tiểu Tuấn chắc cũng là cán bộ chiến sĩ phục vụ trong quân đội, nói: "Nếu như phẫu thuật cần người nhà ký tên, ba mẹ của cậu bé phải có một người ở đây."

"Phẫu thuật ngày đó bọn họ sẽ quay về, cháu yên tâm." Tôn Cần nói.

Hai người đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Đới Hiến đang nói chuyện với Tô Khả. Anh dường như đang an ủi cô ấy, để cho cô ấy đừng lo lắng.

"Anh trai chị dâu đều không ở đây, áp lực của em rất lớn..." Tô Khả thở dài.

"Đừng lo lắng, mọi người đều sẽ giúp em." Đới Hiến nói.

Đinh Tam Tam nhìn về phía Tôn Cần, nói: "Nhất định nhớ ký phải cho Tiểu Tuấn làm chụp mạch huỳnh quang đáy mắt, di nhớ nhắc nhở cô ấy một chút. Cháu còn có việc, phải đi trước."

"Lần này cảm ơn cháu."

"Dạ, không có gì."

Góc áo của cô bay lên, lóe lên rồi đi.

Đới Hiến nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô, linh hồn đều đánh mất hơn nửa.

"Hiển ca, anh đuổi theo đi." Tô Khả nhin không được nói ra.

Tồn Căn đi tới, nói: "Đi thấy nó đang có ý đó."

Đới Hiển ho khan một tiếng, "Con vào xem Tiểu Tuấn một chút."

Chờ Đới Hiển vừa đi, Tô Khả hỏi Tồn Căn: "Đi Căn, đó chính là chị dâu bác sĩ rất nổi tiếng của cháu hả?"

"Ừ."

"Thoạt nhìn rất ngầu." Tô Khả nhin không được huyết sáo một cái.

Tồn Căn liếc nhìn Tô Khả, "So sánh với cháu, người ta quả thực ngầu hơn nhiều."

Tô Khả: "..."

Lời tác giả:

Không sai, Tô Khả chính là nữ phụ đầu tiên lên sân khấu, quân nhân và quân nhân, càng có chung đề tài và chí hướng ~

Chuyện Tam Tam đang suy nghĩ chia tay, phát triển rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

DIỆU DÀNG HIỂM CÓ

Edit: Dương

***

Từ sau khi cháu trai của Tô Khả nhập viện, sau khi Đinh Tam Tam trở thành bác sĩ chủ trị của cậu bé, xác suất Đới Hiển xuất hiện ở phòng bệnh trực tiếp tăng vọt.

Sau khi hai người chạm mặt anh cũng không chủ động bắt chuyện, yên lặng ngồi ở chỗ đó chơi điện thoại di động, giống như người nhà bệnh nhân bình thường, không đứng, có lẽ còn dễ đối phó hơn người nhà bệnh nhân bình thường, ít nhất anh sẽ không chút nào nghi ngờ phương án trị liệu mà Đinh Tam Tam nói ra.

Bạch Dư thay Đinh Tam Tam kiểm tra phòng bệnh một lần, quay lại tò mò hỏi: "Đó là mùa xuân thứ hai của chồng trước của cậu sao?"

Về mặt Đinh Tam Tam nghi hoặc.

"Chính là sĩ quan Thượng úy đó, người rất anh khí đó."

"Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?" Đinh Tam Tam hỏi cô ấy.

"Nếu không phải thì anh ta cả ngày ở bệnh viện làm gì? Không quen không biết, chỉ có một suy đoán này thôi." Bạch Dư nhướn mày, giống như là đang nhắc nhở Đinh Tam Tam.

Đinh Tam Tam nhìn cô ấy một cái, cầm kẹp bệnh án rồi đi lên tầng.

"Cậu định làm gì đấy?"

"Bảo người nhà ký tên giấy cam đoan chấp nhận phẫu thuật."

Bạch Dư dựa vào bàn nhìn bóng lưng Đinh Tam Tam rồi đi, chuyển cái bút từ tay này sang tay kia, cảm giác mình làm thần trợ giúp một lần.

Ba của Tiểu Tuấn đứng lúc chạy về tới, ở trong phòng bệnh vô cùng cảm ơn Đới Hiển, cảm ơn Đới Hiển và mẹ của Đới Hiển đã làm nhiều thứ cho con trai anh ta.

"Đều là thể giao [1] rồi, anh cũng không cần phải khách sáo như vậy." Đới Hiển cười vỗ vỗ bả vai của anh ta.

[1] Thế giao (世交): bạn bè từ hai thế hệ trở lên hoặc bạn bè cũ của gia đình.

Ba của Tiểu Tuấn cười một tiếng, đưa một điều thuốc cho Đới Hiến, "Hai anh em ta ra ban công hút một điều đi?"

"Được."

Đinh Tam Tam đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy trong phòng chỉ có Tiểu Tuấn nằm trên giường chơi trò chơi.

Tiểu Tuấn nhìn ánh mắt nghi hoặc của cô, đưa tay chỉ chỉ bên ngoài, "Họ đi hút thuốc rồi."

Đinh Tam Tam nhắc chân đi về phía ban công, dùng kẹp bệnh án gõ lên cửa kính đóng chặt, hai người bên ngoài đang trò chuyện vui vẻ lập tức chú ý tới.

Đới Hiến phản ứng trước tiên, nhanh chóng dập điều thuốc ở trên lan can, động tác thành thạo, ba của Tiểu Tuấn đứng ở một bên đều sững sờ.

"Khụ khụ." Anh vẫy vẫy điều thuốc, đi ra ngoài trước tiên.

Đinh Tam Tam lui về sau một bước, hiển nhiên là không muốn nhìn thấy mùi thuốc lá trên người anh.

"Bệnh viện không cho phép hút thuốc, điểm thông thường này cũng không biết sao?" Đinh Tam Tam lạnh lùng nhìn anh.

Đới Hiến cúi đầu chịu đựng phê bình, không nói lời nào.

"Trong phòng có bệnh nhân sắp phải phẫu thuật, hai người không hề suy nghĩ cho bệnh nhân sao?" Đinh Tam Tam lại hỏi.

Tiểu Tuấn giờ tay: "Báo cáo bác sĩ Đinh, cháu không hề nhìn thấy, không chịu ảnh hưởng..."

Đinh Tam Tam nghiêng đầu nhìn, tay cậu bé run rẩy thả xuống, đem lời nói còn lại nuốt trở về cổ họng.

Cậu bé mặc dù tuổi nhỏ, nhưng đều biết những gì nên biết. Ví dụ chú Đới oai phong này của cậu, có một điểm mấu chốt... chính là di mặc áo blouse trắng trước mắt này.

"À, em dâu, đều là lỗi của anh, em đừng trách Đới Hiến." Ba của Tiểu Tuấn đi tới, cười nói.

Đinh Tam Tam gật đầu với anh ta, "Anh Tô, đã lâu không gặp."

Anh ta từng tới tham dự hôn lễ của bọn cô, cô còn nhớ rõ.

"Ôi, em dâu còn nhớ anh hả, vinh hạnh vinh hạnh!" Ba của Tiểu Tuấn cười vô cùng vui sướng, có phần sáng khoái của anh hùng trong quân đội.

Đinh Tam Tam: "Vẫn nên gọi tôi là Tam Tam đi, tôi và vị trước mắt này đã không còn quan hệ vợ chồng nữa rồi."

Đới Hiến: "..."

Ba của Tiểu Tuấn ho khan một tiếng, vỗ vỗ bả vai của Đới Hiến, giống như là đang bày tỏ đồng tình.

Đinh Tam Tam đưa giấy chấp nhận phẫu thuật cho ba của Tiểu Tuấn, nói: "Cái này bây giờ cần anh ký, nếu như còn có gì không hiểu, có thể hỏi tôi bất cứ lúc nào."

"Không có không có, y thuật của em anh hoàn toàn yên tâm." Ba của Tiểu Tuấn nhanh chóng nhận lấy, ký tên lên, chỉ sợ gặp phải "Đới Hiến hình thức lúng túng".

Đinh Tam Tam nhận lại giấy chấp nhận phẫu thuật, nói: "Sau mười giờ không được cho cậu bé ăn cơm uống nước, sáng mai mười giờ phẫu thuật, đêm nay hạn chế chơi trò chơi nghỉ ngơi thật tốt."

"Được, anh nhớ kỹ rồi."

"Cứ như vậy đi, tôi đi trước." Cô đem bút ký tên nhét vào trong túi áo của áo blouse trắng, xoay người đẩy cửa rồi đi.

Đới Hiến bước nhanh về phía trước, đi theo Tam Tam.

Tiểu Tuấn vẫn luôn nghe động tĩnh liền để iPad xuống, nói ra mà trong lòng vẫn còn sợ hãi: "Ba, bác sĩ Đinh thật là dọa người."

"Đúng vậy..." Ba của Tiểu Tuấn bắt đầu lo lắng cho Đới Hiến.

"Tam Tam." Đới Hiến sai bước tiến lên, lập tức nắm cổ tay của cô.

Đình Tam Tam cúi đầu, nhìn chỗ anh đang nắm, giọng nói nhàn nhạt: "Buông tay."

"Không buông thì thế nào?"

"Gọi bảo vệ."

"Bọn họ đánh không lại anh, vô dụng thôi." Tay Đới Hiến lại siết chặt thêm một chút.

"Phải, so sánh mức độ không biết xấu hổ, bọn họ quả thực ngay từ đầu đã thua anh rồi."

Đới Hiến bật cười, tay kéo tay, kéo cô lùi lại một bước, đối mặt với chính mình.

"Tôi nhắc nhở anh, tôi có bạn trai, loại hành vi hiện tại này của anh không chỉ không ngay thẳng, hơn nữa còn vô cùng đáng xấu hổ." Đình Tam Tam nói.

Đới Hiến lạnh mặt xuống, trong đôi mắt đều là ý lạnh. Anh cười lạnh một tiếng, đẩy cô vào trong nhà vệ sinh ở bên cạnh, dễ dàng chốt cửa lại, khóa hai người ở bên trong một không gian kín.

"Vậy anh đây cũng nhắc nhở em, người mà em gọi là bạn trai kia không chịu nổi quá ba chiêu dưới tay cấp dưới của anh." Anh đẩy cô dựa vào tường, ngăn ở giữa vách tường và lồng ngực của mình, "Để anh tới mà nói, quả thực anh ta không chịu nổi một kích."

Đình Tam Tam cười khế, nhìn anh nói: "Đây chính là tác phong quân kỷ [2] của các anh sao?"

[2] Quân kỷ: kỷ luật quân đội.

"Hiện tại anh chỉ đại biểu cá nhân anh."

"Được, anh với tư cách là chồng trước, không cảm thấy mình quá xen vào việc của người khác sao?"

"Không cảm thấy."

Đình Tam Tam tựa vào vách tường, tức giận đến mức lồng ngực hơi hơi phập phồng. Đới Hiến cúi đầu, trong lúc vô tình nhìn thấy một mảnh cảnh xuân mỏng manh, yểu hậu anh khẽ động, tâm tư bắt đầu bay về phía xa...

"Bốp!"

Một âm thanh vang dội, kéo anh trở lại cục diện trước mắt.

"Nhìn đã đủ chưa?" Đình Tam Tam lạnh mặt hỏi anh.

"Chưa đủ." Đới Hiến thành thật trả lời, cũng cảm giác trên mặt hơi nóng, còn có cảm giác đau nhói.

Đình Tam Tam giơ tay lên, đang muốn cho Đới Hiến thêm một bạt tai, anh lại nghiêng đầu tránh thoát, lời kéo cô cùng nhau trốn vào trong một ngăn của nhà vệ sinh.

"Có người đến." Anh đưa tay che miệng của cô lại.

Đình Tam Tam trừng mắt nhìn anh, hai tay cô bị một tay của anh bắt chéo ra sau lưng.

Ba mươi giây sau, cửa chính của nhà vệ sinh bị người mở ra, có người tiến vào. Tiếp đó, nhà vệ sinh yên tĩnh vang lên một hồi thanh âm còi dây thất lung, sau đó là hư hư... (*Hư hư: t không biết dùng từ gì nên giữ nguyên Hán Việt:3, ai biết hãy góp ý cho t*)

Nhà vệ sinh bọn họ vào... là nhà vệ sinh nam.

Mặt của Đình Tam Tam nhanh chóng đỏ lên, nhất là thời điểm thanh âm "hư hư" bắt đầu kéo dài không dứt tiếng vọng quanh nhà vệ sinh.

Đới Hiến dúi tay che ở miệng của cô, hai tay đặt ở bên tai của cô, che kín hai lỗ tai của cô.

Đình Tam Tam nghiêng đầu ghét bỏ, lại không tránh khỏi móng vuốt của anh.

"Nghe lời." Anh che kín lỗ tai của cô, dùng môi ngữ [3] nói cho cô biết.

[3] Môi ngữ (唇語): đọc lời nói của người khác bằng cách nhìn vào chuyển động môi của bọn họ. Đây là một kỹ năng rất khó và yêu cầu thực hành nhiều. Một số người khiếm thính sử dụng kỹ thuật này để giao tiếp với người khác.

Đình Tam Tam lựa chọn không nhìn anh, nhắm mắt.

Đột nhiên, cô cảm giác được trên môi giống như là lông chim mềm mại êm ái xẹt qua, vừa chạm vào liền lui ra.

Cô nhanh chóng mở mắt, vừa vận đối diện với khuôn mặt của anh bắt đầu sát lại. Gương mặt đó quá mức quen thuộc, khiến cho cô nhất thời thất thần.

Người này có một đôi mắt biết nói, giống như nói ra toàn bộ lời ngon tiếng ngọt.

Nhưng thực chất anh cũng sẽ không nói lời âu yếm, ngoại trừ giúp cô làm việc để cho cô tận lực thoải mái một chút, anh rất ít nói các câu như "Anh yêu em".

Tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa, cô tỉnh táo lại, liền đẩy anh ra, gần như là lấy tư thế xông lên rời xa chỗ này.

Trên môi của anh, chỉ còn lưu lại mùi thơm của cô.

"Vợ..." Anh đứng tại chỗ, ánh mắt dần dần sáng lên.

Đình Tam Tam chạy chậm xuống dưới tầng, sau khi chạy được ba tầng tâm trạng mới dần dần bình ổn lại. Cô dựa vào vách tường, đưa tay sờ môi của mình.

Thời điểm Trí Viễn hôn cô, mặc dù cô cũng sẽ tìm đập nhanh hơn, nhưng chưa bao giờ cảm giác được ngọt ngào và hạnh phúc. Chỉ là có bản năng sau khi nam nữ tiếp xúc thân mật, sẽ xúc động, sẽ hơi hưng phấn, nhưng sau khi qua đi luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó. Nhưng nụ hôn này...

Đình Tam Tam sờ môi của mình, trong khoảng thời gian ngắn trên mặt xuất hiện vẻ sa sút tinh thần.

Cô tốn thời gian một năm rưỡi để đón nhận Trí Viễn, không nghĩ tới lại bị người nào đó ở trong nhà vệ sinh dùng một nụ hôn phá hủy toàn bộ.

Thời gian quả thật rất thần kỳ, có thể khiến hai người yêu nhau khó bỏ khó phân [4], cũng có thể khiến người không yêu nhau nhận thức rõ cục diện. Tình cảm do va chạm nhiều, nói cho cùng thật sự không phải là tình yêu.

[4] Khó bỏ khó phân: miêu tả tình cảm rất tốt, không muốn tách rời.

Đình Tam Tam nhắc chân, buồn bực đá vào lan can. Lan can chấn động, tiếng vang phát ra không ổn định, đối mặt với con thịnh nộ của cô.

Cô hít sâu một hơi, sửa sang xong áo blouse trắng rồi xuống dưới tầng.

...

Hôm sau phẫu thuật, Đình Tam Tam và người nhà bệnh nhân nói chuyện thêm một lần cuối cùng, sau đó Tiểu Tuấn ở dưới ánh mắt của mọi người bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

"Tất cả nhờ vào em." Ba của Tiểu Tuấn nghiêm túc, nắm tay của Đình Tam Tam, có phần dùng sức.

Đình Tam Tam khẽ gật đầu, xoay người đi vào phòng phẫu thuật.

Bóng lưng của cô có chút cao ngạo, có chút thần thánh, ở trong hành lang xanh trắng đan xen, lộ ra một cảm giác ần ỉn lẻ loi.

Tô Khả nhìn bóng lưng của Đình Tam Tam sau cửa kính, nhìn không được nhìn sang Đới Hiến đang đứng ở một bên.

"Em nhìn anh làm gì?" Anh vô cùng nhạy cảm với ánh mắt, nhanh chóng bắt được ánh mắt tò mò của Tô Khả.

"Không có gì, chị dâu của em rất ưu tú." Tô Khả nhún vai.

Khóe miệng Đới Hiến giương lên, "Cảm ơn đã tán thưởng."

Tô Khả: "À, ngại quá, anh chị ly hôn rồi, bây giờ phải gọi là bác sĩ Đình."

Ba của Tiểu Tuấn giơ tay lên vỗ một cái lên đầu của Tô Khả, "Em nha đầu này, muốn ăn đám cưới hả."

"Em nói là sự thật."

"Nói vớ nói vẩn."

Đới Hiến: "..."

"À, Đới Hiến, xin lỗi chú..."

Đới Hiến nhắc chân đi tới phòng hút thuốc bên cạnh, cách xa hai anh em phiền toái này.

"Vẫn thích nó sao?" Ba của Tiểu Tuấn hỏi Tô Khả.

"Vâng."

"Dây dũa kéo dài làm gì, muốn tiến lên thì tiến lên, nói những lời ngu ngốc kia thì có tác dụng gì!"

"Anh ấy không có ý đó với em, khác gì chưa lên chiến trường đã bỏ mình."

"Vậy thì nhanh chóng rút lui, để anh bảo chị dâu em tìm cho em vài người ưu tú."

"Có thể ưu tú hơn anh ấy sao?" Tô Khả hất cằm lên, ý bảo người đàn ông hút thuốc ở bên kia.

Ba của Tiểu Tuấn: "... Em gái à, nếu như em định làm bà cô già cả đời thì anh cũng sẽ nuôi em."

Tô Khả: "..."

Phẫu thuật rất thành công, ngay cả vết khâu cuối cùng cũng là đích thân Đinh Tam Tam ra tay, bảo đảm sẽ không lưu lại bất cứ vết sẹo nào quá rõ ràng.

"Thuốc mê còn hai tiếng nữa mới hết, những việc cần chú ý sau này cũng sẽ có y tá đến giải thích cặn kẽ. Không cần quá lo lắng, thân thể cậu bé không tệ, khâu phục có lẽ sẽ rất nhanh." Đinh Tam Tam vẫn chưa cời trang phục phẫu thuật quay ra nói với bọn họ.

"Cảm ơn em dâu, cái này thật sự không biết phải cảm ơn thế nào mới tốt." Ba của Tiểu Tuấn xúc động nói.

Khỏe miệng Đinh Tam Tam hơi giương lên, "Không cần khách khí, sửa cách xưng hô chính là cảm ơn đối với tôi rồi."

Đới Hiến: "..."

Ba của Tiểu Tuấn liếc nhìn Đới Hiến, nhanh chóng sửa lại cách xưng hô là bác sĩ Đinh, vô cùng có ánh mắt.

"Bác sĩ Đinh, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa đi, xem như là sự cảm ơn nho nhỏ."

Tô Khả ở một bên cũng gật đầu, "Được, em biết ở gần đây có một nhà hàng ăn rất ngon, để em gọi điện thoại đặt bàn."

Đinh Tam Tam đang muốn cự tuyệt, Đới Hiến lập tức nói rõ: "Anh không đi được, em đi đi."

Một lời của anh nói ra, giống hệt như Đinh Tam Tam vì trốn tránh anh cho nên không muốn đi, xem như là khích tướng trả hình cô một chút.

"Bác sĩ Đinh đi đi, sẽ không tốn nhiều thời gian của cô đâu." Tô Khả mời rất nhiệt tình.

Ba người thi triển bản lĩnh, ép cô đi vào khuôn khổ.

"Bác sĩ Đinh, khoa cấp cứu cần phải chi viện, tai nạn giao thông nghiêm trọng, bữa trưa của cô phải dôi lại rồi!" Người của quầy lễ tân bệnh viện nhận được điện thoại, hô lên với Đinh Tam Tam đang đứng ở hành lang.

Về mặt Đinh Tam Tam biến đổi, vội vàng tạm biệt mọi người, nhanh chóng chạy về phía phòng cấp cứu.

Bệnh nhân sẽ không chọn thời điểm bác sĩ nhàn rỗi mà đến, bọn họ bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào đều có thể đi tới bước ngoặt sống chết. Toàn bộ khoa ngoại đều hành động vội vàng, nhân viên y tế trên tay không có công việc dôn dập chạy đến phòng cấp cứu chi viện.

Đoàn người Đới Hiến mới xuống đến tầng một liền nhìn thấy nhân viên y tế qua lại vội vàng.

"Ly Ly, adrenalin [5] bốn miligam tiêm bolus tĩnh mạch [6]!"

[5] Adrenalin: trong y khoa, adrenalin thường được chỉ định trong những trường hợp cấp cứu khẩn cấp với liều ban đầu là 15 mg. Tác dụng chủ yếu của nó là kích thích vận chuyển máu về tim (thuốc trợ tim).

[6] Tiêm bolus tĩnh mạch: là tiêm nhanh một liều thuốc thông qua tuyến đường tĩnh mạch.

"Vâng."

Nghe được thanh âm quen thuộc, Đới Hiến nhìn sang chỗ nguồn âm thanh phát ra. Chỉ thấy Đinh Tam Tam quỳ ở trên giường bệnh ép tim ngoài lồng ngực [7], trang phục phẫu thuật chưa cời trên người đã dính đầy vết máu, tóc mái trên trán cũng có chút nhếch nhác, cô nhìn chăm chú tình huống của bệnh nhân, bình tĩnh truyền đạt cho cấp dưới thêm một mệnh lệnh cấp cứu.

[7] Ép tim ngoài lồng ngực: là một thủ thuật dùng lực mạnh ép nhịp nhàng lên 1/3 dưới xương ức. Khi ép làm thay đổi thể tích trong buồng tim kích thích để tim đập lại, vòng tuần hoàn được phục hồi.

"Heparin sodium [8] tiêm bolus tĩnh mạch."

[8] Heparin sodium: là một loại thuốc gọi là thuốc chống đông máu, được sử dụng để ngăn chặn hình thành cục máu đông trong mạch máu.

"Vâng!"

"Bác sĩ Đình, bệnh nhân có ý thức rồi." Phụ tá la to.

"Bảo lão Vương chuẩn bị phòng phẫu thuật, lập tức phẫu thuật." Cô thở phào một hơi, thời điểm nhảy xuống giường dưới chân lão đảo một chút, được bác sĩ trẻ tuổi bên cạnh đỡ lấy.

Nhìn thấy cô không có việc gì, Đới Hiến thu hồi lại tư thế nghiêng về phía trước. Anh ở phía xa chú ý đến cô, giống như cô ở bên kia chính là trung tâm của vũ trụ.

"Hiến ca, không phải là bây giờ anh đã no rồi chứ?" Tô Khả hỏi Đới Hiến.

"Đi thôi." Anh dẫn đầu bước ra.

"Đi chỗ nào, ăn cái gì?"

Anh bước nhanh đi ra ngoài tòa nhà, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào. Còn có thể đi chỗ nào? Anh phải đi mua thức ăn mang về cho vợ anh!

Lời tác giả:

Tam Tam khí thế bùng nổ, trong lúc vô tình tạo thành không ít áp lực cho tình địch nha.

Tranh thủ mau chóng chia tay với Phương Trí Viễn, xin mọi người đến vỗ tay!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đe dọa thẳng cáp

Edít: Dương

***

Sau khi Đình Tam Tam làm xong phẫu thuật đã là bốn giờ chiều, vừa ra khỏi phòng phẫu thuật thì nhận được điện thoại Trí Viễn gọi tới hẹn cô ăn cơm tối.

"Được, vậy buổi tối chúng ta gặp mặt." Đình Tam Tam cúp điện thoại, đi về phía phòng làm việc.

Vòng qua hành lang, cô đột nhiên bị người chặn lại giữa đường.

"Anh làm cái gì thế?" Cô cảnh giác nhìn người đàn ông trước mắt.

Anh giơ bánh ngọt và trà sữa trong tay lên, nói: "Trước khi ăn cơm tối thì ăn cái này để lót dạ đi."

"Anh nghe lên tôi gọi điện thoại?"

"Hành lang yên tĩnh như vậy, anh còn phải nghe lên sao?"

Đình Tam Tam không muốn nói nhiều lời với Đới Hiến, vòng qua anh tiếp tục đi.

Đới Hiến kéo cô lại, đem cái túi quần trên cổ tay của cô, nói: "Anh không có ý muốn can thiệp cuộc sống của em, ăn chút gì đi, anh còn có việc phải đi trước."

Nói xong, anh thật sự rời đi một cách sáng khoái, một phút cũng không hề trì hoãn.

Chờ anh rời khỏi, Đình Tam Tam mở hộp ra nhìn một cái, bên trong là bánh phô mai mà cô thích nhất, mặt trên phủ một lớp mứt dâu tây rất mỏng, thoát nhìn vô cùng tươi mát đáng yêu.

Cô đẩy nắp hộp lại, lấy ra từ bên trong túi một cốc trà sữa vẫn còn nóng, dùng ống hút đâm qua lớp màng bọc, vừa uống vừa đi về phòng làm việc.

Không biết là anh mua trà sữa ở tiệm nào, hình như uống ngon hơn nhiều so với tiệm ngày trước cô tự mình mua.

...

Ăn cơm tối xong, Đinh Tam Tam nói đi công viên tản bộ, thuận tiện tán gẫu một chút.

"Em nói là tán gẫu, nhưng sao anh lại cảm thấy em có chút căng thẳng nhỉ?" Phương Trí Viễn cười nhìn cô.

Xa xa có tiếng nhạc ở quảng trường truyền tới, tuy có một chút ồn ào, nhưng dù sao bầu không khí như vậy cũng tốt hơn gấp mấy lần so với yên tĩnh trầm mặc.

"Trí Viễn, anh và em nói chuyện yêu đương... có cảm thấy mệt không?" Đinh Tam Tam hỏi anh ta.

"Nói thật, có chút mệt mỏi, đặc biệt là thời điểm không nắm được tâm tư của em, dù sao vẫn khiến anh có chút thấp thòm."

"Vậy vì sao anh không nói chia tay?" Đinh Tam Tam nghiêng đầu nhìn anh ta.

Phương Trí Viễn cười một tiếng, nói: "Nếu như giữa người yêu xuất hiện một chút vấn đề liền muốn chia tay, vậy loại tình cảm nào có thể đi tới cuối cùng?"

Đinh Tam Tam nghen lại, quả nhiên là người thông minh, lại có thể phá hỏng con đường rút lui của cô. Nếu như cô lại nói chia tay, không phải lộ ra vẻ ấu trĩ buồn cười sao?

"Nhưng tình cảm có lẽ là khiến người ta vui vẻ, anh đối với em ôm tâm tính như vậy, sẽ vui vẻ sao?" Đinh Tam Tam mím mím môi, "Thay lời khác mà nói, là cái gì chống đỡ để em và anh ở cùng một chỗ?"

Phương Trí Viễn cau mày, dừng bước lại nhìn cô.

"Làm sao vậy?"

"Anh không nghĩ tới em sẽ nhắc đến loại vấn đề này."

Đinh Tam Tam có chút nghi hoặc: "Có cái gì không đúng sao?"

"Ngoại trừ tình yêu, anh còn có đáp án khác sao?" Thanh âm của anh ta trầm xuống, ánh mắt thâm tình chân thành nhìn cô chăm chú.

Anh ta sự nghiệp thành công tác phong nhanh nhẹn, lại là một người thú vị hiếm gặp, ở cùng một chỗ với anh ta hẳn là rất sung sướng hưởng thụ mới phải. Bạn gái trước kia của anh ta đều như vậy, ngoại trừ cô.

"Tam Tam, em nói thật đi, có phải em để ý anh từng có một đoạn hôn nhân không?"

"Không phải." Lần này, Đinh Tam Tam trái lại trả lời rất nhanh.

Chẳng những không có, trái lại bởi vì anh ta đã có một đứa con cho nên mới trở thành đối tượng cô lựa chọn thử một lần. Cho dù sau này chìm đắm không thể giải thoát, ít nhất sẽ không dẫm lại vào vết xe đổ của ngày xưa.

"Trí Viễn, anh nói lời này là xem thường em rồi. Em cũng có một đoạn hôn nhân thất bại, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến chuyện em nói yêu đương hoặc bước vào đoạn tình cảm tiếp theo. Ly hôn thì thế nào, lại không phải giết người phóng hỏa, có cái đáng xấu hổ?" Đinh Tam Tam nói nghiêm túc.

"Ý tứ như vậy chắc là sẽ không hợp lại với Đối Hiên nữa, đúng không?"

Đinh Tam Tam kinh ngạc, không nghĩ tới anh ta lại là "Thả con săn sắt, bắt con cá rô", ở chỗ này bố trí một cái bẫy dành cho cô.

"Lúc anh ấy trở lại em cũng đã nói rồi, anh ấy sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta, anh không nên suy nghĩ nhiều."

Phương Trí Viễn kéo cô ngồi ở trên ghế dài, anh ta hai chân vắt chéo, có chút hương vị khí chất lồi lạc, anh ta cười nói: "Lúc đó em nói, anh quả thật đã tin rồi. Hiện tại nhắc lại vấn đề này, xem như anh lại hỏi thêm một lần."

"Anh để ý chuyện em và anh ấy cùng xuất hiện đến vậy sao?" Đinh Tam Tam hỏi.

"Không có người đàn ông nào sẽ không để ý một người đàn ông khác có sức hấp dẫn lúc ẩn lúc hiện trước mặt bạn gái mình, huống hồ cậu ta còn là chồng trước của em" Phương Trí Viễn nói thẳng.

Đinh Tam Tam gật đầu, "Vậy được, Trí Viễn, chúng ta có lẽ chỉ có thể đi tới đây."

Phương Trí Viễn cười nhạt một tiếng, ý cười như vậy, xem như là anh ta phán đoán đúng về cô. Anh ta đã hiểu quá rõ người phụ nữ này, lâu như vậy mà cô vẫn không học được cách hòa theo người khác, vĩnh viễn ngay thẳng phóng khoáng như vậy. Thân phận, bối cảnh và tài phú của anh ta, có thể mang lại rất nhiều thứ cho cô, nếu như cô không nói chia tay, anh ta cũng tuyệt đối sẽ không đề cập trước, như thế không phải sẽ thu hoạch được nhiều hơn sao?

Nhưng cô vẫn không học được cách dùng tình cảm để uy hiếp người khác, trong lĩnh vực tình cảm này trước sau giống như một em bé sơ sinh, sạch sẽ, sạch không tỳ vết.

Cô như vậy, với anh ta mà nói không biết có phải là một chuyện may mắn hay không.

Nhưng nếu anh ta sớm biết có ngày hôm nay, cần gì phải bỏ ra tình cảm?

"Tam Tam, anh tôn trọng em." Anh ta giờ tay lên, ôm chặt bả vai của cô, hạ xuống trán cô một nụ hôn.

Đây là phong thái quân tử, cũng là thiện ý lớn nhất đối với cô.

Đinh Tam Tam lông mi khẽ động, vành mắt ửng đỏ.

Trong đoạn tình cảm này với Phương Trí Viễn, cô trước sau bỏ vào không đủ, tình cảm bỏ ra không đủ, cô qua loa như vậy, quả thực không xứng với anh ta quang minh lỗi lạc.

"Trí Viễn..." Cô đưa tay bắt được ống tay áo của anh ta, đây là đáng về lưu luyến.

"Còn nhớ chúng ta là bạn bè không?"

"Có nhớ."

"Anh nói chia tay vẫn là bạn bè, em đồng ý không?" Phương Trí Viễn cúi đầu, hôn lên chóp mũi xinh xắn của cô, nói, "Nếu như sau này có bất cứ việc gì cần anh giúp đỡ, cứ tới tìm anh."

Vận khí của cô quá tốt, những người đàn ông cô gặp được đều không phải hạng người bụng dạ hẹp hòi, bọn họ ngay thẳng chính trực, bọn họ phong độ lỗi lạc, bọn họ lúc nào cũng đối xử với cô quá tốt mà không vì bất cứ lý do gì.

"Em đồng ý." Cô cười đưa tay, vòng qua bả vai của anh ta, "Nếu như sau này anh có bất cứ việc gì cần em, cũng không cần khách khí."

"Được."

Chia tay hòa bình, đây là món quà tốt nhất lúc tiền tình yêu rời đi.

...

Lại lần nữa trở lại điểm khởi đầu, cuộc sống của Đinh Tam Tam có chút giống như hồ nước yên ả, mặc dù lên xuống vừa phải nhưng tóm lại vẫn là ba quang lân lân [1].

[1] Ba quang lân lân: ba quang là ánh sáng phản xạ của ánh mặt trời hoặc ánh trăng chiếu xuống gợn nước, lân lân miêu tả nước trong vắt. Ba quang lân lân là chỉ hình dạng gợn nước bị ánh mặt trời hoặc ánh trăng chiếu đến.

Chỉ là thời tiết dần dần nóng lên, quái thú dưới đáy hồ cũng bắt đầu ẩn hiện.

Đinh Tam Tam nửa đêm tăng ca rồi quay về nhà ba mẹ, vừa ra khỏi cửa thang máy liền thấy một màn xúc mục kinh tâm [2].

[2] Xúc mục kinh tâm: nhìn thấy một tình huống nghiêm trọng nào đó khiến đáy lòng khiếp sợ.

Trên cửa chính màu đen mộc mạc bị sơn màu đỏ phủ kín, giữa một mảnh hỗn loạn ngổn ngang, trên cửa rõ ràng có thể nhìn thấy bốn chữ lớn — GIẾT NGƯỜI ĐÈN MẠNG.

Màu đỏ, màu sắc giống màu máu nhất.

Tay Đinh Tam Tam run rẩy mở cửa, phòng khách một mảnh tối đen, phòng ngủ cũng không có tia sáng lộ ra.

"Ba mẹ!" Cô tiến lên đẩy cửa phòng ngủ ra, thuận tay mở công tắc đèn trên tường.

Nhịp tim của cô chưa từng cao đến như vậy, ở trong đầu vài giây thoáng qua vô số hình ảnh giết người phanh thây, mỗi một hình ảnh đều khiến cô hoảng sợ, như rơi vào hầm băng.

"Con làm gì thế?" Mẹ Đinh bị cô đánh thức, híp mắt chống tay ngồi dậy nhìn cô.

Đinh Tam Tam hai chân mềm nhũn, "bịch" một tiếng liền ngồi phịch ở trên mặt đất.

"Ồ..." Tinh thần của cô sụp đổ, hức một tiếng liền khóc lên, nước mắt chảy ra, phòng tuyến tâm lý sụp đổ.

Mẹ Đinh bị cô dọa sợ, nhanh chóng đứng dậy ôm cô, "Con gái, làm sao vậy? Con nói với mẹ, xảy ra chuyện gì?"

Ba Đình suy nghĩ có chút mơ hồ, ông bị cảm cho nên tinh thần không tốt, nghe được động tĩnh cũng tỉnh dậy, "Đây là thế nào?"

"Ông đỡ con nó dậy." Mẹ Đình nói.

Vị trí của bà vừa vặn có thể nhìn thấy cửa chính mở rộng, bà đi xong dép lê rồi đi ra bên ngoài. Từ bên trong không nhìn ra động tĩnh gì, nhưng bà đứng ở ngoài cửa, trong nháy mắt liền thấy một màn vừa nãy Đình Tam Tam nhìn thấy.

"Trời ơi, đây là ai làm!"

Ba Đình ôm con gái, vừa vỗ bả vai của cô vừa an ủi cô, "Không có chuyện gì, không có chuyện gì..."

"Ba..." Cô nói, nước mắt nhanh chóng chảy xuống.

Mẹ Đình rút cuộc hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, bà ra hiệu cho chồng mình, nói: "Ông đưa con bé ra phòng khách, tôi gọi điện thoại báo cảnh sát, để bọn họ tới điều tra giám sát ghi chép."

Bà cũng xem như đã làm người nhà bác sĩ nhiều năm như vậy rồi, sức chịu đựng tâm lý không phải chỉ mạnh hơn con gái mình một chút.

Hai cha con cô đi chuyển đến phòng khách, trong vấn đề này, ba Đình có quyền lên tiếng hơn so với những người khác, ông đã tham gia sự nghiệp y học hơn nửa đời người, càng hiểu rõ tình cảnh lúc này hơn.

"Tam Tam, đừng sợ, chúng ta không thẹn với lương tâm." Ba Đình pha cho cô chén trà rồi đặt trong tay cô, giọng nói bình tĩnh, "Lý luận không thực tế chúng ta đừng nói nữa, con cũng là ở trước mặt ba mưa dầm thấm đất nhiều năm như vậy, ba tin tưởng đạo đức nghề nghiệp và ý thức của con, Chuyện này, đừng suy nghĩ quá nhiều, nghe lời ba, đừng để nó ảnh hưởng đến bất kỳ phát đoán nào sau này của con."

Loại chuyện này rất dễ dàng tạo thành bóng ma cho bác sĩ, có vài người có thể sẽ vì vậy mà cả đời không dám tiếp tục lên bàn mổ.

"Ba, con biết con không sai... Nhưng con không nghĩ ra tại sao bọn họ phải làm như vậy?" Đình Tam Tam chống đỡ vàng trán, trên mặt đều là vết nước mắt, thanh âm của cô mặc dù run rẩy, nhưng lời nói ra vẫn rất có logic, "Không chỉ một ví dụ này, càng là những người nhà bệnh nhân ngăn cản bác sĩ ồn ào đến bệnh viện gây chuyện, bọn họ là muốn cùng bác sĩ đứng ở hai chiến tuyến, là đem bác sĩ trở thành kẻ thù sao? Chúng ta học y nhiều năm như vậy, lẽ nào là muốn hãm hại người nhà bệnh nhân, muốn bệnh nhân chết ở trên bàn mổ sao?"

Lần đầu tiên cô và ba thảo luận thẳng thắn về trắc trở của nghề này, đau lòng đến cực điểm.

Mẹ Đình đứng ở chỗ huyền quan, nhìn hai cha con tâm sự, không định xen vào lúc này.

Hai mươi phút sau cảnh sát tới cửa, còn có Đới Hiến cùng đến.

"Sao con lại tới đây?" Mẹ Đình nhìn Đới Hiến vẻ mặt lo lắng, nghĩ thầm con rể đến rồi chẳng phải là lại khiến Tam Tam đem khoản nợ này tính ở trên đầu bà sao? Mặc dù bà thích nghe thích nhìn, nhưng không thể chịu tiếng xấu cho người khác nhà.

"Lần trước con lưu lại số điện thoại ở đồn cảnh sát, một khi vụ án có tiến triển mới nhất thì sẽ lập tức thông báo cho con. Vừa rồi lão Tôn gọi điện thoại nói rõ tình hình cho con, con liền cùng đi theo." Lão Tôn trong miệng Đới Hiến chính là cảnh sát cùng lên đây, không biết từ khi nào lại có quan hệ tốt với Đới Hiến như vậy.

Lão Tôn nói: "Dì vẫn nên nói sơ qua tình huống cho bọn cháu, trong điện thoại nói cũng chưa rõ ràng."

"Được."

"Con gái đi là người phát hiện đầu tiên, có thể để cô ấy nói chuyện trước với bọn cháu một chút được không ạ?"

Mẹ Đình có chút khó xử, nhưng Đới Hiến lại từ chối trước bà, Đới Hiến nói, "Anh trước tiên tìm hiểu tình huống với mẹ em đã, Tam Tam chỗ đó giao cho em."

"Được rồi."

Đình Tam Tam không nghĩ tới Đới Hiến sẽ đến, hiện tại cô chính là thời điểm tâm lý bị dả kích lớn nhất, cực kỳ thảm hại, không muốn để cho anh thấy.

Cô quay lưng lại, ôm gối ôm ở trên ghế sofa không muốn đối mặt với anh.

Ba Đình đứng dậy, "Hai đứa trò chuyện đi."

Nói xong, ông đứng dậy đi về phía phòng ăn bên kia, cùng mẹ Đình và cảnh sát xem xét tình hình.

Đối mặt với mâu thuẫn và bóng lưng của cô, anh đuổi tay ra, khoắc ở trên bả vai của cô. Không ngoài dự liệu, nhanh chóng bị cô hất ra.

Anh lại đuổi tay sờ lên tóc của cô, cô cúi thấp đầu xuống, không muốn để cho anh sờ.

"Đây là sự lựa chọn của em." Anh thở dài một hơi, đem cả người và gối đều ôm lên.

Ở trong ngực của anh, Đinh Tam Tam bị ép đôi mắt với ánh mắt của anh.

"Anh ôm em, vẫn còn sợ sao?" Anh cười vui vẻ, giống như cảnh xuân trong tuyết của mùa đông.

Không sợ... Cơ thể co chặt của cô hơi thả lỏng một chút.

Trong phòng ăn đang ghi ghi chép chép cũng không chú ý tới bên này, Đới Hiến nhanh chóng ôm cô vào phòng ngủ, hiển nhiên là quen cửa quen nẻo.

Anh thả cô vào trong chăn, tỉ mỉ đắp kín, ngồi ở đầu giường của cô, hỏi cô: "Muốn uống sữa không?"

Cô lắc đầu.

"Vậy thì nhanh ngủ một giấc đi." Anh cúi đầu, đôi môi sát đến cách mặt cô còn hai centimet.

Đinh Tam Tam nhắm mắt, lông mi dài khẽ động.

Anh khẽ cười một tiếng, hôn lên trên trán cô.

"Anh ngủ ở dưới đất, cho nên em có thể yên tâm ngủ."

Sức chiến đấu của một mình anh có thể so với một tiểu đội [3], cho dù là phần tử khủng bố tới phòng chừng cũng không chiếm được thứ tốt gì, cho nên cô hoàn toàn có thể ngủ ngon giấc.

[3] Tiểu đội: có khoảng trên dưới 10 người.

Đinh Tam Tam mở mắt ra, đưa tay chỉ chỉ sofa ở góc phòng, "Không cần ngủ dưới đất, anh có thể ngủ ở chỗ đó."

Đới Hiến cười một tiếng, trên mặt đều là ý xuân.

"Đúng rồi, không phải cảnh sát muốn hỏi em sao?" Cô nói. (Bình thường xưng anh – tôi, nhưng lúc yếu đuối này phải là anh – emv)

"Việc này em không cần đề ý, anh nói rồi."

Vành mắt Đinh Tam Tam nóng lên, chỗ nào có anh thì cô đều có thể mặc sức tùy hứng, điểm này giống như trước đây.

"Ngủ ngon." Anh đưa tay tắt đèn tường.

"Đừng tắt đèn!" Bóng tối có năng lực ăn mòn ánh sáng, cô sợ lại phải đối mặt với một mảnh máu me nhầy nhụa trong đầu kia.

Tay của cô ở trong chăn nắm chặt thành nắm đấm, vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Nhưng chậm rãi, tay phải được đặt vào trong một bàn tay ấm áp, bị bao vây chặt chẽ.

"Ngủ đi." Anh đưa tay gỡ nắm đấm nắm chặt, chậm rãi an ủi vỗ về.

Cô nghe lời nhắm mắt lại, giống như nắm lấy nơi phát ra sự yên tâm.

Lời tác giả:

Không phải muốn xem thời điểm nữ vương Đinh Tam Tam yếu đuối sao? Tôi đây rất tri kỷ, đương nhiên sẽ để Hiến ca đến tạo cảm giác tồn tại rồi.

Đương nhiên, ở chỗ này phải để Tam Tam và Phương Trí Viễn chia tay trước, nếu không Hiến ca sẽ thành tiểu tam rồi, không tốt không tốt.

Lời editor:

Có một sự kiện quan trọng muốn spoil: sau 2 truyện t làm đều ăn chay thì truyện này tác giả cũng cho được một xú xú thịt rồi:v

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hiếm khi mơ hồ

Edit: Dương

***

Rất kỳ quái, một đêm này cô lại không hề mơ thấy ác mộng, cứ như vậy ngủ say thẳng tới sáng.

Mặc quần áo rời giường, cô chú ý tới ghế sofa trong phòng ngủ chính tề gọn gàng, một chút vết lõm cũng không có, mở ngăn tủ ra nhìn một cái, chăn cũng không bị người lấy ra.

Bên ngoài truyền tới tiếng nói chuyện, cô đi ra ngoài, ngửi thấy mùi thơm của mì hải sản, có chút quen thuộc, ngửi ra được là tay nghề của anh.

Lúc này, mẹ Đinh đang đứng ở cửa phòng bếp, bảo Đới Hiến cho thêm một chút tỏi vào trong bát của Đinh Tam Tam.

"Vẫn là không nên thêm đầu mẹ, cô ấy không thích ăn." Đây là thanh âm của Đới Hiến.

"Nó không thích ăn thì con liền nghe nó hả? Tỏi có lợi với thân thể của con người, nó lại còn là bác sĩ đấy." Mẹ Đinh đang nói, Đinh Tam Tam liền từ bên người bà nhẹ nhàng lướt qua, đi về phía nhà vệ sinh rửa mặt.

"Nha đầu này, dọa quý à!" Mẹ Đinh vỗ vỗ lồng ngực của mình, bị kinh sợ.

Sau lưng nói xấu người nhà, coi như là mẹ ruột thì bà cũng có chút chột dạ.

Đinh Tam Tam rửa mặt xong đi ra, bữa sáng đã bày ở trên bàn ăn rồi, một bát mì hải sản có rắc hành lá xắt nhỏ và một quả trứng gà ốp lét màu vàng nhạt, cộng thêm một cốc nước ép cam tươi, rất tốt cho sức khỏe.

"Tối hôm qua ngủ có ngon không?" Ba Đinh hỏi cô.

"Dạ, khá ngon ạ." Đinh Tam Tam trả lời.

"Giọng nói làm sao vậy?"

Có lẽ là do tối hôm qua khóc nhiều...

Đinh Tam Tam ho nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn Đới Hiến, cúi đầu ăn bữa sáng.

Sau khi cơm nước xong, Đới Hiến phải đi về, mẹ Đinh bảo Tam Tam đi tiễn Đới Hiến.

"Tối hôm qua anh ngủ ở chỗ nào?" Đinh Tam Tam đi ở bên người anh, hỏi anh.

"Sofa."

Đinh Tam Tam ngẩng đầu, "Nói dối lưu loát như vậy? Đều không cần suy nghĩ?"

Đới Hiến khẽ mỉm cười: "Được rồi, sàn nhà."

Đinh Tam Tam híp mắt, "Lại bịa chuyện?"

Thang máy đến rồi, anh đi vào trong trước, sau đó đưa tay kéo cô vào trong.

"Anh sợ em không ngủ được, nên ngồi ở bên mép giường với em một lát." Anh cười nói.

Chỉ sợ không phải một lát, hẳn là một đêm.

Đinh Tam Tam nghiêng đầu, ở trong phản xạ của mặt kính thấy được gương mặt của mình, có chút tái nhợt suy yếu, giống như mẹ cô nói ban nãy, dọa quý. Như vậy anh cũng có thể nhìn một đêm?

Đinh Tam Tam tiễn anh đến gara, cô đứng ở bên ngoài vạch đỗ xe, chờ anh lái xe ra rồi nói tạm biệt với anh.

Anh một đêm không ngủ, tinh thần vẫn tốt như vậy, hai ba phút liền lái xe ra, dừng ở trước mặt của cô.

"Hôm nay đừng đi làm nữa, nghỉ ngơi một ngày đi." Anh hạ cửa sổ xe xuống, nhìn ánh mắt của cô nói ra.

"Không cần, anh biết em nghỉ ngơi tốt rồi mà, đi nhanh đi." Cô khẽ cười một tiếng, phát tay nói tạm biệt.

Anh khẽ gạt đầu, xoay vô lăng nửa vòng, lái xe ra đường chính. Đinh Tam Tam nhìn anh lái xe đi, cũng chậm rãi đi về.

Anh lái xe đi được mười mấy mét, mắt thấy sắp ra khỏi cửa gara, lại trực tiếp lái xe quay lại.

Đình Tam Tam nghe được thanh âm, dừng bước xoay người lại nhìn.

"Tại sao lại quay lại?" Cô nghi ngờ nhìn anh.

Anh tháo kính râm trên sống mũi xuống rồi ném qua một bên, hít sâu một hơi, hỏi cô: "Em và tên họ Phương kia chia tay?"

Đình Tam Tam: "..."

"Anh nghe mẹ nói, không phải cố ý muốn thăm dò chuyện tình cảm của em." Anh vội vàng phủi sạch quan hệ.

Đình Tam Tam nhìn anh, từ trán xuống đến cằm, ánh mắt dao động nhẹ nhàng. Lông mi khẽ dao động, khóe miệng cong lên, cô khẽ cười một tiếng xoay người rời đi.

Đới Hiến không hiểu thâm ý ở trong ánh mắt của cô, ngăn người ở chỗ này, đi cũng không được ở lại cũng không xong.

Đình Tam Tam chấp tay sau lưng, bả vai thả lỏng, giống như tháo xuống gánh nặng trên người, nhanh nhẹn đi về nhà.

Quá ngốc, nhìn đáng yêu anh ngốc nghếch như vậy cũng cảm thấy rất vui vẻ, cô cũng tin rằng bản thân mình vẫn thích anh.

Muốn kết quả gì? Muốn hôn nhân gì? Chỉ là bốn mắt nhìn nhau, cô đã rất thỏa mãn rồi.

...

Buổi tối Đình Tam Tam đi làm ca đêm, nhìn thấy Cát Trĩ Xuyên từ phòng phẫu thuật đi ra về mặt tái xanh, để bày tỏ an ủi liền đưa lên bánh ngọt mẹ Đình Tam Tam tự làm.

"Gần đây thực sự xúi quẩy, phẫu thuật một ca lại tiếp một ca không hề dừng lại, tớ cảm thấy mình giống như là sắp bị hút khô dương khí rồi." Cát Trĩ Xuyên cởi áo blouse trắng ra ngồi liệt ở trên ghế sofa.

"Nhanh về nghỉ ngơi đi."

"Đợt lát nữa rồi đi, trước tiên tớ phải tiêu diệt bánh ngọt này của cậu đã."

Quả nhiên, ăn hàng chính là ở dưới bất kỳ tình huống nào đều không quên ăn uống.

Đình Tam Tam cười một tiếng, mặc áo blouse trắng vào, cầm lấy bản bệnh án đi kiểm tra phòng bệnh.

Thời điểm kiểm tra đến tầng mười bảy đúng lúc đụng phải Tô Khả rời đi, cô ấy đi vòng qua trước mặt của Đình Tam Tam, cười nói: "Chờ chị kiểm tra phòng xong có thể cho em nửa tiếng không? Em muốn tìm chị tâm sự."

Đình Tam Tam vừa ghi chép trên bệnh án vừa gật đầu nói được, không biết vì sao, cô luôn có loại cảm giác Tô Khả tìm cô không phải vì chuyện của Tiểu Tuấn, mà là vì chuyện của người đàn ông kia.

Tiểu Tuấn hỏi Đình Tam Tam: "Bác sĩ Đình, cháu còn bao lâu nữa mới có thể ăn đồ ăn ạ."

"Không phải cháu ăn một ít thức ăn lỏng sao?"

"Đó không phải đồ của người ăn, cháu nói là những thứ như pizza bò bít tết lẩu kia..."

Đình Tam Tam nhướn mày, còn chưa mở miệng, Tiểu Tuấn liền tự mình giải đáp cho mình: "Dì không cần trả lời, cháu nhìn biểu cảm của dì thì hiểu rồi."

Đình Tam Tam cười một tiếng, "Phải nghe lời dặn của bác sĩ, chờ khôi phục tốt rồi thì cháu muốn ăn cái gì cũng được."

"... Vâng."

Ra khỏi phòng bệnh, Đình Tam Tam dẫn Tô Khả về phòng làm việc của mình. Bạch Dư và Cát Trĩ Xuyên đều tan làm rồi, phòng làm việc chỉ còn một mình cô, cho nên tính riêng tư vô cùng tốt.

"Chị Tam Tam, em có thể xưng hô với chị như vậy được không?" Tô Khả cười ngồi ở đối diện cô.

"Có thể." Đình Tam Tam rót cho cô ấy một chén trà đặt ở trước mặt cô ấy, "Phòng làm việc của tôi cũng chỉ có cái này, tạm dùng một chút nhé."

"Cảm ơn."

"Không cần khách khí." Đình Tam Tam ngồi xuống, mở miệng nói trước, "Tôi đoán là cô muốn nói chuyện về Đới Hiến."

Tô Khả sùng sốt, "Làm sao chị biết?"

"Tôi nhìn ánh mắt của cô, tôi cảm thấy rất quen."

Tiểu Chung bạn thân của cô, lúc trước thời điểm nhìn Tống Diệp chính là đáng vẻ một con chó nhỏ như vậy, vừa muốn đến gần lại sợ anh ấy không để cho mình đến gần, xoắn xuýt khiến người bên cạnh đều phải bực mình.

"Chị Tam Tam, chị đề ý sao?"

"Đề ý cái gì?" Đinh Tam Tam bưng chén trà lên uống một hớp, cô nói. "Tôi và anh ấy đã không còn quan hệ hôn nhân nữa rồi, hiện tại anh ấy thích ai hoặc ai thích anh ấy, đều xem ý tứ của bản thân anh ấy."

"Nhưng em nhìn ra được Hiến ca vẫn thích chị." Tô Khả có chút nản lòng, "Em từ bé đã thích anh ấy, bởi vì anh ấy mới báo danh trường quân đội, cảm thấy như vậy có thể sẽ có một chút đề tài để nói với anh ấy. Không nghĩ tới..."

"Không nghĩ tới cô mới tốt nghiệp thì anh ấy kết hôn với tôi rồi." Đinh Tam Tam cười bỏ sung.

"Phải..."

Mặc dù quan hệ hai nhà Tô Đới tốt như vậy, nhưng tiệc cưới năm đó Đinh Tam Tam cũng chưa từng nhìn thấy Tô Khả, cho nên cô chỉ có ấn tượng với anh trai của cô ấy.

"Chị Tam Tam, em không muốn bản thân giẫm lên vết xe đổ, đợi đến lúc Hiến ca lựa chọn người khác lại ân hận." Tô Khả ngẩng đầu nhìn Đinh Tam Tam, trong đôi mắt phát ra ánh sáng, mang theo kiên định lại có chút hồ thẹn với Đinh Tam Tam.

"Nếu như, em muốn theo đuổi Hiến ca, chị có tức giận không?" Tô Khả hỏi dò xét.

Đinh Tam Tam hai chân vắt chéo, bưng chén trà nóng, bốc hơi dày đặc, có chút che lại sắc mặt của cô.

"Muốn theo đuổi liền theo đuổi, nhân sinh hiếm khi tùy ý, đừng khiến bản thân mình tiếc nuối." Khóe miệng cô treo nụ cười nhạt, không nghĩ tới Tô Khả bình tĩnh và phóng khoáng như vậy.

"Chị vì Tiểu Tuấn làm nhiều như vậy em đều rất cảm kích trong lòng, chỉ là chị Tam Tam, xin lỗi... Em không thể bởi vì chị là người tốt mà buông tha cơ hội để mình hạnh phúc." Tô Khả nói.

Đinh Tam Tam: "Có thể lý giải, không cần lo ngại tôi, tôi không sao."

Cô gái phóng khoáng thẳng thắn như vậy, biết rõ bản thân muốn cái gì, còn có thể trực tiếp tuyên chiến với "Tình địch", rất hiếm thấy.

Tô Khả tràn đầy mong đợi rồi đi, Đinh Tam Tam khom lưng thu dọn chén trà. Động tác của cô rất có trật tự, ngay cả tư thế rửa chén đều ưu nhã quá mức. Bàn tay thon dài trắng nõn kia lướt nhẹ qua chén trà màu xanh, giống như là gió xuân thổi qua phía nam sông Trường Giang [1].

[1] Sông Trường Giang: dài 6385 km, là con sông dài nhất châu Á, bắt nguồn từ phía tây Trung Quốc và chảy về phía đông đổ ra biển Hoa Đông Trung Quốc.

...

Mười giờ tối, khoa cấp cứu đón nhận một bệnh nhân nhảy lầu, cảnh sát đưa tới, tính mạng nguy cấp. Bác sĩ cấp cứu nhìn anh ta máu đầy đầu, lập tức đưa bệnh nhân đến khoa phẫu thuật thần kinh.

Bóng dáng của Đinh Tam Tam xuất hiện ở góc hành lang, vóc người cô cao gầy mặc áo blouse trắng, giống như là bác sĩ trời sinh.

Cảnh sát nhìn một cái, lập tức nhận ra cô, "Bác sĩ Đinh!"

"Lão Tôn?" Đây là cảnh sát tối hôm qua cùng Đới Hiến xuất hiện ở nhà cô, Đinh Tam Tam lập tức phản ứng kịp, bệnh nhân trên giường hẳn là thủ phạm liên tục uy hiếp đe dọa cô.

"Nếu không, đổi một bác sĩ khác đi..." Lão Tôn đều cảm thấy lúng túng thay cô.

"Chỉ có một mình tôi, còn có thể đổi ai?" Đinh Tam Tam khẽ cười một tiếng, cúi đầu kiểm tra tình trạng vết thương của bệnh nhân.

"Cô giáo Đinh, bác sĩ gây mê [2] đến rồi."

[2] Bác sĩ gây mê: là người giúp cho bệnh nhân mất ý thức (có thể phục hồi) và giảm đau, để giúp thực hiện các phương pháp chữa bệnh có thể gây đau đớn như phẫu thuật, thủ thuật trên người bệnh nhân.

"Đẩy vào phòng phẫu thuật."

"Vâng."

Đinh Tam Tam quay đầu nhìn cảnh sát, nói: "Yên tâm, tôi và mấy anh giống nhau, đạo đức nghề nghiệp là nguyên tắc đầu tiên trong công việc của tôi."

Nói xong, cô theo nhân viên y tế trước mặt, vội vã rời đi.

Lão Tôn và một cảnh sát khác đợi ở bên ngoài phòng phẫu thuật, hai người đều có chút sững sờ.

"Đây là chuyện gì hả..."

"Bác sĩ Đinh rất có khí phách."

"Cũng không phải."

Đối mặt với thủ phạm tạo thành phiền toái và đau khổ quá lớn cho mình, cô chỉ là kinh ngạc một chút, rồi lập tức khôi phục bình tĩnh chuẩn bị chữa trị.

"Lão đại, anh nói bác sĩ Đinh sẽ không để anh ta chết ở trên bàn mổ chứ?" Một cảnh sát khác càng nghĩ càng cảm thấy Đinh Tam Tam là có hậu chiêu.

"Nói bậy bạ gì đó!" Lão Tôn tức giận, khiển trách cậu ta, "Công là công tư là tư, cậu gác ngộ còn thua kém một cô gái yếu đuối sao!"

Cảnh sát bị khiển trách nhỏ giọng cãi lại: "Bác sĩ Đinh cũng không tính là cô gái nhỏ."

Đinh Tam Tam đi vào phòng phẫu thuật, nhìn phim chụp X-quang một chút, nhướn mày, nói: "Đi gọi bác sĩ Triệu bên khoa phẫu thuật lồng ngực [3] tới đây, xương sườn của anh ta cắm vào lá lách, cần phải lập tức phẫu thuật."

[3] Khoa phẫu thuật lồng ngực: là một chuyên khoa y học, chuyên nghiên cứu các cơ quan bên trong lồng ngực, chủ yếu là chẩn đoán bệnh và điều trị thương tổn đến trung thất, phổi, thực quản, ngoài ra phẫu thuật tuyến vú cũng được đưa về chuyên khoa này.

"Vậy chúng ta đồng thời tiến hành sao?"

"Đúng."

Bác sĩ khoa cấp cứu nhìn anh ta đầu đầy máu liền cho rằng anh ta bị ngã sắp đầu xuống, cho nên chỉ thông báo cho Đinh Tam Tam, thật ra vết thương bên trong lồng ngực của anh ta cũng không nhỏ, hơi có chút bất cần, mạng nhỏ coi như xong.

Bác sĩ Triệu vội vã chạy tới, nhìn thoáng qua phim chụp X-quang, tán thành phương án phẫu thuật của Đinh Tam Tam, hai bên đồng thời tiến hành.

Đèn của phòng phẫu thuật mở lớn, một mảnh sáng loáng, dụng cụ di chuyển đúng chỗ, lưỡi dao trên bàn hiện ra ánh sáng lấp lánh, trận chiến dọa người.

"Bắt đầu."

Lời tác giả:

Đừng nói là Tam Tam già vờ hào phóng.

Một, Tô Khả là một cô gái tốt, biết rõ đánh tiếng với Tam Tam, nói rõ cô ấy tán thành Tam Tam. Lẽ ra ban đầu cô ấy có thể trực tiếp theo đuổi Hiến ca, nhưng bởi vì thấy rằng Tam Tam không tệ, cho nên không muốn tổn thương Tam Tam.

Hai, tình yêu nam nữ không phải ai nói có thể bắt đầu thì bắt đầu, có thể kết thúc thì kết thúc, Tam Tam quả thực không có quyền can thiệp vào chuyện cô ấy thích Hiến ca, cho nên Tam Tam cũng không còn lựa chọn nào khác.

Ba, cho dù Tô Khả theo đuổi Hiến ca, Hiến ca sẽ đáp ứng không? Nếu như có, Tam Tam chúc phúc cho bọn họ, nếu như không, cũng là trong dự liệu của Tam Tam.

Đương nhiên, Tam Tam sẽ không một mực bình tĩnh như vậy, dù sao đi đêm nhiều rồi cũng sẽ phải quay ngửa...

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sự trả thù của Tam Tam

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Tiến hành phẫu thuật căng thẳng khẩn cấp, bên ngoài phòng phẫu thuật, cảnh sát và Đới Hiến khẩn trương chờ đợi. Cảnh sát khẩn trương là sợ nghi phạm chết ở trên bàn mổ, Đới Hiến khẩn trương là lo lắng nếu phẫu thuật thất bại, Đinh Tam Tam sẽ đem chỉ trích nhận về mình.

May mắn, số phận còn không cầu huyệt như vậy, thời gian phẫu thuật mặc dù dài đằng đẵng nhưng kết quả cuối cùng lại thành công.

Đinh Tam Tam tháo mũ phẫu thuật xuống, toàn bộ tóc thấm ướt mồ hôi, cô và bác sĩ Triệu nhìn nhau cười một tiếng, mang theo ả ý thuộc về người làm công tác y tế.

"Đẩy bệnh nhân vào phòng hồi sức đi." Bác sĩ Triệu quay đầu lại nói với phụ tá.

"Vâng."

Phẫu thuật thành công, cảnh sát thở phào một hơi. Lão Tôn nắm tay của Đinh Tam Tam bày tỏ vô cùng cảm kích, dù sao nghi phạm đã từng gây ra tổn thương đến cơ thể và tâm lý của Đinh Tam Tam, mà cô theo nguyên tắc đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ cứu vớt tính mạng của anh ta, nói là lấy ơn báo oán cũng không quá đáng.

Đinh Tam Tam nhận lấy lời khen ngợi mà không từ chối chút nào, coi như là cô tự mình đánh giá, cô cũng quả thực ra sức hoàn thành chức trách của bác sĩ, đối xử bình đẳng với mọi bệnh nhân nằm trên bàn mổ, không hề mang theo bất kỳ tình cảm riêng tư nào. Như vậy xem ra, cô cũng coi như là một bác sĩ giỏi.

Khen tặng lẫn nhau xong xuôi, cảnh sát và nhân viên y tế đều tản đi, chỉ còn lại Đinh Tam Tam và Đới Hiến hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

"Anh tới làm cái gì?" Đinh Tam Tam hỏi anh.

"Anh lo lắng em không dám hạ độc thủ với anh ta, cần anh đến hỗ trợ." Mang theo ý cười, rõ ràng là giọng điệu đang nói đùa.

Nghi ngờ trình độ chuyên môn của cô? Đinh Tam Tam liếc anh một cái, đi về phòng làm việc.

Đới Hiến đứng ở sau lưng cô, nhìn bóng dáng cô yếu ớt cao ngạo lại tràn đầy tự tin, có loại cảm giác tự luyến "Không hổ là người phụ nữ mình thích". Anh khẽ cười một tiếng, có cảm giác nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Đinh Tam Tam đi qua chỗ rẽ mới quay lại nhìn, phát hiện anh không theo tới, nhện không được bấu víu.

"Không có ánh mắt." Hừ một tiếng, cô ấn nút thang máy, xuống dưới tầng.

Nếu nghi phạm đã nằm ở trên giường bệnh trong bệnh viện, như vậy xem ra ít nhất phải nằm viện hai ba tháng, tạm thời không làm yêu quái được nữa rồi, Đinh Tam Tam cũng liền nói ra muốn dọn về nhà mình ở. Mẹ Đinh bày tỏ nhiệt liệt tán thành, bảo di Uyển đóng gói đủ loại cải muối [1] và cá khô ướp muối nhanh chóng tiễn cô đi.

[1] Cải muối (榨菜): hình ảnh ở cuối chương.

"Mẹ bảo di Uyển qua quét dọn nhà cửa cho con rồi, vài tuần không có người ở, khẳng định là rất nhiều bụi bặm." Mẹ Đinh gọi điện thoại nói.

"Vâng, con lập tức phải vào hộp, mẹ làm thế nào cũng được." Đinh Tam Tam đi vội vã ở trên hành lang.

Hôm nay là thứ hai, cuộc họp định kỳ.

Trong phòng họp, mọi người ào ào ngồi vào chỗ. Chủ nhiệm viện bạn như cũ nói đầu tiên, nói một chút vấn đề liên quan tới đạo đức nghề nghiệp bác sĩ và thao tác chuẩn mực trong phòng phẫu thuật, bài nói dài dòng, mọi người nghe đều thấy buồn ngủ. Ông ấy vừa dứt lời, mọi người dành tặng một tràng vỗ tay nhiệt liệt, kính mời ông ấy không nên nói nữa dừng ở đây là được rồi.

Dưới sự cổ vũ nồng nhiệt của mọi người, chủ nhiệm cuối cùng đã dừng lại.

"Tôi đến nói đôi câu." Viện trưởng di chuyển micro tới gần miệng ông một chút.

Tinh thần mọi người dâng lên, viện trưởng và chủ nhiệm tác phong không giống nhau, ông ấy tác phong rất đơn giản ngắn gọn.

"Hôm trước bệnh viện chúng ta tiếp nhận một bệnh nhân đặc biệt, mọi người đều có nghe nói đúng không?" Viện trưởng chậm rãi nói tiếp, "Vị bệnh nhân này là nhân tài đã có cống hiến đặc biệt cho quốc gia, cấp trên đã đặc biệt phê duyệt, nhất định phải để đội ngũ y tế phối hợp xuất sắc nhất đến khám chữa bệnh cho cậu ta, bảo đảm an toàn tính mạng của cậu ta."

Cát Trĩ Xuyên nghiêng đầu nói với Đinh Tam Tam: "Cậu đã nghe nói chưa? Hình như là nhà vật lý học gì đó, từng có phát minh trọng đại."

"Ừ."

Tầm mắt của viện trưởng nhìn tới bên này, rơi vào trên đầu của chủ nhiệm khoa phẫu thuật thần kinh, ông nói: "Tôi đã xem bệnh án của cậu ta, nhiệm vụ khó khăn này xem ra phải nhờ khoa mọi người gánh lên rồi."

Lão đại gật đầu, nói: "Cậu ta bị phình động mạch não [2], đã xuất hiện triệu chứng rò rỉ một phần máu." (*Lão đại ở đây thay thế cho chủ nhiệm khoa phẫu thuật thần kinh*)

[2] *Phình động mạch não: là một phồng lồi trong một mạch máu trong não, nó thường trông giống như một quả mọng treo trên một thân cây. Bệnh lý này sẽ khiến cho mạch máu não bị rò rỉ hay có thể vỡ gây xuất huyết não.*

"Cho nên thời gian của mọi người rất gấp, yêu cầu hội chẩn [3] để đưa ra phương án trị liệu."

[3] *Hội chẩn: là hình thức thảo luận giữa các bác sĩ về tình trạng bệnh của bệnh nhân để chẩn đoán và đưa ra phương pháp điều trị phù hợp, kịp thời.*

"Vâng."

"Đúng rồi, lần này khoa của mọi người lập tức sẽ có một đồng chí mới, cậu ấy là Phó giáo sư Đại học P&S của Đại học Columbia [4], đối với phương diện u não này nghiên cứu rất sâu, hẳn là có thể cho mọi người không ít suy nghĩ mới mẻ." Viện trưởng cười điểm đến tên Đinh Tam Tam, "Không phải cháu cũng từng du học ở Đại học Columbia sao? Nói không chừng hai người có quen nhau."

[4] *Đại học P&S của Đại học Columbia (Columbia University College of Physicians and Surgeons) hay Đại học bác sĩ và bác sĩ phẫu thuật của đại học Columbia: là một trường đại học y khoa chuyên nghiệp trực thuộc Đại học Columbia, nằm ở thành phố New York Hoa Kỳ.*

Đinh Tam Tam khước mắt gạt một cái, có loại dự cảm mơ hồ.

"Viện trưởng, chú nói tên của vị này là gì?"

"Trầm Túy, giáo sư Trầm."

Trên đời này có lẽ chỉ có một người có cái tên tự luyện như vậy, cũng chỉ có một người này có thể hợp với cái tên tự luyện như vậy.

(*Trầm Túy (沉醉): có nghĩa là đắm chìm say mê một cái gì đó hoặc nghĩa đơn giản hơn là say rượu.v*)

Trầm Túy, bạn trai mỗi tình đầu của Đinh Tam Tam.

Giữa trưa dùng cơm, Tiểu Chung bụng khay dõng đến trước mặt của Đinh Tam Tam, "Tớ nghe nói chuyện của cậu rồi, đối với lần này tớ sâu sắc bày tỏ tiếc nuối."

Đinh Tam Tam dùng đĩa xiên một miếng sườn lợn, hỏi: "Chuyện gì?"

"Bạn trai cũ trở thành cấp trên trực tiếp của cậu, xin hỏi cậu có muốn phát biểu cảm nghĩ gì không?"

"Không muốn."

"Đinh Tam Tam, có phải cậu xung khắc với chữ "trước" [5] này không? Cậu xem, Đối Hiên vị chồng trước này còn đang ở một bên nhìn chăm chăm, Trầm Túy vị bạn trai cũ này hiện tại lại nghiêng đến. Sáp nhất giang tử [6]. Năm nay không phải năm tuổi của cậu, sao cậu lại xui xẻo thế!"

[5] *Trước (前), bạn trai cũ (前男友), chồng trước (前夫), đều có chữ 前.*

[6] *Sáp giang nhất tử (插一杠子): có thể hình dung là hai người đang nói chuyện hoặc là đang làm chuyện gì đó, sau đó có một người khác đột nhiên xen vào.*

Đinh Tam Tam để cái đĩa xuống, nhìn cô ấy: "Cậu không nói tớ còn không nghĩ tới bản thân mình xui xẻo như vậy."

Tiểu Chung cười hi hi hai tiếng, từ trong khay của cô khắp lấy một miếng sườn lợn, "Tớ đây là vì cậu phân tích tình thế mà thôi."

"Cậu quản tốt chính mình đi, Tổng Diệp tuần tú lịch sự giá trị con người không rẻ, suốt ngày tiếp xúc đều là một ít minh tinh nữ phụ nữ trong xã hội thượng lưu, cậu nhìn lại bộ dáng của mình đi, cậu không lo lắng anh ta thay lòng đổi dạ?" Nói xong, cô bụng khay đứng dậy rồi đi.

Tiểu Chung hóa đá tại chỗ: Đây là đập phải cái đuôi của con hổ? Trả thù, trả thù dứt khoát!

Đinh Tam Tam quay lại phòng làm việc, Bạch Dư liền nói cho cô biết lão đại cho mời.

Đinh Tam Tam gõ cửa đi vào, phát hiện anh ta đang đứng trước một mô hình não khoa tay mua chân.

"Lão đại, anh tìm em?"

"Đến rồi, ngồi đi."

Anh ta pha hai chén trà để lên bàn, nói: "Anh tìm em chính là hỏi em một chút chuyện về bạn học kia, em có biết cậu ta không? Trước kia ở trường học có nghe nói qua không?"

"Có biết. Trình độ chuyên ngành hạng nhất, thành tựu trên phương diện u não rất cao, xem như là giáo sư trẻ tuổi nhất của Đại học Columbia."

"So với em thì sao?" Lão đại cười hỏi cô.

Đinh Tam Tam ăn ngay nói thật: "Tám lạng nửa cân, so với em thì anh ta nghiên cứu sâu hơn, so với anh ta thì em thực tiễn nhiều hơn."

Lão đại cười nói: "Kia bản về tăng quan hệ đi lên, cậu ta khẳng định mạnh hơn em."

Đinh Tam Tam sững sờ, gật đầu. Trầm Túy kia nói chuyện, mạnh hơn cô không phải là một chút, hơn nữa xuất thân gia đình không kém chút nào so với Đinh Tam Tam, cho nên nếu anh ta tới đây, con đường thăng tiến khẳng định thông suốt hơn nhiều so với Đinh Tam Tam.

"Ý của bệnh viện là cậu ta tới đảm nhiệm vị trí Phó chủ nhiệm, rèn luyện hai năm sẽ tới thay vị trí của anh."

"Vậy anh muốn đi đâu?"

"Làm việc ở tuyến đầu cũng đủ lâu rồi, tinh lực đều không bằng ngày xưa, cho nên anh đang suy nghĩ đến chuyện rút lui về phía sau. Nói không chừng giống như ba em, đi theo con đường học thuật, tiếp tục đào tạo chuyên sâu." Lão đại cười nói.

Đinh Tam Tam bày tỏ đã hiểu, cường độ của công việc này thật sự là quá lớn, tuổi tác càng lớn kinh nghiệm càng phong phú là không giả, nhưng cũng phải cân nhắc đến vấn đề tinh lực và thể lực. Loại công việc phẫu thuật này, thật ra thì người trẻ tuổi một khi kinh nghiệm đi lên, nếu so với bác sĩ lớn tuổi thì tốt hơn nhiều, ít nhất thì lực đều mạnh hơn.

Như vậy xem ra, lão đại lui xuống tuyến hai là chuyện sớm muộn. Trầm Túy trở thành cấp trên trực tiếp của cô cũng là chuyện phát sinh bất cứ lúc nào.

Nghĩ như vậy, cả người Đinh Tam Tam đều u ám.

Gương mặt đó, cái miệng đó, thật sự không hợp với cái tên sâu sắc mỹ lệ của anh ta.

Haizzz.

Tâm tình buồn bực về nhà, vừa mở cửa chính là một mảnh gọn gàng như mới, thoáng an ủi một chút tâm hồn chán nản của cô.

"Mẹ, con về nhà rồi, cảm ơn mẹ tìm người giúp con quét dọn." Đinh Tam Tam cởi giày đi vào, gọi điện thoại cho mẹ Đinh.

"Com tới? Con ăn tùy tiện một chút là được."

Mẹ Đinh nói cho cô biết trong tủ lạnh có sủi cảo gói sẵn rồi, bảo cô lấy sủi cảo ra ăn.

"À, vâng."

Cúp điện thoại, Đinh Tam Tam đi vào phòng ngủ lấy quần áo chuẩn bị đi tắm, mở cửa tủ quần áo cô thuận tay lấy quần áo ở nhà ra, thời điểm đóng tủ hơi ngừng lại, giống như là nghĩ tới điều gì đó lại lần nữa mở ra nhìn.

Quần áo trong tủ quần áo xếp ngăn nắp gọn gàng, hoàn toàn không phải là phong cách của cô. Chóp mũi ngửi được hương hoa, cô quay đầu nhìn về phía bàn trang điểm, chỗ đó đặt một lọ hoa, bên trong cắm vài cành hoa súng, chính là hình dáng nụ hoa e ấp sắp nở.

Di làm vệ sinh nào sẽ thu dọn tủ quần áo rồi đặt lọ hoa ở đó cho cô?

Cô không cần nghĩ cũng biết đây là kiệt tác của người nào đó. Ai lại biết phương pháp xếp quần áo biến thái như vậy? Ai lại biết cô thích ngửi mùi hoa súng? Ai lại đem đồ vật trong nhà đều sắp xếp giống nhau như vậy chứ?

Chỉ có một đáp án.

Cô cảm quần áo ở nhà đi về phía phòng tắm, cửa ầm một tiếng đóng lại, cũng không biết là đang tức giận hay là kích động.

Mẹ Đinh gọi điện thoại cho Đới Hiến, "Con quá lo lắng rồi, nha đầu kia hoàn toàn không nghĩ tới là kiệt tác của con."

"Có phải vậy không ạ?"

"Đúng rồi, hỏi cũng không hỏi, xem chừng là không phát hiện."

Đới Hiến ngồi ở trên ghế sofa lớn màu nâu, lắc lắc đầu, căn bản không tin cô không phát hiện ra.

Trước đây anh trốn cô hút thuốc, hút vụng trộm nửa điếu, còn ở trên sân thượng để gió thổi nửa tiếng lại đi súc miệng nữa, buổi tối nằm ở bên người cô,

cô một cước liền đá anh xuống giường.

Lý do: Mùi thuốc lá quá nồng mau đi tắm rửa.

Bây giờ mọi thứ trong nhà đều bị anh làm cho mạnh mẽ hướng về phía anh, cô có thể không phát hiện ra?

Mới là lạ.

Đinh Tam Tam tắm xong đi ra, đói bụng rồi, nghĩ đến mẹ Đinh nói trong phòng bếp có sủi cảo, cô mở tủ lạnh ra chuẩn bị hấp sủi cảo ăn.

Đem sủi cảo để vào trong nồi hấp, cô chuẩn bị xắt một ít hành lá xắt nhỏ để làm gia vị, mở vung ở bên cạnh ra nhìn một cái, gia vị yên lặng nằm ở nơi đó chờ cô phát hiện.

Lửa giận trong lồng ngực lên tới đỉnh điểm, cô xông ra phòng khách tìm điện thoại di động. Đúng lúc, điện thoại di động thông báo có tin nhắn đến.

《Sủi cảo ăn ngon không? 》

Đinh Tam Tam nhắm nhắm mắt, ấn gọi qua bên đó: "Trong vòng mười lăm phút, lăn qua đây cho tôi!" (*ĐTT tức giận nên lại xưng hô anh – tôi*)

Nói xong cô ném điện thoại, quay về phòng bếp nhìn nồi hấp.

Đinh Tam Tam còn chưa ăn xong sủi cảo, bên ngoài liền vang lên tiếng chuông cửa. Cô ngồi không nhúc nhích, tiếp tục ăn sủi cảo với nước sốt.

Hai phút sau, cửa lớn được mở ra, Đới Hiến cầm chìa khóa đứng ở chỗ huyền quan. Anh phát hiện ra không có động tĩnh, đành phải tự mình thay dép rồi đi giày vào trong tủ.

Trong phòng ăn, cô thong dong ăn sủi cảo, bên cạnh còn để một chai rượu vang và một cái ly còn thừa rượu.

Anh kéo ghế ra rồi ngồi xuống, hai tay đặt ở trên bàn hỏi cô: "Ăn ngon không?"

Đinh Tam Tam nhấc mi lên nhìn anh một cái, "Bản thân anh chưa thử sao?"

"Chưa thử."

"Tạm được, cũng lên được mặt bàn."

Nhìn cô ăn xong cái sủi cảo cuối cùng, Đới Hiến đứng dậy thu dọn bát đĩa chuẩn bị đi rửa.

"Để ly xuống cho tôi." Cô nói.

Đới Hiến: "Uống một ít là được rồi, uống nhiều tổn hại sức khỏe."

Đinh Tam Tam nhìn chăm chú vào anh, ánh mắt mơ màng, mang theo một ít sát khí.

"Được rồi, em từ từ uống anh đi rửa bát." Anh để ly rượu xuống, thuận tiện rót rượu vang cho cô.

Đinh Tam Tam sờ sờ ly rượu, nhìn bóng dáng bận rộn của anh ở phòng bếp, nhin không được uống tiếp một ngụm lớn rượu vang.

Lạnh lạnh, thật sự hả giận.

Tốc độ rửa bát của anh rất nhanh, ly rượu vang trong tay cô vừa vịn uống hết, anh liền ngồi ở trước mặt cô.

"Tức giận rồi?" Anh cười hỏi.

"Đổi lại là anh, anh không tức giận?" Cô nhìn anh mỉm cười.

"Đương nhiên sẽ không, em làm gì với anh thì anh đều sẽ không tức giận."

Đinh Tam Tam: "..."

"Về mặt bây giờ của em hình như lại đang nói anh rất dễ chịu."

"Ừ." Cô đồng ý.

Đới Hiến đứng dậy đi ra tủ rượu lấy một cái ly, rót rượu cho cả hai người.

Cụng ly, hai người uống một hơi cạn sạch, hoàn toàn là đáng về lãng phí rượu ngon.

Anh lại rót nữa, hai người lại cụng ly, lại uống một hơi cạn sạch.

Uống quá nhanh, trên mặt của cô hiện lên ánh sáng, có chút ửng đỏ có chút rục rờ, làn da trắng nõn với gò má ửng hồng, quả thực rượu còn không say lòng người bằng hai người đang uống.

Không biết là bắt đầu từ lúc nào, tay của anh đặt ở trên eo của cô, cô ngồi trên bắp đùi của anh, hai người giống như là chồng lên nhau.

"Còn uống sao?" Anh cúi đầu hỏi cô.

Đinh Tam Tam lắc đầu, "Không uống nữa, say rồi."

Anh lấy ly rượu ra, ôm cô đi về phía phòng ngủ. Một đoạn đường quen thuộc như vậy, anh cảm khái muôn phần.

Cô ngã xuống giường, đáng vẻ mềm yếu giống như cá không xương, trơn trượt, khiến người ta không nhìn được muốn xoa nhẹ.

"Lấy tay ra." Cô rên một tiếng, mở mắt ra nhìn anh.

Tay của anh từ dưới vạt áo của cô tiến vào trong, quen cửa quen nẻo.

"Ừm~" Cô ừm một tiếng, nhìn không được phát ra khỏi cổ họng.

"Em dụ dỗ anh uống rượu, không phải là muốn say rượu làm loạn sao?" Anh cúi đầu, hôn cô từ xương quai xanh đến cổ, một đường đi lên, nụ hôn vừa nồng nhiệt vừa dày đặc.

"Tôi dụ dỗ anh? Ly tự anh lấy rượu tự anh rót, còn không biết xấu hổ nói tôi dụ dỗ anh?" Khuôn mặt cô ửng đỏ, nhiệt độ một mạch tăng vọt.

"Đáng vẻ của em như vậy, chính là quyến rũ anh..." Anh thở hổn hển, hôn lên môi của cô, giống như là cắn nuốt lại giống như là đùa giỡn.

"Ừm." Cô nhìn không được rên nhẹ một tiếng, cười anh cố tình gây sự. Đàn ông như vậy, phụ nữ hơi giả vờ tán tỉnh thì đã cảm thấy là đang phóng điện với anh ta, tự luyện lại vô si.

Anh đưa tay cời sạch quần áo của cô, cặp mắt bốc hỏa nhìn làn da trắng nõn không tỳ vết của cô, mỗi một tắc [7], đều là lãnh thổ trước đây của anh.

[7] 1 tắc: 1 inch Anh (25mm*35mm)

Anh gấp không chịu nổi lần nữa lưu lại dấu ấn của mình ở phía trên, giống như là lại lần nữa tuyên bố chủ quyền của mình.

Anh vội vàng tháo dây thắt lưng, cời quần áo ra, giống như chó sói nhào lên trên người cô, gặm cắn da thịt của cô.

"Anh có thể vào không?" Anh đỏ mắt hỏi cô, bởi vì cô khẳng định cũng là bằng lòng, cho nên anh không ngại lúc này dừng lại bày tỏ một chút tác phong quân tử.

Cô đưa tay vỗ bả vai của anh, không hề ngại ngần khi khỏa thân trước mặt anh, "Không thể, đứng lên."

Anh thiếu chút nữa nhồi máu cơ tim [8], đề cô không cho cô đứng dậy, "Em cố ý!"

[8] Nhồi máu cơ tim: là bệnh lý nguy hiểm đe dọa tính mạng do tắc nghẽn đột ngột mạch máu nuôi tim.

Cô đưa tay đẩy anh một cái, phát hiện đẩy không được, đành phải gạt đầu: "Đúng vậy, tôi chính là cố ý, cố ý trả thù anh, có thể ngồi dậy chưa?"

Anh hét thảm một tiếng ngã vào trên người của cô, ép cho não cô thiếu đường khí.

"Vợ à..."

"Ngồi dậy, tôi phải tắm rửa." Khấp người đều là nước miếng của anh, tha thứ cho cô không thể trực tiếp như thế đi vào giấc ngủ.

"Có thể cùng tắm không?"

"Cút."

Anh ngồi dậy, nhìn cô ngồi dậy mặc quần áo. Anh nhào lên sau lưng cô, cắn một cái ở trên cổ của cô.

"Em còn yêu anh, đúng không?"

Đinh Tam Tam giật mình, giống như một thau nước lạnh trong nháy mắt giọt xuống, làm lạnh đi sự hăng hái trên chốc của cô với anh.

Đúng vậy, bọn họ không thể ở cùng một chỗ, tại sao cô lại đối phó với anh như thế chứ?

"Em còn yêu anh, nếu không em sẽ không cho phép anh leo lên cái giường này." Anh nói chắc chắn.

Tư duy của anh nhảy bèn cỡ nào, cho dù hơi bị cô lừa dối một chút, anh cũng có thể bình tĩnh làm sáng tỏ, tìm ra chứng cứ có lợi nhất cho mình.

Tay anh trượt xuống đến eo của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, "Bất kể em có nguyên nhân gì, anh đều có thể chờ em nghĩ thông suốt, chờ em lại lần nữa nhận thức tình cảm của chúng ta."

Cô ngồi ở mép giường, không nói một lời.

"Không sinh con đúng không? Không sao, anh không cần con cái, không cần nữa..." Vành mắt anh nóng lên, cúi đầu in môi mình trên bả vai của cô.

Con cái sao quan trọng bằng cô, không phải là DINK sao? Anh làm được!

Đình Tam Tam đứng lên đi tới phòng tắm, dáng vẻ cô trầm lặng giống như một cái búa lớn nặng nề, hung hăng gõ lên trái tim của anh.

Ánh mắt của anh dần dần sắc bén, giống như con báo có thể đi săn bất cứ lúc nào, yên lặng chờ đợi đến thời cơ tốt nhất.

Lời tác giả:

Hiền ca, anh cũng đoán được rồi sao không thể trực tiếp đẩy vào?

Triển khai dân chủ cái gì, nếu như anh bá vương ngành thương cung rồi thì cô ấy còn có thể đi tố cáo anh cường h*ếp sao?

Haizzz, thật là không có chí khí, nam chính bá đạo vô sỉ trước sau như một thế nào lại không học được!

Lời editor:

Về độ nhanh tay Truyenfull xưng số 2 thì không ai dám xưng số 1 =]] Thế quái nào mà nó đã reup truyện này rồi. Có lẽ t sẽ chỉ đăng đến C30 ở bên này thôi, sau đó chỉ đăng bên wordpress, đợi hoàn thì mới up lại bên này.

[1] *Cải muối*

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Anh ta là bạn trai cũ của tôi

Edit: Dương

***

Kết quả đánh cuộc đêm đó của hai người, đương nhiên là Đới Hiến bị đuổi ra ngoài để Đinh Tam Tam có thể ngủ ngon giấc.

Đại khái một tuần sau, có y tá đến tìm Đinh Tam Tam, nói bệnh nhân muốn gặp cô.

"Lý Tường muốn gặp cô, hiện tại cô có tiện không?" (Cô ở đây là dùng từ 您 chỉ sự trang trọng)

"Lý Tường? Người đó?" Đinh Tam Tam vừa viết bệnh án vừa nói.

"Chính là người trước đó đã tập kích cô."

Bút của Đinh Tam Tam dừng ở trên bệnh án một lát, cô ngẩng đầu, "Anh ta tìm tôi có việc gì sao?"

"Anh ta nói muốn gặp mặt cô xin lỗi."

Đinh Tam Tam hơi gật đầu suy nghĩ, nói: "Tâm ý tôi nhận rồi, nói cho anh ta dưỡng bệnh cho tốt là được."

"Cô không đi gặp anh ta sao?" Y tá lại hỏi.

"Không đi, lát nữa tôi còn phải hội chẩn cùng với chủ nhiệm, em hãy cố gắng chăm sóc anh ta." Đinh Tam Tam cười một tiếng, cầm bản bệnh án đứng lên.

Nhìn thấy Đinh Tam Tam rời đi, y tá lặng lẽ hỏi Bạch Dư, "Cô giáo Đinh là đang oán hận bệnh nhân kia sao?"

Bạch Dư đưa tay khoác lên bả vai của cô ấy, nói: "Nếu như oán hận đã sớm đi gặp rồi, không gặp mới là chứng minh cô ấy không để ở trong lòng."

Không để ở trong lòng không thấp thỏm, cho nên không có gì để gặp. Đối với màn kịch cảm động xin lỗi và thứ lỗi, cô luôn luôn đều là nhân vật diễn không tốt.

...

Bệnh nhân đặc biệt trong miêng viện trưởng, không chỉ thân phận có phần đặc biệt, hơn nữa khối u não cũng rất đặc biệt, Đinh Tam Tam và chủ nhiệm thương lượng hai ngày cũng không cho ra được một phương án hoàn mỹ.

"Tuyến đường này anh về không được, đi qua động mạch quá nhiều, nguy hiểm quá lớn..." Đinh Tam Tam hai tay chống lên bàn, cầm bút viết chỉ theo

phương hướng mở sọ mà lão đại về.

"Nguy hiểm cao, nhưng tỷ lệ cắt bỏ cũng cao."

"Thế nhưng nếu như xuất phát từ tuyến đường này..."

"Cốc cốc cốc", ba tiếng gõ cửa vang lên, hai người đồng thời quay đầu.

Phó viện trưởng dẫn theo một người đàn ông cao gầy khôi ngô đứng ở ngoài cửa, vừa cười vừa nói: "Làm phiền rồi, chú giới thiệu đồng nghiệp mới cho hai đứa."

Đình Tam Tam thẳng người lên, nhìn về phía người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đứng ở phía sau phó viện trưởng. Anh ta vẫn khôi ngô tiêu sái như trước đây, một cặp mắt đào hoa cho dù bình thân không dao động, cũng có ý tứ đang phóng điện với đối phương.

"Hoan nghênh hoan nghênh." Lão đại dẫn đầu đi lên trước vài bước.

Đình Tam Tam theo ở phía sau, ánh mắt bình tĩnh, đưa tay bắt tay với anh ta: "Hoan nghênh."

"Hai đứa không phải là bạn học sao? Khách khí như vậy à?" Phó viện trưởng cười nói.

Đình Tam Tam nhướn mày: "Bọn cháu cùng trường mà thôi, cũng không quen."

"Có phải không?" Phó viện trưởng nhìn nghi hoặc sang Trầm Túy, nói, "Cậu ta vừa nói hai đứa rất quen mà."

Trầm Túy cười khê, nói: "Có lẽ là cháu làm rách lòng Tam Tam, cô ấy đang oán hận rồi."

Lão đại nhìn thoáng qua Đình Tam Tam, nói: "Không đúng rồi, bác sĩ Đình của chúng ta không phải loại người hẹp hòi." Ý tứ thiên vị rất rõ ràng.

Phó viện trưởng phát phát tay, lười nói chuyện với bọn họ, nói: "Chú đem người giao cho cháu, cháu phụ trách dẫn cậu ấy quen thuộc hoàn cảnh, mau chóng bắt đầu, bệnh viện của chúng ta cần có nhân tài tinh anh như vậy."

"Vâng." Lão đại gật đầu.

Phó viện trưởng hoàn thành "Nhiệm vụ bàn giao" liền rời đi, Đình Tam Tam đi trở về bên cạnh bàn hội nghị, tiếp tục suy tính phương án phẫu thuật.

Trầm Túy tiện tay đặt túi ở trên ghế, đi tới bên cạnh Đình Tam Tam nghiêng đầu nhìn thoáng qua hình mẫu, anh ta cầm lên một cái bút nhớ tiếp tục vẽ tiếp tuyến đường mà Đình Tam Tam chưa vẽ xong.

"Anh ở trên máy bay xem qua trường hợp của bệnh nhân này, ý kiến của anh là đi theo tuyến đường này." Anh ta nói thẳng, không hề dài dòng.

Lão đại lại gần liếc mắt một cái, sau đó gật đầu: "Không tệ, đây chính là điểm cắt tốt. Tam Tam, em cảm thấy thế nào?"

Đó vốn chính là là tuyến đường cô định vẽ xuống, cô còn có ý kiến gì?

"Ừ, em đồng ý." Cô cúi đầu, xóa đi bản nháp trước đó mình vẽ ở trên cuốn sổ.

Trầm Túy khê cười một tiếng, giờ tay đặt ở trên đầu của Đình Tam Tam, cô nhanh chóng né tránh, khiến cho bàn tay của anh ta rơi xuống khoảng không.

"Phương án phẫu thuật xác định rồi, ai mổ chính?" Lão đại lại hỏi.

Trầm Túy nói: "Em còn chưa quen thuộc hoàn cảnh, anh đến mổ chính đi."

"Hoàn cảnh không giống nhau nhưng cấu tạo não người chính là giống nhau, đừng khiêm tốn nữa." Lão đại cười nói, "Hai đứa cùng lên đi, một người mổ chính một người phụ tá, cụ thể ai chính ai thứ hai đứa tự mình thương lượng."

Nói xong, phó chủ nhiệm cầm cuốn sổ nhỏ hài lòng rời đi.

Trầm Túy nghiêng người ngồi ở trên bàn hội nghị, nghiêng đầu nhìn Đình Tam Tam, "A, tính tình thật lớn, đã nhiều năm như vậy còn oán hận anh à?"

Đình Tam Tam lạnh lùng nhìn anh ta một cái, cầm máy tính xách tay đứng dậy rời đi.

Trầm Túy bắt được cổ tay của cô, "Tán gẫu một chút?"

"Không có gì để tán gẫu."

"Anh đang nói về phẫu thuật."

Đình Tam Tam hất tay của anh ta ra, nói: "Tôi cũng vậy."

"Đứng rồi, bệnh viện không cho phép tình cảm văn phòng..." Lão đại đi rồi quay lại, đứng ở cửa dùng ánh mắt quan sát hai người này, "Tự xem rồi xử lý đi."

Đinh Tam Tam hừ lạnh một tiếng, bước nhanh rồi đi.

Trầm Túy nghiêng người ngồi ở trên bàn hội nghị, hai tay đan chéo đặt trên đầu gối, anh ta khẽ cười một tiếng, có vẻ mang theo hồi ức ngọt ngào.

Đinh Tam Tam hiếm khi làm mặt lạnh với người ta, có thể oán hận một người nhiều năm như vậy càng là hiếm thấy. Hết lần này tới lần khác Trầm Túy chính là một trường hợp ngoại lệ.

Năm đó bọn họ đều đào tạo chuyên sâu ở Đại học P&S của Đại học Columbia, đồng thời nghiên cứu cùng một phương hướng, cô học thạc bác [1], anh ta là hậu bác [2] kiêm phụ tá của thầy hướng dẫn, cũng xem như là đại sư huynh đồng môn rồi. Sư huynh sư muội đồng môn dễ dàng cọ xát ra một chút tia lửa, càng huống chi còn là tuần nam mỹ nữ và trình độ năng lực ngang sức ngang tài.

[1] Thạc bác (硕博): có thể hiểu là chương trình học sau thạc sĩ trước tiến sĩ hoặc là chương trình học chuẩn bị lên tiến sĩ.

[2] Hậu bác (Postdoc): nghiên cứu sau tiến sĩ.

Nghiên cứu khô khan và bài vở phức tạp, khiến tình yêu lộ ra nồng nhiệt mà tươi đẹp. Càng huống chi hai người tương đồng cách nhìn ở rất nhiều vấn đề và phương thức xử lý, càng làm cho hai bên sinh ra mỹ cảm tình tình tương tích [3]. Bình thường là anh ta đưa ra một giả thuyết, cô liền có thể hoàn thành lời nói của anh ta, cô đề xuất một điểm vào nghiên cứu, anh ta liền có thể lĩnh hội tầng hàm ý sâu xa của cô. Bọn họ giống như là Bá Nha và Tử Kỳ [4], tri âm tri kỷ, tâm đầu ý hợp.

[3] Tình tình tương tích (惺惺相惜): là chỉ người tương đồng về hoàn cảnh xu hướng tính cách yêu mến thông cảm giúp đỡ lẫn nhau.

[4] Sự tích Bá Nha và Tử Kỳ: là câu chuyện đời Xuân Thu Chiến Quốc về tình bạn âm nhạc giữa Bá Nha – một viên quan nước Tấn, và Tử Kỳ – một tiểu phu bên Hán Giang. (Sự tích khá dài, mọi người có thể đọc thêm ở)

Đột biến tại một bước ngoặt, bởi vì sớm chiều ở chung với nhau quá mức thân mật, anh ta có thể đánh cắp thành quả nghiên cứu của cô một cách dễ dàng, đem nó đăng tải trên tạp chí học thuật lớn nhất nước Mỹ, nhất thời chấn động, trở thành ngôi sao mới trong ngành y học trong miệng của mọi người.

Với tình cảm lúc đó của bọn họ, nếu như anh ta đề xuất trên nghiên cứu của cô thêm tên của anh ta, cô cũng không hề do dự liền có thể đáp ứng.

Nhưng anh ta muốn quá nhiều, anh ta chỉ muốn đề tên của mình, ngay cả cô cũng là dư thừa.

Ân đoạn nghĩa tuyệt, cụm từ này đặt ở trên người Đinh Tam Tam tuyệt đối không quá đáng.

Nếu như là sư huynh sư muội khác lấy trộm thành quả nghiên cứu của cô, cô phỏng chừng sẽ chỉ tức giận đến mức hai bữa ăn không ngon. Nhưng anh ta không giống vậy, cô đối với anh ta, cũng là thật lòng.

Cứ như vậy, anh ta thành công ở lại trường dạy học, con đường sự nghiệp bằng phẳng, cô cũng hoàn thành bài vở, thất vọng về nước.

Lần từ biệt này, chính là bây giờ mới gặp lại, đáng tiếc là Đinh Tam Tam hoàn toàn không có cảm giác vui vẻ khi gặp lại bạn cũ, có chăng chỉ là thờ ơ và chán ghét.

Nếu như mong muốn một người nổ tung tại chỗ, mong muốn từ đáy lòng của cô người đó là Trầm Túy.

"Với sự hiểu biết của tớ đối với cậu, cho dù cậu chán ghét cũng không mãnh liệt như vậy chứ." Tiểu Chung rất ngạc nhiên với phản ứng của cô.

Đây là Đinh Tam Tam vẫn đậm phong khinh không lộ cảm xúc sao?

"Tớ nghĩ đến anh ta thì lại nghĩ đến phản bội, anh ta phản bội tớ phản bội đạo đức nghề nghiệp, cũng phản bội lương tâm làm người." Đinh Tam Tam ngửa đầu, đỏ xướng nửa chai bia.

Tiểu Chung nói: "Nếu như tớ khuyên cậu những chuyện này đều đã qua rồi thì cậu có cảm thấy là già mồm cái lão không? Có thể cho dù là già mồm cái lão, nhưng tớ vẫn phải nói, let it go! Hiện tại anh ta chỉ là một người qua đường, cậu ở đây quan tâm anh ta làm cái gì? Đem bản thân tức giận thành như thế này?"

Đối với Đinh Tam Tam mà nói, Trầm Túy đại biểu cho lịch sử đen tối, nhìn thấy anh ta chính là mở ra lịch sử khiến người ta tức giận.

"Tam Tam, nếu như trong lòng cậu quả thực không thoải mái tớ có thể tìm người đánh anh ta một trận. Nhưng tớ muốn nói anh ta đã là quá khứ rồi, cậu đừng để quá khứ đến vây hãm mình ở hiện tại."

Đinh Tam Tam đột nhiên ngừng đầu, "Được, cậu tìm người đánh anh ta một trận đi."

"Hả?" Tiểu Chung sững sờ.

"Tốt nhất là bản lĩnh khá một chút, anh ta từng luyện qua Taekwondo [5], người bình thường không hạ nổi anh ta." Đinh Tam Tam căn dặn cô ấy.

[5] Taekwondo: là môn thể thao quốc gia của Hàn Quốc và là loại hình võ đạo (mudo) thường được tập luyện nhất của nước này. Taekwondo còn có thể hiểu là "Nghệ thuật đấu võ bằng tay và chân".

"Câu thật sự muốn?" Tiểu Chung không phản ứng kịp.

"Đúng! Đánh anh ta một trận, nắm đó tớ chịu uất ức đè nén lại còn trực tiếp chạy đi? Bây giờ anh ta tự chui đầu vào lưới đến địa bàn của chúng ta, làm sao có thể không bày tỏ một chút thân phận nhân vật chính của chúng ta?" Đôi mắt của Đinh Tam Tam sáng lên, có tia lửa xèn xẹt đang kích động bắn ra.

Tiểu Chung: "Được rồi, nếu như vậy khiến cậu dễ chịu hơn một chút thì tớ có thể giúp chuyện này."

"Điều kiện tiên quyết là chờ chúng ta làm xong phẫu thuật của bệnh nhân đặc biệt kia đã." Đinh Tam Tam kích động nói thêm một câu.

"Được..."

...

Thứ tư phẫu thuật, Trầm Túy mổ chính, Đinh Tam Tam đảm nhiệm phụ tá, bác sĩ y tá vây xem xếp thành một hàng dài, đội hình mạnh mẽ chưa từng có.

Theo lời của lão đại mà nói, đây là cơ hội học hỏi vô cùng tốt, hy vọng mọi người trao đổi học tập nhiều hơn. Nhưng theo góc độ của bác sĩ mà nói, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Đinh Tam Tam làm phụ tá cho người ta, bọn họ hy vọng biết một chút rốt cuộc vị mới tới này có bao nhiêu cân lượng.

"Bắt đầu." Trầm Túy ngẩng đầu liếc nhìn Đinh Tam Tam, nói giọng trầm ổn.

Đinh Tam Tam gật đầu, tiếp nhận dao phẫu thuật mà y tá đưa tới.

"Áp lực nội sọ tăng cao." Sau khi phẫu thuật tiến hành được nửa tiếng, Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua máy vi tính bên cạnh phát hiện tình huống của bệnh nhân xuất hiện biến hóa.

Trầm Túy: "Dẫn lưu dịch não tủy [6], giảm áp."

[6] Dẫn lưu dịch não tủy: là phẫu thuật nhằm giảm hiện tượng tăng áp lực trong sọ gây nên do sự ứ thừa dịch não tủy.

"Vâng."

Phẫu thuật trong đầu thông thường thuộc về loại nguy hiểm cao, phẫu thuật phình động mạch não càng là nguy hiểm cao trong nguy hiểm cao, hơi có chút sơ suất thì sẽ dẫn tới bại liệt. Giống như áp dụng phương án trị liệu là gia cố phình động mạch để ngừa nó vỡ ra dẫn tới tràn dịch não [7], nhưng bệnh nhân đã xuất hiện triệu chứng xuất huyết, điều trị bảo tồn rõ ràng không phải là sự lựa chọn tốt nhất.

[7] Tràn dịch não (Não úng thủy): không phải là một bệnh lý riêng biệt mà đúng hơn đó là hậu quả của một nhóm các bệnh lý khác nhau nhưng cùng có chung một đặc trưng là suy giảm lưu thông và/hoặc hấp thu dịch não tủy.

Đinh Tam Tam và Trầm Túy đều là bác sĩ có kinh nghiệm phẫu thuật phong phú, so ra mổ sọ ngược lại là lựa chọn có xác suất chữa khỏi cao nhất.

Người đứng xem nhìn hai người phối hợp nước chảy mây trôi sẽ cho là bác sĩ ưu tú ả ý không cần phải nói ra, thực ra không phải vậy, cái này vẫn phải cảm ơn vì trước đây hai người từng là người yêu thân mật nhất và người cộng tác ưu tú nhất.

Mặc dù Đinh Tam Tam không muốn thừa nhận, nhưng Trầm Túy đích thực là một bác sĩ y thuật tỉ mỉ, phẫu thuật kết thúc hoàn toàn tốt đẹp, không thể thiếu công lao của anh ta.

Viện trưởng ở bên ngoài quan sát, biết được kết quả cũng là thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó.

"Trầm Túy này không tệ, tôi thấy đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm rất thích hợp." Viện trưởng cười đứng dậy, nói xong câu đó rồi dời đi.

Phó chủ nhiệm Trầm, trải qua lần này, đứng vững gót chân. Cũng giống vậy, đối với kết quả này cũng không thể thiếu công lao của Đinh Tam Tam.

Phẫu thuật hoàn thành, cô cời gang tay và quần áo xong xuôi lập tức rời đi, hoàn toàn không muốn hít thở với anh ta trong vòng một mét khối không khí.

Đề lại Trầm Túy ở phía sau ứng phó với ca ngội tay nghề thành thạo của các đồng nghiệp.

Đinh Tam Tam gọi điện thoại cho Tiểu Chung: "Bỏ đi, chuyện đánh anh ta đến đây xóa bỏ."

"Tại sao? Người tớ cũng tìm được cho cậu rồi."

"Y thuật anh ta không tệ, làm anh ta bị thương tàn phế là tổn thất cho bệnh nhân, không tính toán nữa."

"Rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi?"

"Ừ."

"Haizz, biết trái tim cậu không tàn nhẫn được mà, cũng may tớ không tìm người ngoài đến giúp chuyện này, nếu không nói một đằng làm một nẻo thì rất ngại."

"Cậu tìm ai rồi?" Đinh Tam Tam hí hóp mắt.

"Đới Hiến đấy, bàn về đánh người ai có thể có kỹ năng hơn anh ấy!"

Đinh Tam Tam nghiêng răng: "Cậu để chồng trước của tớ đi đánh bạn trai cũ! Chung Tiểu Kỳ cậu có phải chán sống rồi không hả!"

Tiểu Chung yếu ớt mở miệng: "Tam Tam à, tốt nhất là bây giờ cậu gọi điện thoại cho Đới Hiến đi, tớ sợ anh ấy đi mua xà beng rồi..."

Cô ấy đang nói thì bên Đinh Tam Tam có một cuộc gọi đến.

"Đột lát nữa sẽ thu thập cậu!" Đinh Tam Tam hạ xuống lời đe dọa, ấn xuống nhận cuộc gọi đến, "Alo?"

"Tam Tam, em muốn cánh tay hay là chân của hấn ta?" Thanh âm nhàn nhã của Đới Hiến từ bên đầu điện thoại bên kia truyền đến.

"Anh... Sao anh lại dùng số này?"

"Sợ lưu lại chứng cứ, đây là sim dùng một lần, em yên tâm." Anh suy nghĩ hết sức chu toàn.

"Anh đang ở đâu?"

"Trên đường lớn."

"Con phố nào?"

"Chính là con phố bán nhiều gậy gộc xẻng sắt nhất đó, anh nhìn một chút..." Bên kia dừng lại một chút, sau đó giống như là nhớ tới tên tiệm của người ta, "Tiệm tạp hóa kim khí Vương Ca, từ bên ngoài thoát nhìn công cụ rất đầy đủ."

Da đầu Đinh Tam Tam tê dại: "Anh sẽ không thật sự muốn đi đánh anh ta chứ?"

"Không phải em nói sao? Anh đây là đang thi hành mệnh lệnh của em."

"Vậy tôi nói bỏ đi, anh nhanh chóng nên trở về chỗ nào thì trở về chỗ đó đi." Đinh Tam Tam nói.

"Xin lỗi, ở bên ngoài quân mệnh không bị ảnh hưởng." Anh xoay kính râm trong tay, đẩy cửa xe ra.

Đinh Tam Tam hình như cảm giác được một loại tín hiệu không tốt, ví dụ như "Bác sĩ thuê tay chân đánh người trên tin tức đầu đề" "Chồng trước bị vợ trước xúi giục hãm hại bác sĩ thuần lương", lông tơ của cô dựng đứng, thấp giọng kêu Đới Hiến đi về.

"Dùng tay có thể, nhưng em phải nói cho anh biết em và hấn ta có quan hệ như thế nào."

"..."

"Không nói? Vậy anh tiến vào đây."

"Anh ta là bạn trai cũ của tôi." Đinh Tam Tam hét chói tai.

Đới Hiến đóng cửa xe lại, rầm một tiếng, rung động khiến Đinh Tam Tam cũng rung lên như thân xe.

"Phải không? Vậy thì anh càng không có lý do gì để bỏ qua cho hấn ta rồi."

Lời tác giả:

Đề nam phụ có một cái tên đẹp như vậy thực sự là mù rồi, tôi hẳn là phải dùng cái tên đó cho nữ chính của một bộ truyện nào đó.

Tên nam phụ có nguồn gốc từ trong bài thơ《Như mộng lệnh》của nữ tác giả Lý Thanh Chiếu.

"Thường ký khê đình nhật mộ, trầm túy bất tri quy lộ.

Hứng tận văn hồi chu, ngộ nhập ngẫu hoa thâm xứ.

Tranh độ, tranh độ, kinh khởi nhất than âu lộ."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chung chăn chung gối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Đình Tam Tam có chút lo lắng thấp thòm, gần đây cô càng ngày càng thấy không hiểu Đới Hiến, cho nên bây giờ không dám chắc liệu anh có thể thật sự đi tìm Trầm Túy gây phiền phức hay không.

Sau khi tan làm cô lại gọi điện thoại cho Đới Hiến, cả hai cuộc đều không có người nhấc máy, cô hít sâu một hơi, đành phải nghe theo ý trời rồi.

"Ở chỗ này đứng ngăn người làm gì? Chờ anh sao?" Trầm Túy từ phía sau cô đi tới, cầm chìa khóa xe trong tay.

Đình Tam Tam quay đầu, nói không rõ ràng: "Tôi nay anh đừng đi ra ngoài."

Nói xong, cô nhìn anh ta bằng ánh mắt phức tạp, sau đó đi về phía xe của mình.

"Có ý gì? Còn có, ánh mắt của cô ấy là thế nào?" Trầm Túy cảm thấy không hiểu ra sao cả.

Sau khi Đình Tam Tam lên xe thì kết nối điện thoại với tai nghe bluetooth, tiếp tục gọi điện thoại cho Đới Hiến, đáng tiếc lần này là trực tiếp tắt máy rồi.

Đình Tam Tam cũng tức giận rồi, đều nói bỏ qua những lời trước đó nhưng anh vẫn cố chấp như vậy, cô cũng lười để ý đến anh nữa, tùy tiện đi.

Cô đạp chân ga, tăng tốc độ xe.

Mua chút hoa quả và sữa chua rồi đi về nhà, bỏ xoài lê thanh long rồi cho vào một cái bát thủy tinh, sau đó mở hộp sữa chua ra trực tiếp đổ sữa chua lên. Đây là bữa tối của cô, vô cùng đơn giản lại khỏe mạnh.

Sau khi ăn xong tắm rửa rồi xem TV một lát, tâm trạng vẫn không yên, cô cầm điện thoại lên gọi điện qua cho Từ Chính Lâm.

"Tìm tôi có việc sao?" Giọng nói của Từ Chính Lâm vẫn là rất đáng ăn đòn.

"Đới Hiến ở cùng một chỗ với anh sao?"

Từ Chính Lâm nhìn thoáng qua người đàn ông uống đã nửa say ở trước mặt, nói: "Ở thì có ở, chính là sống dờ chết dờ rồi."

"Xảy ra chuyện gì? Anh ấy đi đánh nhau rồi?" Đình Tam Tam ngồi thẳng người, có chút căng thẳng.

"Đánh cái gì, uống nhiều quá, đang nằm ở chỗ này."

Đình Tam Tam thở phào nhẹ nhõm, "À, như vậy sao."

"Tôi đang lo không có chỗ để thu xếp cho cậu ấy đây, chỗ cô có tiện không? Tôi đưa cậu ta qua đó?"

"Xin lỗi, chỗ này của tôi không tiếp nhận kẻ say rượu." Đình Tam Tam cự tuyệt.

"À, vậy được rồi, tôi đưa cậu ấy về đại viện, vừa vặn nghe nói thủ trưởng có ở nhà, để chú ấy giáo dục cậu ta một chút vậy."

Đình Tam Tam: "..."

"Tôi cúp máy nhé?"

"Đưa anh ấy đến nhà tôi."

"Được được!"

Từ Chính Lâm cười tủm tỉm cúp điện thoại, dùng chân đá đá Đới Hiến, "Đứng dậy đi, đi chỗ vợ của cậu!"

Đới Hiến quả thực uống không ít, nhưng cũng vẫn cách xa tình trạng sống dở chết dở mà Từ Chính Lâm bịa đặt, chỉ là ánh mắt có chút mơ màng, nhìn người giống như cái móc [1], pheromone [2] của toàn bộ phái nữ ở quán bar đều bị anh làm thay đổi rồi.

[1] Câu này ý là anh Đới có thân hình chữ S:v

[2] Pheromone: là những chất được sử dụng như những tín hiệu hóa học giữa các cá thể cùng loài. Có thể hiểu đơn giản là "mùi hương hấp dẫn bạn tình":3.

Anh cầm áo khoác vắt lên trên vai, cho tay vào túi quần rồi đi ra ngoài. Đi qua sân nhảy, nam nữ táo bạo một chút đều đi qua tiếp cận anh, quyến rũ tràn trề.

Bước chân anh đi rất vững, hai ba bước thì vòng qua tửu trì nhục lâm [3], sau đó khí thể hiên ngang đứng ở cửa, chờ Từ Chính Lâm ở bên trong thoát thân rồi đưa anh về nhà.

[3] Tửu trì nhục lâm: trước đây dùng để chỉ đời sống hoang dâm sa đọa, xa xỉ cực đoan. Sau này còn dùng để miêu tả rượu thịt rất nhiều.

Đinh Tam Tam đang ở nhà quét dọn, phòng khách đã lâu không có người ngủ rồi, cô đơn giản thu dọn một chút, đang chuẩn bị trải ra giường thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. (Phòng khách ở đây là phòng ngủ dành cho khách)

Cô vừa mới mở cửa, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt, cô bất giác lùi lại hai bước.

Từ Chính Lâm thở hồng hộc đem người ném ở chỗ huyền quan, mặt đỏ bừng nói: "Tôi giao người cho cô, sống hay chết cô nhìn rồi xử lý đi."

Nói xong, anh ta quay đầu bỏ chạy, giống như chỉ sợ Đinh Tam Tam không chịu tiếp nhận.

Đới Hiến tự mình lao đảo lắc lư đứng lên, duỗi tay vịn lên tường, nhìn Đinh Tam Tam cười.

"Còn có thể đi được không?" Cô hỏi.

"Có thể." Anh bước lên phía trước một bước, vững vàng đứng lại.

Đinh Tam Tam gạt đầu: "Tự mình đi rửa mặt đi."

"Được." Anh gạt đầu, đi được hai bước, lao đảo ngã nhào xuống đất.

Đinh Tam Tam: "..."

Cô tiến lên dìu anh đứng dậy, thiếu chút nữa khiến cả cô và anh ngã xuống.

"Vợ ơi, anh xin lỗi, lần sau anh sẽ không uống nhiều như vậy nữa." Giọng nói của anh hơi ngong.

Đinh Tam Tam không muốn tính toán vấn đề xưng hô với kẻ say rượu, vỗ vỗ bả vai của anh, nói: "Đứng lên, tự mình dùng chút sức lực đi."

"Được."

Lại là một cú lao đảo, anh ngã nhào xuống đất, tiện thể cũng khiến Đinh Tam Tam trượt xuống, ngã ở trên lồng ngực của anh.

Anh nhắm mắt lại, giống như là đã ngủ rồi.

Đinh Tam Tam bò dậy, mới phát hiện anh vẫn luôn ôm cô không buông tay.

"Đi lên giường ngủ, ở đây lạnh."

"..." Không có phản ứng.

"Nếu không đứng dậy thì tôi đi đây, anh tự mình ngủ ở chỗ này đi."

"..." Vẫn là không có phản ứng.

Cô đứng dậy đi về phía phòng ngủ được hai bước, quay đầu lại nhìn anh, vẫn nằm ở chỗ đó không nhúc nhích, giống như thật sự là đang ngủ.

Cô xoay người đến nhà vệ sinh vắt một cái khăn nóng đắp ở trên mặt của anh, cuối cùng anh cũng mở mắt rồi.

"Vợ à, sao em vẫn chưa ngủ?" Anh nâng mặt của cô hỏi.

"Anh giày vò như thế, tôi có thể ngủ sao?" Đinh Tam Tam tức giận nói.

Đôi Hiền chống tay bò dậy, "Anh có chút choáng váng, anh muốn đi nằm một chút."

Anh lắc trái lắc phải đi về phía phòng ngủ chính, còn gõ gõ cửa, Đinh Tam Tam nghe thấy tiếng động cũng đau lòng thay anh.

"Haizz, đi nhầm rồi." Đinh Tam Tam nhìn con ma men khom lưng bước đi mới phát hiện anh vào nhầm phòng rồi, lập tức đứng lên đi theo anh qua đó.

Cô rút lại ở phía sau khoảng nửa phút, ở bên trong anh đã đem quần áo ném đầy đất rồi, bản thân khóa thân chui vào trong chăn.

Đinh Tam Tam ngồi ở bên giường, đưa tay vỗ mặt của anh, "Say thật hay là giả vờ say? Còn biết cởi quần áo?"

Trả lời cô là tiếng hít thở nặng nề.

"Được, tôi đi ngủ phòng khách." Đinh Tam Tam đứng dậy, đi ra ngoài.

Đôi Hiền nhắm mắt lại khước miệng hơi cong lên, anh biết rõ là cô không ngủ được ở phòng khách.

Thứ nhất, cô có "hiệu ứng đêm đầu tiên" [4]. Lúc trước sau khi bọn họ kết hôn, thế nhưng cô tốn thời gian nửa năm mới quen được cái giường này, cho nên cô chưa bao giờ ngủ qua đêm ở bên ngoài, trừ khi đi công tác.

[4] Hiệu ứng đêm đầu tiên: bởi vì ngủ lâu dài trên một cái giường đã quen rồi, đổi sang ngủ trên một cái giường mới tạo thành hiện tượng tâm lý không thích ứng, có thể sẽ gây ra chứng ngại cho giấc ngủ. Hiệu ứng đêm đầu tiên có thể nói là một loại ảnh hưởng tâm lý.

Thứ hai, cô không biết bọc chăn, cho tới giờ chưa từng thành công đem ruột bông nhét vào trong vỏ chăn.

Thứ ba, cô có một chút bệnh sạch sẽ, không phải ra giường mới giặt phơi khô, cô ngủ không được.

Quả nhiên, nửa giờ sau, cô bọc chăn thất bại đã quay lại rồi.

May là giường đủ lớn, một người ngủ ở bên cạnh cũng sẽ không quấy rầy lẫn nhau. Cô nằm xuống, đưa lưng về phía anh, không bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Có lẽ là vừa nãy bị chăn mềm giày vò mệt mỏi rồi?

Cánh tay của anh duỗi ra, cô ngoan ngoãn lặn vào trong ngực của anh.

Đây là ấn ý của vợ chồng, lúc không tỉnh táo không thể cưỡng lại được.

Đôi Hiền cúi đầu hôn một cái lên trán của cô, sau đó một tay khoác ở trên vai cô một tay gác ở trên eo cô, cứ như vậy tiến vào giấc ngủ.

Hai năm rồi, mỗi phút mỗi giây anh đều đang hoài niệm cảm giác cô nằm ở trong ngực anh.

...

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cô có chút ho khan, có lẽ là thời điểm trước đó bọc chăn có sợi bông bay vào trong mũi, cô có chút mất cảm.

Đôi Hiền đứng dậy, rót nước từ trong cốc giữ nhiệt ra, một tay đỡ cô một tay cầm cái cốc, "Tam Tam, dậy uống chút nước đi."

Cô há miệng uống hai ngụm, làm dịu một chút ho khan.

Anh đưa tay vỗ vỗ lưng của cô, sau đó ôm cô vào trong chăn.

Phòng ngủ yên tĩnh lại, cô ôn nhu nằm ở trong khuỷu tay của anh, giống như công chúa nhận hết cung chiêu.

Anh vỗ nhẹ lưng của cô, giúp cô thuận khí.

"Chồng à" đôi môi cô khẽ mấp máy.

Tay anh ngừng lại, đại não có chút ngưng trệ.

"Em tốt hơn nhiều rồi, anh ngủ đi." Cô nhắm mắt lại, giống như là đang nói mê.

Cổ họng anh nghẹn lại, cúi đầu chạm vào trán của cô, "Ừ, được."

Biết lúc này cô buồn ngủ lắm rồi ý thức không rõ ràng, nhưng vẫn khiến anh tung tăng phấn chấn nửa buổi tối.

Ngày hôm sau, lúc chuông báo thức đúng lúc vang lên, Đinh Tam Tam rời giường đi làm.

Trong phòng đã không còn bóng dáng của anh, phòng ngủ chính tề gọn gàng, ngoại trừ đầu giường còn để nửa cốc nước cô uống dở, không có bất cứ

dấu vết gì chứng minh tôi hôm qua anh ở lại chỗ này.

Đình Tam Tam gỡ gỡ tóc, rửa mặt xong đi ra, đứng tại chỗ ngần người hai phút mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Trên cốc thủy tinh ở bàn ăn có dán một tờ giấy, phía trên là nét chữ kiên cường nghiêm nghị của anh.

"Trong nồi có bữa sáng, nhớ phải ăn."

Ngắn gọn rõ ràng, là phong cách của anh.

Đình Tam Tam mở vung ra, bên trong có một cái đĩa, trên đó có trứng trắng cùng thịt xông khói và vài cái sủi cảo tinh tế, trên lò vi sóng dán tờ giấy, trên đó viết "Hâm nóng sữa rồi uống". Đình Tam Tam bỏ cốc sữa vào trong lò vi sóng, hai phút sau lấy ra, sữa nóng và bữa sáng phong phú, một ngày mới của cô lại bắt đầu rồi.

Nhưng mà, anh cho rằng như vậy thì có thể xóa bỏ hành vi xấu xa của anh giả vờ say lừa gạt cô sao?

Hừ.

...

Liên tiếp ba ngày đều không có tin tức của anh, Đình Tam Tam thờ phào nhẹ nhõm đồng thời lại có chút thất vọng?

Thời điểm nói yêu đương cũng không nhớ anh như vậy, không nghĩ tới kết hôn rồi lại ly hôn, cô vậy mà còn bồi dưỡng ra một chút tâm tình của cô gái nhỏ.

Chỉ là cô còn không kịp suy nghĩ quá nhiều, tin tức liên quan đến "Chu San [5] động đất dẫn tới đất đá trôi" hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

[5] Chu San: là một thành phố trực thuộc tỉnh của tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Đây là một trong hai địa cấp thị duy nhất gồm những hòn đảo, nằm ở cửa của Vịnh Hàng Châu, và được chia khỏi đại lục bằng một khu vực nước hẹp.

Báo cáo tin tức tình hình mới nhất, quân đội nhân dân ở thời điểm đầu tiên chạy tới hiện trường tiến hành cứu viện, nhân viên y tế cũng dồn dập đến nơi, hỗ trợ tiền tuyến. Người trong thành phố cũng không nhàn rỗi, mọi người bắt đầu khởi xướng hoạt động quyên góp, quyên tiền, quyên đồ vật, ra sức vì khu vực thiên tai.

Thành phố B cách Chu San không gần, theo lý thuyết hỗ trợ y tế cũng sẽ không lựa chọn bệnh viện của thành phố B trước tiên, nhưng tình hình lần này đặc thù, số người gặp nạn rất nhiều, mà bệnh nhân nặng cũng không ít, bệnh viện thông thường chỉ có thể làm công việc rửa sạch vết thương khâu lại đơn giản, loại phẫu thuật ngoại khoa ở vùng núi xa xôi không có điều kiện tiến hành, hơn nữa trình độ của bác sĩ không đủ.

Cứ như vậy, với tư cách bệnh viện đầu tiên của thành phố B có đội ngũ phẫu thuật ngoại khoa ưu tú nhất thì cần phải hỗ trợ tiền tuyến rồi.

"Trầm Túy và Đình Tam Tam, một người đi một người ở lại, bản thân hai đứa cảm thấy thế nào?" Lão đại triệu tập hội nghị, trực tiếp hạ lệnh như vậy.

"Em đi." Trầm Túy nói đầu tiên, "Đi những địa phương này thì bác sĩ nam thuận tiện hơn một chút."

"Không, vẫn là em đi, em có kinh nghiệm công tác ở vùng núi, biết rõ nên xử lý tình huống khẩn cấp như thế nào." Đình Tam Tam nói.

"Em là một cô gái, điều kiện gian khổ rất bất tiện." Trầm Túy quay đầu nhìn cô.

"Tôi là bác sĩ nữ, đi đến đó là giải quyết vấn đề không phải đi du lịch, càng hướng chỉ tình huống phức tạp hơn tôi cũng đã gặp qua rồi." Đình Tam Tam phản bác.

Lão đại thoáng suy nghĩ, nói: "Đình Tam Tam đi, Cát Trĩ Xuyên đi làm phụ tá cho em, Trầm Túy và Bạch Dư ở lại đây."

Trầm Túy dù sao cũng mới về nước, đối với các khía cạnh của tình hình đều chưa quen, Đình Tam Tam là "người cũ" rồi, đối với tình hình của bệnh viện và đồng nghiệp đều quen thuộc hơn một chút. Cân nhắc đến khía cạnh này, lão đại cuối cùng đã chọn Đình Tam Tam.

Hai bác sĩ mổ chính, hai phụ tá, một bác sĩ gây mê, sáu y tá, một nhóm mười một người hợp thành một đội ngũ y tế hỗ trợ tiền tuyến, xế chiều hôm đó thì lên đường.

Chu San bốn bề là núi, giao thông đã bị đất đá trôi phá hỏng, tạm thời chỉ có một con đường được dọn dẹp có thể ra vào. Công việc của bọn họ không phải đi sâu vào trong cứu người, mà là đang tới trong nội thành của một huyện gần sát Chu San nhận chữa trị cho bệnh nhân bệnh nặng.

Tiền tuyến, các binh lính mới từ trong đồng phệ tích cứu ra một đứa bé, nhưng não bộ bị tổn thương nghiêm trọng ý thức hoàn toàn mơ hồ.

"Còn ngần người làm cái gì, đi bệnh viện!" Đại úy mắng binh lính đang ôm đứa bé.

"Nhưng mà xe vận tải vừa đi rồi." Binh lính ôm đứa bé đáng thương nói.

Lều vải được vén lên, một sĩ quan cao lớn đi ra, trên vai anh hai gạch bốn sao [6], là sĩ quan chỉ huy cao nhất chỉ huy cứu viện lần này.

[6] Hai gạch bốn sao: là miêu tả quân hàm trên cầu vai, quân hàm này là Đại tá, hình ảnh ở cuối chương.

"Máy bay trực thăng còn chỗ trống, dùng nó đưa đứa bé đi, nhanh lên!" Anh hô lớn.

"Vâng!"

Đại úy nhận lấy đứa bé, vừa lớn tiếng gọi máy bay trực thăng vừa chạy theo ở dưới sân bay tạm thời.

Buổi tối, Đại úy ngồi xe vận tải quay về, nói cho mọi người biết đứa bé đã tiến hành phẫu thuật rồi, tính mạng đã thoát khỏi nguy hiểm.

"Thật tốt quá!" Mặt mũi của binh lính dính đầy bùn hồ một tiếng, phát ra thanh âm vui vẻ từ đáy lòng.

Loại thời điểm này, cứu một người thêm một người, thêm một người sống thì coi như bọn họ không làm vô ích.

Đại úy vén lều vải của sĩ quan chỉ huy lên, đi vào trong hồ một tiếng báo cáo.

Đại tá mặc trang phục dã chiến hai tay chống trên bàn, ngẩng đầu nhìn cậu ta, "Thế nào? Có tin tốt không?"

"Đứa bé buổi chiều cứu được rồi."

"Ừm."

"Cái đó, người phẫu thuật cho đứa bé đó hình như là chị dâu..."

Đại tá đang lật xem danh sách dừng lại một chút, giọng nói ổn định, "Tôi biết rồi, cậu nên làm gì thì làm đi."

"Vâng!"

Trong phòng phẫu thuật của bệnh viện thị trấn, Đinh Tam Tam đầu đầy mồ hôi tiến hành phẫu thuật, cô chuyên tâm nghiêm túc, toàn bộ phòng phẫu thuật yên tĩnh đến mức giọt nước rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Thời gian chính là sinh mạng, cậu ta biết rõ, cho nên cũng không chào hỏi. Cô cũng biết, cho nên cho dù nhận ra Tổng Đại úy thì đã biết anh ở chỗ này, cô cũng chỉ là nhanh chóng tiếp nhận bệnh nhân, đem thời gian quý báu vào việc cấp cứu.

***

[6] Quân hàm Đại tá

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Hôm qua vui v

Edit: Dương

***

Ngày cứu viện thứ bảy, xác suất người sống sót ở khu vực thiên tai hạ thấp đến con số 0, phần lớn đội ngũ trú đóng ở tuyến đầu bắt đầu chậm rãi rút quân, nhưng vẫn có một bộ phận binh lực tìm kiếm tung tích của người gặp nạn. Lúc này, mỗi khi phát hiện một thi thể đều khiến mọi người trầm mồi cảm xúc lẫn lộn, không biết là nên đau lòng khi chút hy vọng cuối cùng của người nhà tan biến, hay là vui mừng vì bọn họ tìm được di hài không khiến những người đó chôn thây bên ngoài.

Đối với tiền tuyến mà nói, độ khó của nhiệm vụ bắt đầu giảm xuống, nhưng đối với nhân viên y tế ở hậu phương mà nói, áp lực tiếp nhận gần như đến cực hạn rồi. Người bị thương càng ngày càng nhiều, phòng bệnh của bệnh viện thiếu quá nhiều, đến nỗi mọi người phải dựng lều vải ở trước cửa bệnh viện. Bây giờ vẫn là mùa xuân, cảm giác lạnh lẽo của ban đêm xâm nhập vào cơ thể của những người không có nhà để về, mang theo đau đớn sinh lý và đau đớn tâm lý, mọi người đều đang cắn răng kiên trì.

Chiều hôm đó, từ ngoài cổng bệnh viện lái vào một nhóm lớn xe tải, người từ trên xe nhảy xuống là lực lượng mà lúc này mọi người muốn gặp nhất. Bọn họ tháo dỡ vật tư trên xe tải xuống, đồng thời lấy ra lều vải quân dụng để mọi người dựng lên làm chỗ ở tạm thời. Bệnh nhân nghiêm trọng một chút thì ngủ ở giường bom hơi trên xe tải, người bị thương nhẹ một chút thì ngủ trong lều vải. Một loạt bóng người màu xanh lá ở trước bệnh viện, bắt đầu phân công hợp tác ngay ngắn có trật tự, trong lúc nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đinh Tam Tam đứng ở trước cửa sổ tầng ba, nhanh chóng nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc ở trong nhóm người. Anh mặc trang phục dã chiến và đi giày quân dụng, phong thái hiên ngang đứng ở trung tâm chỉ huy binh lính, giống như cây định hải thần châm [1].

[1] Định hải thần châm: là gậy như ý của Tôn Ngộ Không.

"Bác sĩ Đinh, lại đưa tới một bệnh nhân!" Y tá ở bên ngoài hô lên.

Đinh Tam Tam cảm ứng nghe [2] đi ra ngoài, cô đã quen tiết tấu có người gọi thì đi ngay rồi, nhanh chóng vùi đầu vào trong công việc.

[2] Ông nghe: là thiết bị y tế âm thanh để thính chẩn, hoặc nghe những âm thanh bên trong của động vật hoặc cơ thể con người.

Sáu giờ tối, bắt đầu phân phát cơm hộp, Đinh Tam Tam tiếp nhận công việc của một y tá, để cô ấy đi ăn trước. Y tá so với bác sĩ càng vất vả hơn, công việc của các cô ấy càng vụn vặt rắc rối hơn, trên căn bản là tình trạng cả ngày không nghỉ ngơi.

"Vây bác sĩ Đinh để em lấy cơm giúp chị nhé." Y tá nói.

"Không cần, chị không đói bụng." Đinh Tam Tam cười ngồi ở bên cạnh bệnh nhân, bắt đầu công việc rửa sạch vết thương.

"Vẫn phải ăn chút gì đó, ăn ít một chút cũng được mà."

"Đừng để ý đến chị nữa, mau chóng đi đi, coi chừng cơm nguội mất."

"A..."

Bệnh nhân là một chú khoảng bốn năm mười tuổi, bởi vì trong dư chấn [3] ông ấy cứu một đứa bé nên bị tấm bảng gỗ rơi xuống đập trúng, may mà né tránh kịp thời, nếu không thì không phải là chuyện khâu vài mũi rồi.

[3] Dư chấn: là các trận động đất có quy mô nhỏ hơn xuất hiện ở những khu vực vừa xảy ra động đất chính.

"Bác sĩ Đinh, y thuật của cô thật tốt, tốt hơn nhiều so với bác sĩ trong thị trấn của chúng tôi."

"Khâu vết thương thì có thể nhìn ra y thuật sao?" Đinh Tam Tam cười hỏi.

"Là phẫu thuật cô đã làm, mấy ngày nay chúng tôi đều thấy được, mọi người đều tán thưởng cô, nói cô là Hoa Đà [4] tái thế."

[4] Hoa Đà: là một thầy thuốc nổi tiếng thời cuối Đông Hán và đầu thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

"Chú thay cháu cảm ơn mọi người, khen ngợi như vậy thật sự khiến cháu hổ thẹn." Đinh Tam Tam xò chỉ xong bắt đầu khâu vết thương cho ông ấy.

"Thì con trai lão Lưu trần dịch não đó, thật sự rất nhiều bác sĩ không dám làm cuộc phẫu thuật này, đúng lúc lần này cô tới, cô không nói hai lời liền phẫu thuật cho cậu ta, tôi nghe nói bây giờ khôi phục tốt rồi."

"Đó là tình hình của cậu ấy phù hợp phẫu thuật, không phải y thuật của cháu tốt bao nhiêu." Đinh Tam Tam ấn đầu của ông ấy xuống, "Chú đừng nói chuyện nữa, coi chừng cháu khâu lệch cho chú đấy."

Ông ấy quay sang cười với người đối diện, quả nhiên là không nói thêm gì nữa.

Tốc độ khâu vết thương của Đinh Tam Tam rất nhanh, xe chỉ luân kim, ra tay nhanh chóng, căn bản không có bao nhiêu cảm giác đau đớn.

Khâu xong rồi, ông ấy nói: "Bác sĩ Đinh, có người tìm cô kia, chờ cả buổi rồi."

Đinh Tam Tam nhìn theo ánh mắt của ông ấy, không biết từ lúc nào có một người đàn ông mặc quân trang đứng ở góc giường, trong tay anh cầm đai vũ trang [5] mới cời xuống, cười nhìn cô.

[5] Đai vũ trang (武装带): là dây đeo dùng trong trang phục sĩ quan cận đại hiện đại, có thể treo súng ngắn và kiếm chỉ huy. Đai vũ trang gồm dây thắt lưng và đai vắt chéo vũ trang.

Hai người đứng ở hành lang, Đinh Tam Tam nói: "Tôi không thể đi xa, anh có chuyện gì cứ nói đi."

"Đi căng tin nói chuyện, không làm lỡ bao nhiêu thời gian của em."

"Căng tin?"

"Không phải em chưa ăn cơm tối sao? Đi trước ăn lót dạ một chút."

"Tôi không đói bụng, không muốn ăn."

"Bây giờ không phải một mình em đang chiến đấu, nếu như em ngã xuống thì những bệnh nhân này làm sao bây giờ?" Giọng nói của anh rất nghiêm túc.

"Nhưng tôi không muốn ăn, quá mệt rồi, khẩu vị cũng mất rồi." Đinh Tam Tam giậm giậm chân, có lẽ là đứng lâu quá khiến chân mỏi rồi.

"Vậy em muốn ăn cái gì, để anh xuống căng tin mượn nồi làm cho em." Anh ôn hòa nói.

Đinh Tam Tam dờ khóc dờ cười: "Anh bây giờ là thân phận gì, nấu cơm cho tôi thích hợp sao? Nên làm gì thì làm đó đi, đừng chậm trễ thời gian."

"Đồng chí Đinh Tam Tam!"

Đinh Tam Tam ôm ngực, đứng im nhìn anh.

"Tôi có việc muốn trao đổi với đồng chí, ngay bây giờ."

"Nói đi."

"Đi với tôi xuống căng tin." Anh nói xong, bản thân sai bước rồi đi, không hề để ý là cô có theo kịp hay không.

Đinh Tam Tam an ủi mình, quên đi, coi như tôn trọng thân phận sĩ quan chỉ huy của anh, cho anh thể diện.

...

Trong căng tin, sư phó đưa hai bát bánh trôi qua, một bát đường trắng một bát đường đỏ.

Đinh Tam Tam chìa tay, kéo bát rải đường trắng đến trước mặt của mình.

"Không phải em thích ăn đường đỏ sao?" Anh có chút kỳ quái.

"Khụ khụ... bây giờ không ăn nữa."

"Chuyện gì xảy ra? Chỗ nào không thoải mái sao?"

"Ăn của anh đi." Đinh Tam Tam ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh.

Kỳ kinh nguyệt không thể ăn đường đỏ, lời như vậy cô sẽ không nói cho anh biết.

Bánh trôi xinh xắn, ăn mềm mềm ngọt ngọt, trái lại ăn ngon hơn nhiều so với cơm hộp. Nhưng sư phó ở căng tin này cũng quá tốt rồi, một bát bánh trôi thả mười viên, ai ăn hết được...

Cô để thìa xuống, không ăn được nữa.

Anh bụng chén của cô qua, ăn nốt mấy viên còn dư lại.

Đinh Tam Tam: "..."

"Nói đi, anh có chuyện gì?" Cô hỏi.

"Cứu viện lập tức sẽ kết thúc, trước khi bọn em rời đi anh muốn để bọn em làm một lần kiểm tra sức khỏe cho mọi người, binh lính và bệnh nhân đều phải tham gia." Anh nói nghiêm túc.

"Đây là công việc của bệnh viện địa phương sao?"

"Em cảm thấy anh không biết trọng dụng nhân tài à?" Anh hỏi ngược lại.

"Không phải." Cô lần đầu tiên bị anh oán giận không nói được lời nào.

"Ngày mai bắt đầu, anh và những người khác ở tổ y tế thương lượng một chút, về phần bố trí sân bãi thì do bọn anh tới phối hợp."

"A..."

"Anh còn có chuyện phải đi trước, em cũng đi về nghỉ ngơi đi." Nói xong, anh cảm mũi lên, rồi đi với sĩ quan phụ tá vẫn liên tục nháy mắt vẫy tay với anh.

Không biết từ lúc nào Cát Trĩ Xuyên cũng tìm tới đây rồi, cậu ta ngồi ở đối diện Đinh Tam Tam, nói: "Lần đầu tiên thấy Hiến nhà chúng ta khí tràng [6] mạnh mẽ như vậy, chân tớ đều mềm nhũn rồi."

[6] Khí tràng (miêu tả năng lượng ẩn hình của con người): là ảnh hưởng khí chất của một người đối với những người xung quanh.

"Cậu mềm cái gì hả, cậu lại không phải tình hình thiên tai, anh ấy phải đối phó với cậu sao?"

"Cậu không thấy được một nhóm binh lính trùng trùng điệp điệp bên ngoài kia sao? Người có thể chỉ huy bọn họ, nhất định là rất giỏi!" Cát Trĩ Xuyên vẽ mặt hâm mộ nói.

"Hâm mộ người ta chỉ huy bộ đội? Biết đâu người ta lại hâm mộ cậu có thể bất cứ lúc nào cũng có thể mở sọ cho người ta thì sao." Đinh Tam Tam nói.

Cát Trĩ Xuyên phát tay: "Không nói chuyện với cậu nữa, cậu không hiểu đàn ông đối với chuyện làm lính."

"Chuyện gì?"

"Làm lính hối hận ba năm, không làm lính hối hận một đời. Hiện tại tớ thuộc về người sau." Cậu ta thở dài một hơi, hâm mộ nhìn về phía người đàn ông ở ngoài cửa sổ.

Đinh Tam Tam theo ánh mắt của cậu ta nhìn ra ngoài, bên ngoài một hàng sĩ quan đứng ở trước mặt anh nghe chỉ huy, anh đưa lưng về phía cửa sổ bên này, khí thế sừng sững, giống như núi cao khiến người ta phải ngửa mặt nhìn lên.

Đây là Đới Hiến mà cô xa lạ, cũng là diện mạo chân thật mà cô muốn nhìn thấy.

...

Hai giờ sáng, không biết dư chấn lần thứ bao nhiêu lại tới, mọi người đều từ trong mơ tỉnh lại, nhìn xung quanh.

Dưới tầng truyền đến một tiếng hét lớn, Đinh Tam Tam và Cát Trĩ Xuyên nhanh chóng ngồi dậy. Hai người đều ngủ ở trên ghế sofa của bệnh viện, bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng nhau chạy xuống dưới tầng.

"Cứu mạng, có ai không mau tới đây!"

Binh lính trú đóng ở không xa nghe thấy đầu tiên, thăm dò đánh giá tình hình, phát hiện là đứa bé nằm ở trên giường gấp bị lăn xuống, vị trí bị đập trúng không khéo, chính giữa sống mũi, máu lập tức chảy ra đầy mặt, thoát nhìn hết sức đáng sợ.

"Nhường một chút." Đinh Tam Tam chen vào, làm kiểm tra cho đứa bé.

Đứa bé bảy tuổi chính là tư thế lúc ngủ cực kỳ buông thả, ngai ngủ với ba mẹ trên giường quá nhỏ, tự mình lăn qua lăn lại liền ngã xuống đất, đúng lúc lại là sàn bê tông, cho nên mũi trực tiếp chảy đầy máu, tiếng động quá lớn trong động đất khiến cho ba mẹ đứa bé bị dọa sợ chết khiếp.

"Không có gì đáng ngại, rửa sạch vết thương khâu lại một chút là được rồi." Đinh Tam Tam cầm máu cho đứa bé, an ủi đứa bé và ba mẹ đứa bé.

Đứa bé trái lại rất ngoan, biết mình dọa sợ ba mẹ cho nên không dám lộn xộn, ngửa mặt nhìn hành động của Đinh Tam Tam.

"Cảm ơn bác sĩ, đã muộn thế này còn phải làm phiền cô đi một chuyến."

"Không có chuyện gì."

Đinh Tam Tam lau xong vết thương, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, trong ngực xuất hiện cảm giác buồn nôn, cô cố gắng áp chế loại cảm giác này xuống.

"Để tớ, cậu đi nghỉ trước đi." Cát Trĩ Xuyên chú ý tới sự khác lạ của Đinh Tam Tam, vỗ vỗ bả vai của cô.

Đinh Tam Tam không khách sáo, gạt đầu, quay đầu đi ra bên ngoài lều.

Đại khái đi được khoảng hai ba mươi bước, cô vịn tay ở một gốc cây hòe già, nôn lên nôn xuống.

Kỳ kinh nguyệt không thoải mái hơn nữa vừa nãy lao nhanh xuống dưới tầng, bánh trôi mà Đới Hiến thật vất vả mới lừa được cô ăn toàn bộ phun ra hết.

Cái này lại một lần nữa chứng minh cho phái nữ, kỳ kinh nguyệt đừng vận động mạnh, khiến bản thân mình bị nôn cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

"Ờe..."

Nước mắt cũng chảy xuống theo, hiếm khi cô nhếch nhác như thế này.

Nôn xong rồi, cô vịn cây hộc già quay đầu lại, liếc mắt liền nhìn thấy Đới Hiến đang cầm chai nước khoáng đứng ở đối diện cô.

"Súc miệng đi." Anh mở nắp chai ra rồi đưa cho cô.

Cô nghiêng nghiêng đầu, nhận lấy chai nước khoáng, xoay lưng về phía anh súc miệng, muốn đem toàn bộ bản thân mình lọt vào trong bóng tối.

Nhưng cho dù cô biểu lộ rõ ràng bản thân không muốn để anh nhìn thấy cục diện như vậy, nhưng anh còn không biết tốt xấu đứng ở nơi đó... Đưa khăn giấy cho cô.

Cô từ từ ngồi xổm xuống đất, giảm bớt cảm giác đau ở bụng dưới.

Anh ném chai không và khăn giấy bần vào thùng rác, sau đó cùng ngồi xổm xuống với cô ở chỗ này, cosplay nắm đại.

"Anh đi ngủ đi." Cô nói.

"Để một mình em ở chỗ này ngắm phong cảnh?"

"Không phải ngắm phong cảnh."

"Vậy em đây là làm gì?"

"Chân mềm, bụng đau, đi không nổi nữa."

Đới Hiến hiểu rõ rồi, tính toán thời gian một chút, hình như là kỳ kinh nguyệt của cô.

"Đứng lên đi, anh công em về." Anh vỗ vỗ bả vai của cô.

"Không cần đâu, ảnh hưởng không tốt." Cô lắc đầu.

"Anh đây là vì nhân dân phục vụ, không hề có bất kỳ ý xấu nào cả." Anh một bộ dáng vẻ quang minh lỗi lạc.

Đinh Tam Tam đánh giá một chút tính khả thi khi tự mình đi về phòng làm việc, sau đó... từ từ đứng lên.

Đới Hiến ngồi xổm ở trước mặt cô, "Lên đi."

Cô ngoan ngoãn leo lên vai của anh, lập tức được anh công lên. May mà nguyệt hắc phong cao [7], may mà cô không mặc áo blouse trắng nổi bật, mọi thứ đều tiến vào ẩn giấu ở dưới bóng tối.

[7] Nguyệt hắc phong cao: một đêm không trăng và có gió lớn.

"Trước đây anh thường xuyên công em như thế này, em có nhớ không?" Ở trong ban đêm yên tĩnh như vậy, thanh âm của anh trở nên rõ ràng.

"Ừm."

Mặc dù thời gian bọn họ gặp nhau không tính là nhiều, nhưng chỉ cần anh nghỉ phép thì anh đều ở bên cạnh cô. Đi dạo phố ăn cơm xem phim, xa thì lái xe đi, ở gần nhà thì anh công cô về. Mặc dù lúc nào cô cũng lạnh nhạt giống như một cốc nước lọc, nhưng loại thời điểm này trong lòng cũng mơ hồ có hạnh phúc.

"Anh muốn công em đi như thế này cả đời." Anh nói.

Cơ thể Đinh Tam Tam dần dần thắt chặt, giống như là đối mặt với cục diện rất khó khăn, tiến thoái lưỡng nan.

Gió đêm lạnh lạnh từ bên tai cô thổi qua, cô cũng hiểu được sự im lặng lúc này của mình đối với anh mà nói, so với gió lạnh còn khiến người ta run rẩy hơn.

"Anh sẽ tìm được người bằng lòng để anh công cả đời." Cô thấp giọng nói.

"Không thể là em sao?" Anh bước lên bậc thang đầu tiên, trái tim rơi xuống vài centimet.

Cô lại lần nữa không lên tiếng.

Yên lặng là áo giáp đêm nay của cô, cô quyết định dùng nó để chống cự đến cùng.

Mặc dù bản thân cô cũng hiểu rõ, thật ra cô chỉ mong sao có thể nằm ở trên lưng anh cả đời.

P/S: Chương sau sẽ giải thích lý do tại sao Tam Tam không chịu sinh con. Spoil là chương sau khá buồn =(

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lưới tình của tình yêu

Edit: Dương

***

Mỗi lần Đinh Tam Tam cự tuyệt, trực tiếp hay uyển chuyển, đều giống như một con dao nhỏ, hung hăng khắc một dao lên trái tim của Đới Hiến, mỗi một dao đều nói cho anh biết "Có lẽ cô thật sự không yêu anh nữa". Nếu như ý chí hơi yếu một chút thì có lẽ sẽ buồn bã từ bỏ từ đây, may mắn, năng lực chịu đựng của anh trải qua khảo nghiệm của tổ chức, xem như là cao nhất.

Ngày hôm sau, bãi đất bằng phẳng phía trước bệnh viện đã bày xong bàn ghế dựng xong lều vải, dụng cụ đến nơi, nhân viên y tế cũng đến rồi.

Đinh Tam Tam không đi xuống dưới tầng tham gia náo nhiệt, bởi vì cô còn có bệnh nhân bị thương nặng phải kiểm tra lại, vị trí của cô thuộc về chỗ này.

Cát Trĩ Xuyên kẹp bản bệnh án đi tới, nói cho Đinh Tam Tam: "Vừa nãy nhận được điện thoại của bệnh viện, ngày kia thì chúng ta có thể rút quân rồi, cậu chuẩn bị thu dọn đồ đạc cho tốt."

"Ừ." Đinh Tam Tam cúi đầu, dùng đèn pin chiếu vào con ngói của bệnh nhân.

"Phía dưới rất náo nhiệt." Cát Trĩ Xuyên đi tới bên cửa sổ, thò đầu ra nhìn.

Đinh Tam Tam nói với bệnh nhân: "Không có gì đáng ngại nữa, bảo vệ vết thương thật tốt, nghỉ ngơi hai ngày thì có thể xuất viện rồi."

"Cảm ơn bác sĩ."

"Không có gì."

Cát Trĩ Xuyên quay đầu lại hỏi: "Cậu ở bên này hết bận rồi sao?"

"Hết rồi."

"Vậy bên kia tớ giao cho cậu."

"Vậy cậu đi làm cái gì?"

"Tớ xuống dưới tham gia náo nhiệt!" Nói xong, cậu ta kẹp bản bệnh án, nhanh chóng biến mất khỏi phòng bệnh.

Đinh Tam Tam: "..."

Bác sĩ Cát Đại tác phong nhanh nhẹn, trẻ tuổi anh tuấn lại còn độc thân, chui vào trong đám đông, các cô gái nhỏ và các bác gái đều rất thích cậu ta.

"Mặt người dạ thú." Đinh Tam Tam đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống, đưa ra kết luận này.

"Vậy anh thì sao?"

Thanh âm từ phía sau truyền đến có chút hù dọa cô, cô ổn định tâm trạng quay đầu đánh giá, "Anh? Không bằng cầm thú."

Đới Hiến: "..."

"Nghe nói ngày kia bọn em sẽ trở về?" Đới Hiến hỏi cô.

"Phải." Cô cúi đầu, thu dọn xong ống nghe ở trên bàn.

"Cái tên bạn trai cũ của em cũng ở khoa em?"

Tay của Đinh Tam Tam dừng lại một chút, "Có thể không nhắc đến anh ta không?"

"Vì sao?"

"Bực mình."

Đôi Hiền gật đầu, thay đổi đề tài: "Vậy anh và hấn ta, ai khiến em bực mình hơn?"

Đinh Tam Tam ngẩng đầu về mặt khó hiểu: "Anh uống nhầm thuốc sao?" Loại chuyện như vậy cũng phải so sánh?

"Anh và hấn ta, em ghét ai hơn?" Anh tiến lên một bước, tay chống ở trên bàn đối diện cô, ánh mắt lấp lánh nhìn cô chăm chú.

Đinh Tam Tam nhìn lại: "Anh muốn nghe được đáp án như thế nào?"

"Lời nói thật."

"Lời nói thật chính là hai người các anh tôi đều không muốn gặp, anh ta đáng ghét hơn anh, nhưng anh càng khó đuổi hơn anh ta." Đinh Tam Tam khẽ cười nhìn anh, giống như là đang đợi phản ứng của anh.

Cơ thể anh nghiêng về phía trước, ý vào tay dài chân dài, trong nháy mắt liền tiến tới trước mặt của cô. Cô né tránh không kịp, bị anh cắn một cái ở trên môi.

"Ừm..."

"Em lúc nào cũng khiến anh không dễ chịu, đây coi như là trả thù nho nhỏ." Anh lui lại, thuận tiện sờ sờ mặt của cô.

Đôi mắt tròn đẹp của Đinh Tam Tam lườm anh, giống như là muốn phun ra lửa.

"Mấy ngày nữa chúng ta gặp lại ở nhà." Anh khẽ mỉm cười, không để ý đến sự tức giận của cô, xoay người rồi đi.

Đinh Tam Tam ngồi xuống ghế, một lúc sau, khóe miệng hơi giương lên. Không phải cô tức giận, mà là cảm thấy thú vị.

Không phải vẫn luôn giả bộ trung khuyển sao? Lại để anh giả bộ hạ bần tính cô thua!

Không biết từ lúc nào, cô lại bắt đầu vui vẻ hơn với Đôi Hiền.

...

Đến lúc phải rời khỏi Chu San, bọn họ đem vật tư y tế để lại bệnh viện địa phương, trang bị gọn nhẹ trở về thành phố.

Ở trong một sân bay nhỏ cách Chu San gần nhất, tổ y tế chạm mặt các binh lính hữu nghị ở cùng trước đó, các cô ấy chào hỏi nhiệt tình, mà các binh lính thì thống nhất đáp lại với nụ cười bình tĩnh.

Đinh Tam Tam mặc áo gió đeo kính râm, từ phía sau cùng đi ra.

Ở bên cạnh bọn họ, một tiểu đội mười người đeo ba lô chiến đấu màu xanh chạy chậm lên máy bay trực thăng.

Đinh Tam Tam nháy mắt nhìn một cái, người ở sau cùng của hàng ngũ kia không phải là vị hôm trước "khiếm nhã" với cô sao?

Anh mặc quân phục, cẩn thận tỉ mỉ, là người cuối cùng bước lên máy bay.

"Oa, máy bay trực thăng..." Có bác sĩ ngược nhìn đầy hâm mộ.

"Máy bay trực thăng tính là gì, vừa nảy nhưng là một hàng chân dài đấy..." Điểm chú ý của các y tá hoàn toàn khác nhau.

Đinh Tam Tam ngửa đầu đối diện với một đôi mắt trong cabin máy bay, mặt trời gay gắt sáng chói, cách hai tầng kính râm, có lẽ người đối diện tầm mắt của cô căn bản không phải là anh... Nhưng cô biết rõ, anh lại phải đi vào sinh ra tử rồi.

"Lên máy bay thôi." Cửa cabin mở ra, Cát Trĩ Xuyên đứng ở phía trước hàng ngũ, vung tay lên, mọi người vui vẻ bước lên đường về.

Đinh Tam Tam hồn bay phách lạc đi ở phía sau cùng, máy bay trực thăng bên cạnh xoay cánh bay lên, gió nổi lên thổi bay vạt áo của cô, dưới cảnh xuân nồng nhiệt, cô cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo nặng nề.

Thuận lợi trở về thành phố B, còn chưa kịp chờ đến lúc bệnh viện tổ chức một buổi liên hoan chào đón bọn họ, đã bị lôi kéo "nhiệt tình" vào trong vòng chiến đấu kế tiếp rồi.

Nhưng mà để chiều đãi mọi người vất vả ở tiền tuyến, viện trưởng đặc biệt phê duyệt cho mười một người bọn họ ba ngày nghỉ có lương, điều kiện tiên quyết là thay phiên nhau nghỉ, không được ảnh hưởng đến công việc thường ngày.

Điều này cũng khiến những người không đi kia đỏ mắt rồi, mọi người ào ào giờ tay, bày tỏ lần sau có nhiệm vụ như vậy nhất định phải phái chúng tôi đi!

"Phi phi phi, miệng quạ đen."

"..."

Ngày nghỉ của Đinh Tam Tam xếp ở phía sau Cát Trĩ Xuyên, mẹ già của cậu ta có sắp xếp quan trọng, mọi chuyện đều phải nhường đường vì nó.

Hỏi: "Sắp xếp quan trọng là cái gì?"

Đáp: "Xem mắt với một người mẫu."

Cả khoa ồn ào cười to, không chừa cho cậu ta chút mặt mũi nào.

Bạch Dư nói: "Nhớ phải nhắc người ta đi giày đế bằng, nếu không thì với chiều cao của cậu đứng ở bên cạnh người ta, không phải khiến người ta chê cười sao?"

Cát Trĩ Xuyên 1m78 trịnh trọng nói: "Đời này không cao đến 1m8 là tiếc nuối của tôi, nhưng thứ cho tôi nói thẳng, cậu ngay cả 1m65 còn chưa tới, còn không biết xấu hổ nói tôi?"

Oan oan tương báo đến khi nào, ánh mắt của hai người đột nhiên tập trung đến trên người Đinh Tam Tam.

"Tam Tam, cậu cao đến 1m7 không?"

Đinh Tam Tam đang chơi trò chơi trên điện thoại: "1m72."

"Nhìn đi, Tam Tam 1m72 còn độc thân kia!" Bạch Dư bắt được nhân vật điển hình.

"Nhưng cậu ấy đã từng gả cho một đại soái ca cao 1m9, còn cậu." Cát Trĩ Xuyên mỉm cười nhìn chăm chú vào Bạch Dư.

Bạch Dư: "..."

KO! (Knock out)

"Chị Tam Tam." Có một cái đầu nhỏ lấp ló ở cửa phòng làm việc, Đới Khả Dật cười vẫy tay với cô.

Đinh Tam Tam để điện thoại di động xuống đi ra ngoài, cười hỏi cô ấy, "Tìm chị có chuyện gì không?"

Đới Khả Dật rút một tấm thiệp mời màu trắng từ trong túi ra, trịnh trọng để ở trên tay của cô. "Thứ bảy tới, chị nhất định phải tới tham dự nhé."

Đinh Tam Tam mở ra nhìn một cái, thiệp mời kết hôn, phần đề tên là "Đới Khả Dật, Sở Hồng Phi".

"Em muốn kết hôn rồi?" Đinh Tam Tam có phản giật mình.

"Đúng vậy, có phải chị thấy quá sớm không? Hi hi." Đới Khả Dật cười có chút ngốc nghếch.

Đinh Tam Tam suy nghĩ một chút, cô nói: "Không phải em mới hai mươi tư tuổi sao?" Bây giờ nghiên cứu sinh cũng còn chưa tốt nghiệp.

"Không phải chị cũng hai mươi tư tuổi gả cho anh trai em sao." Đới Khả Dật chấp tay sau lưng cười tủm tỉm trả lời, dường như chỉ là nhắc qua mà thôi.

Đinh Tam Tam bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra thời gian trôi qua nhanh như vậy, thời điểm cô gả cho anh cũng như Đới Khả Dật bây giờ.

"Cảm ơn em đã mời chị, chị nhất định sẽ đến." Đinh Tam Tam nói nghiêm túc.

Đới Khả Dật đưa tay nắm tay của cô, nói: "Chị Tam Tam, cho dù chị có phải là chị dâu em hay không, em đều thích chị. Trước kia em không hiểu chuyện, chị đừng để ở trong lòng nhé."

Trải qua yêu đương, giống như hồi sinh. Cô ấy bắt đầu nhìn từ góc độ của người khác, hiểu rõ lập trường của Đinh Tam Tam.

"Chị sẽ không để ở trong lòng." Đinh Tam Tam thuận tiện kéo cô ấy ôm vào trong ngực, cười nói, "Em giống như em gái ruột của chị, chị chúc em sẽ luôn luôn hạnh phúc."

"Chị cũng phải hạnh phúc." Đới Khả Dật ôm chặt cô, mũi hơi chua xót.

Hai người ôm nhau ở trên hành lang, mặc dù khiến cho người qua đường nhiều lần chú ý, nhưng người sáng suốt đều biết, lúc này hai cô ấy đang đắm

chìm trong vui vẻ.

...

Đình Tam Tam không hay tham dự tiệc cưới, cho nên không biết lựa chọn quà tặng thế nào mới phù hợp để tặng cô dâu chú rể. Ở phương diện này, mẹ Đình xem như là người trong nghề, cho nên danh chính ngôn thuận làm người cho ý kiến.

"Tặng bát đĩa cũng được, nhà mới mà, đều cần một bộ, rất thực dụng." Đi ngang qua quầy đồ sứ, mẹ Đình nói như vậy.

"Nhưng họ cũng có thể không nấu cơm mà?" Đình Tam Tam cầm một cái đĩa lên, đánh giá tỉ mỉ hoa văn phía trên.

"Con cho rằng ai cũng lười biếng giống con?" Mẹ Đình quay đầu nhìn con gái mình.

Đình Tam Tam: "..."

"Hơn nữa, cho dù không nấu cơm thì bộ bát đĩa này cũng có tác dụng trang trí nhà bếp, rất đẹp mắt."

"Được rồi, vậy thì tặng một bộ bát đĩa đầy đủ đi." Đình Tam Tam nói.

Hai mẹ con chọn một bộ bát đĩa màu trắng hoa văn trang nhã, cho dù sửa sang nhà mới thế nào thì bộ bát đĩa này cũng phù hợp.

Đình Tam Tam điền xong địa chỉ nhận hàng, vấn đề quà tặng này đã giải quyết xong rồi.

"Như vậy xem ra cũng không phải khó lắm, sau này tự con cũng có thể chọn rồi." Đình Tam Tam trả tiền xong quay qua nói với mẹ Đình.

"Vốn là cũng không khó, quan hệ tốt thì phải thành ý một chút, quan hệ bình thường thì trực tiếp đưa bao lì xì, rất đơn giản." Mẹ Đình nói ra.

"Vâng." Đình Tam Tam gật đầu như có điều suy nghĩ.

"Đi, cùng mẹ đi lên tầng chọn cho ba con bộ quần áo." Mẹ Đình kéo cô đi lên tầng.

Dù sao cũng tới rồi, không mua chút gì đó trở về cảm giác giống như là đi một chuyến uổng công, đây là quy luật đi mua sắm của mẹ Đình. Nếu muốn đi dạo phố, bắt kẻ là vật gì đều phải mang một món trở về mới được.

"Cái áo khoác này thế nào, ba con mặc nhất định rất đẹp trai." Mẹ Đình hỏi cô.

Đình Tam Tam ngẩng đầu nhìn một cái, nói: "Quá khí phách quá trẻ tuổi, ba con không phù hợp với loại phong cách này."

"Trẻ tuổi?" Mẹ Đình kéo vạt áo đánh giá tỉ mỉ, sau khi cân nhắc trực tiếp đưa cái áo cho nhân viên bán hàng đóng gói lại.

Đình Tam Tam: "..."

"Cái này ba con quả thật không phù hợp." Mẹ Đình nói.

"Vậy sao mẹ còn mua? Là thừa tiền sao?"

"Để tặng người khác đấy. Không phải lần trước Đới Hiến giúp chúng ta thay bóng đèn thay vòi nước sao, cái này xem như là quà cảm ơn, con giúp mẹ đưa cho nó."

Đình Tam Tam hiểu rồi, đây là âm mưu của mẹ cô.

Không phải gì khác, chính là âm mưu của "mẹ" cô.

"Người là mẹ gọi đến, quần áo là mẹ muốn mua, tại sao con phải cảm đi tặng?" Cô từ chối.

"Phụ nữ không thể tùy tiện tặng quần áo cho đàn ông, mẹ thương Đới Hiến như vậy, ba con sẽ ghen đấy. Trước kia còn là con rể, bây giờ không phải con rể nữa rồi, danh không chính ngôn không thuận." Mẹ Đình nói năng hùng hồn.

Đối với cái cớ vụng về như vậy, Đình Tam Tam có mười nghìn lý do có thể phản bác lại mẹ cô. Thế nhưng cô biết rõ, mẹ cô sẽ dùng mười nghìn không trăm linh một lý do để chặn lại cô.

Hoàn toàn lãng phí thời gian.

"Mẹ trả tiền." Đình Tam Tam nói.

Mẹ Đình kéo túi xách của cô qua lấy ví tiền ra, giờ ở trước mặt Đình Tam Tam, nói: "Giữ nhiều tiền như vậy làm gì? Để dưỡng lão à!"

Đình Tam Tam cạ lời: "Con dưỡng lão cái gì..."

"Con ngay cả con cái cũng không sinh, già rồi thì ai chăm sóc con? Không phải dựa vào tiền sao?" Mẹ Đình dứt khoát dùng hết toàn lực oán giận cô.

Đình Tam Tam hít sâu một hơi, lấy lại ví tiền của mình nhét vào trong túi xách, "Mẹ nói đúng, nếu nói như mẹ thì chưa lại cho con ít tiền đường lão đi. Cái áo này, mẹ trả tiền."

Nói xong, cô ngồi lại ghế sofa, không nhúc nhích.

Mẹ Đình: "..."

Nhân viên bán hàng mang theo túi quần áo qua đây, cười hỏi: "Xin hỏi vị nào trả tiền ạ, mời theo tôi qua bên này."

"Tôi, chỉ có tôi thôi." Mẹ Đình tức giận, liếc mắt nhìn con gái mình.

Đình Tam Tam không phản ứng, đang lật tạp chí thời trang nam.

Hai người lúc đi vui vẻ mà lúc về mất hứng, dọc đường không nói chuyện, Đình Tam Tam đưa mẹ đến cổng tiểu khu, nói: "Đến rồi, mẹ xuống xe đi."

Mẹ Đình không nhúc nhích, bà ngồi thẳng người, không hề có ý muốn xuống xe.

"Mẹ muốn cùng về với con?" Đình Tam Tam nói.

Khóe miệng mẹ Đình giương lên, nói: "Mẹ không phải là người không hiểu lấy mình, không muốn lấy mặt nóng dán lên mông lạnh của con."

"Mẹ..."

"Tam Tam, mặc dù từ nhỏ mẹ yêu cầu rất cao với con, nhưng không phải là một người không nói đạo lý."

"Dạ?"

"Con nói thật cho mẹ biết, có phải cơ thể con có vấn đề cho nên mới không muốn sinh con phải không?" Mẹ Đình quay đầu nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc.

"Sao mẹ lại nghĩ thế? Con không muốn sinh là bởi vì không thích trẻ con, chỉ thế thôi." Đình Tam Tam nói.

Mẹ Đình khẽ cười một tiếng, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Đình Tam Tam. Nếu như không hiểu nội tình, phỏng chừng thật sự cũng bị nó lừa gạt rồi.

Mẹ Đình cúi đầu, móc từ trong túi xách ra một tờ giấy ném ở trước mặt của cô, "Vậy con giải thích như thế nào."

Sắc mặt Đình Tam Tam thay đổi, thậm kê không tốt.

"Đình Tam Tam, con nói rõ ràng từ đầu đến cuối cho mẹ biết!" Mẹ Đình cũng thay đổi sắc mặt, nhìn thấy phản ứng lúc này của con gái thì mới biết cái này là sự thật. Trong ngực cũng đau đớn không kiềm chế được, gầm ra tiếng.

Tờ kiểm tra sức khỏe trước khi cưới kia, kết luận là hai người không thích hợp sinh con.

Thuật ngữ chuyên ngành mẹ Đình không hiểu lắm, bà không biết rốt cuộc là cơ thể Tam Tam hay là cơ thể Đới Hiến xảy ra vấn đề. Bà tìm thấy tờ giấy này ở nhà rất lâu rồi, nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc vẫn quyết định ngửa bài với con gái mình.

"Mẹ, mẹ biết bệnh thiếu máu Địa Trung Hải [1] không?" Đình Tam Tam nhặt tờ giấy lên, bình tĩnh hỏi mẹ cô.

[1] Bệnh thiếu máu Địa Trung Hải (bệnh Thalassemia): là một bệnh di truyền gây giảm sản xuất hoặc tạo ra huyết sắc tố bất thường. Đây là thành phần chứa trong tế bào hồng cầu có chức năng vận chuyển oxy đến các cơ quan trong cơ thể. Rối loạn sẽ dẫn đến tình trạng phá hủy hồng cầu, làm thiếu máu, thiếu oxy trong cơ thể và ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của các cơ quan khác.

Cả người mẹ Đình run lên, giống như con ác mộng hạ xuống.

"Mẹ yên tâm, con không nghiêm trọng như cô, con vẫn khỏe mạnh." Đình Tam Tam vội vàng nói.

Cô ruột của Đình Tam Tam, bởi vì mắc bệnh thiếu máu Địa Trung Hải nghiêm trọng cho nên chết trẻ, còn chưa kết hôn sinh con, cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Đây là con ác mộng của nhà họ Đình, Đình Tam Tam nói những loại bệnh khác mẹ Đình có lẽ không hiểu rõ, nhưng nói đến bệnh thiếu máu Địa Trung Hải thì bà hoàn toàn hiểu rõ tính lợi hại của nó.

"Đới Hiến cũng mang theo loại gen này?" Thanh âm của mẹ Đình có chút run rẩy.

"Vâng, hơn nữa bọn con thuộc cùng dạng [2]."

[2] Bệnh thiếu máu Địa Trung Hải (bệnh Thalassemia): có hai dạng alpha – Thalassemia và beta – Thalassemia, tùy theo phần nào của chất hemoglobin bị thiếu. (Hemoglobin là một cấu trúc đậm có khả năng giữ đường khí oxygen trong hồng cầu)

Xác suất còn nhỏ hơn 1/10.000, cứ như vậy đừng phải.

Thông thường mà nói, nếu như hai người mắc bệnh thiếu máu Địa Trung Hải thuộc cùng dạng kết hôn thì sinh con sẽ có xác suất mắc bệnh thiếu máu loại trầm trọng. Nếu muốn phòng bệnh hiệu quả, cần rút máu tiến hành kiểm tra chuỗi peptit và phân tích gen, nếu chứng thực bản thân và vợ/chồng cùng thuộc dạng β loại nhẹ hoặc vô cùng nhẹ, con cái sẽ có xác suất 25% hoàn toàn bình thường, xác suất 50% sẽ trở thành bệnh nhân thiếu máu loại nhẹ, xác suất 25% sẽ trở thành bệnh nhân loại trung hoặc loại trầm trọng.

Theo quan điểm phương pháp trị tận gốc bệnh thiếu máu, trong lâm sàng, tiên lượng [3] xấu loại trầm trọng, để tránh rủi ro ở phương diện hôn nhân nên bác sĩ đưa ra kiến nghị y học cho bệnh nhân hoặc gia đình có tiền sử dương tính, tiến hành kiểm tra trước khi kết hôn và chẩn đoán gen tiền sản của thai nhi, ngăn ngừa phát sinh bệnh trên đời kế tiếp.

[3] Tiên lượng: dự đoán của bác sĩ về khả năng diễn biến của một bệnh.

Đình Tam Tam là bác sĩ, hơn nữa trong nhà từng có bệnh nhân mắc bệnh thiếu máu loại trầm trọng, cho nên cô rất cảnh giác, trước khi kết hôn đã làm kiểm tra vô cùng tỉ mỉ. Vốn tưởng rằng sẽ không trùng hợp như vậy, ai biết...

Nếu như Đình Tam Tam lấy người khác, đứa bé sinh ra sẽ là người bình thường.

Nếu như Đới Hiến cưới người khác, đứa bé sinh ra cũng sẽ là người bình thường.

Nhưng cố ý là hai người đừng phải. Nếu như bọn họ có con, xác suất 25% hoàn toàn bình thường, 25% là sẽ trở thành cô Đình Tam Tam thứ hai, còn có 50% sẽ vĩnh viễn bị các loại thuốc vây quanh, cả đời này cũng sẽ không phải một đứa bé khỏe mạnh. (Cô ĐTT ở đây là cô ruột của ĐTT)

Cho nên, cơ hội cho bọn họ thực ra là 25%. Hoặc là hoàn toàn khỏe mạnh, hoặc là trở thành con ác mộng của đứa bé và bọn họ.

Cô sẽ không đánh cược vào xác suất này, cho nên cô lựa chọn rời đi.

Đổi lại là người khác mà nói, cha mẹ nào lại dám đánh cược xác suất 25% nhỏ bé này chứ?

Bây giờ mẹ Đình biết được chân tướng, cũng hiểu rõ lựa chọn trước đó của con gái. Trầm mặc một hồi, bà lau khô nước mắt trên mặt mình.

"Nếu đã như vậy thì hai đứa không cần làm trẻ nãi nhau nữa." Mối bà run rẩy, thanh âm lại rất cứng rắn, quay đầu nhìn Đình Tam Tam, bà nói, "Là mẹ hiểu lầm con rồi, xin lỗi con."

"Mẹ không cần nói xin lỗi..."

"Lần này con và nó cắt đứt triệt để đi, mẹ sẽ không can thiệp vào quyết định của con nữa."

Cổ họng Đình Tam Tam nghẹn lại, một từ "Vâng" cũng khó mở miệng.

Khi cô lại một lần nữa rơi vào hố sâu của tình yêu, thoát thân rồi đi, sẽ chỉ càng thêm khó khăn hơn lần trước.

Lời tác giả:

25% là bom vui vẻ, còn 75% là bom thật sự. Nếu đổi là mọi người thì mọi người có dám đánh cược không?

Nếu là tôi, tôi sẽ không đánh cược, lấy cả một đời người đến đánh cược, đánh cược đến mức không dậy nổi.

Lời editor: ngọt sắp đến rồi, spoil chương sau một chút.

Anh giờ chuỗi bao cao su lên suýt nữa đổ mồ hôi, "Dùng bọn nó ăn mừng một chút, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dùng bọn nó ăn mừng một chút, thế nào?

Edit: Dương

***

Hai tuần lễ Đới Hiến không xuất hiện ở trước mặt của Đinh Tam Tam, sống chết không rõ.

Cô thích cảm giác bận rộn, bởi vì loại cảm giác này giống như thuốc phiện [1] giảm đau, có thể tạm thời khiến cô quên đi anh ở bên ngoài làm cái gì, có gặp nguy hiểm hay không, còn có thể bình an trở về hay không.

[1] Thuốc phiện: được chiết xuất từ các hạt trong vỏ mầm cây anh túc hay cây thuốc (tên khoa học là *Papaver somniferum* L., còn gọi là *P. paeoniflorum* thuộc họ Anh túc (Papaveraceae). (Thuốc phiện được biết đến như một loại thuốc giảm đau)

Cô vừa mới chui vào bên trong thiên la địa võng mà anh bố trí, cho dù anh không ở bên người, cô cũng không thoát ra được.

Loại cảm giác này rất tồi tệ, cô thực sự ghét bị kiểm soát. Vị vừa chua vừa ngọt trong tình yêu, càng đáng ghét hơn.

...

Nhoáng cái đến thứ bảy rồi, cô phải tham dự tiệc cưới của Đới Khả Dật.

Ngày này, ngoại trừ cô dâu ai cũng không thể mặc màu trắng. Đinh Tam Tam rất hiểu quy củ, mặc một cái váy dài màu hồng nude, đi một đôi giày cao gót không quá cao.

"Chị Tam Tam!" Khả Dật liếc mắt liền nhìn thấy cô, cười đưa tay ra.

Đinh Tam Tam nhẹ nhàng ôm cô ấy, cười chúc phúc cho cô ấy.

"Chị mang quà gì cho em vậy, thoát nhìn rất nặng nha." Khả Dật nhìn thoáng qua người hỗ trợ vận chuyển ở bên cạnh, hỏi trực tiếp.

"Chút tâm ý, hy vọng có thể thêm chút niềm vui cho cuộc sống tân hôn của hai người." Đinh Tam Tam nháy mắt.

Chú rể ho khan một tiếng: "Không phải là bát đĩa chứ?"

"Hả?" Đới Khả Dật tròn to mắt nhìn cô.

"Hai người biết nấu ăn không?" Đinh Tam Tam hỏi.

"Không biết." Hai người đồng thời lắc đầu.

Đinh Tam Tam cười nói với chú rể: "Cố gắng lên, chị và Khả Dật đều xem trọng em."

Đới Khả Dật ra sức gật đầu, "Chồng à, đây là quà tặng cho anh, dùng cho tốt nha!"

Sở Hồng Phi: "... Chị Tam Tam, chị khách sáo quá."

"Nên vậy mà."

Gây ra một chút phiền toái nhỏ cho chú rể, Đinh Tam Tam tâm tình vui vẻ đi đến phòng tiệc.

Cô cầm trên tay là tấm thẻ bàn số 3, nhưng cô nhìn một chút những người đang ngồi ở bàn số 3, bây giờ không có can đảm ngồi xuống.

"Tam Tam." Tôn Cẩn nhìn sang chỗ cô, ánh mắt của mọi người cũng theo đó nhìn sang.

Đinh Tam Tam hít sâu một hơi, đi tới bên người bà ấy, gọi: "Mẹ, mẹ cũng ở đây ạ."

Tôn Cẩn nhìn cô một cái, như thể nói câu nói vừa rồi của cô thật vô ích, "Ngồi đi, đứng làm gì, thể hiện vóc dáng cao của con à."

Khóe miệng Đinh Tam Tam giật giật, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hiện trường bữa tiệc trang trí rất đẹp, các loại hoa hồng được dùng đến đều khiến người ta mê mẩn. Nghi lễ bắt đầu rồi, toàn thể đứng dậy, yên lặng chờ đợi sự xuất hiện của cô dâu.

Một người đàn ông cao lớn xuất hiện ở bên trái Tôn Cẩn, anh nhìn thoáng qua người ngồi ở bên phải bà, nói: "Mẹ, chúng ta đổi chỗ đi."

Tôn Cẩn lườm con trai mình một cái, đáng tiếc là nó da dày thịt béo, không có chút cảm giác nào.

Đinh Tam Tam đang đắm chìm trong không khí của hôn lễ, cảm động vui vẻ từ đáy lòng cho Khả Dật, không hề chú ý tới bên cạnh mình đã thay đổi một người.

Nghi lễ kết thúc, mọi người ào ào ngồi xuống.

Đinh Tam Tam xoay người, thiếu chút nữa đụng phải ly rượu trên bàn, người bên cạnh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy, tránh được hiện trường sự cố "toái toái bình an [2]".

[2] Toái toái bình an (碎碎平安): khi vỡ đồ vật thì nói "岁岁平安" (tuế tuế bình an – hàng năm bình an) hoặc "碎碎平安", do hai cụm từ này đọc giống nhau [sùi sùi píng ān]. Đây là tập tục truyền thống của Trung Quốc.

"Cảm ơn... Anh, anh đến đây lúc nào?" Đinh Tam Tam đang nói cảm ơn, ngẩng đầu đụng vào một đôi mắt quen thuộc.

"Anh vẫn luôn ở đây." Anh đưa tay, đỡ cô ngồi xuống.

"Đây là con trai và con dâu của chị à? Chà, thật là xứng đôi! Vừa nãy tôi nhìn hai đứa đứng cùng nhau lại càng xứng đôi, ghen tị với chị quá!" Phòng tiệc, một vị phu nhân chừng năm mươi tuổi cười nói chuyện với Tôn Cần.

Tôn Cần liếc mắt nhìn hai người, nói: "Cảm ơn chị đã khen."

Đinh Tam Tam sững sờ, quay đầu nhìn Đới Hiến, người kia lắc đầu ý bảo cô không cần nói nhiều.

"Vẫn nghe nói con dâu chị là bác sĩ rất có tiếng, hôm nay vừa thấy, thật sự là đoan trang xinh đẹp, mạnh hơn con dâu tôi không chỉ một chút đâu!" Vị phu nhân kia nói tiếp.

Sắc mặt của Tôn Cần khá hơn một chút, cười nói chuyện với vị phu nhân kia. Đương nhiên, chủ yếu là khiêm tốn khen ngợi lẫn nhau.

Đinh Tam Tam nhân lúc hai người trò chuyện vui vẻ, đứng dậy, thuận tiện kéo ống tay áo của Đới Hiến.

Hai người đi qua sàn nhảy bên kia, cô hỏi: "Mẹ anh không nói với người khác chúng ta đã ly hôn sao?"

"Cũng không thể nhìn thấy người khác thì nói ra chứ, vậy cũng quá kỳ quái rồi." Đới Hiến nói.

"Vậy... có thể phủ nhận mà."

"Mẹ anh sĩ diện bao nhiêu không phải em không biết? Tùy bà ấy đi, dù sao người không biết nội tình cũng sẽ không thể nào xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta, không ảnh hưởng nhiều lắm."

Đinh Tam Tam im lặng, đưa tay lấy một ly rượu vang trên bàn ăn, uống hai ngụm an ủi. Phụ nữ bất luận thành công bao nhiêu đều thích sĩ diện, cho dù mẹ chồng cao quý của cô cũng không hề ngoại lệ.

"Đừng uống nữa, chúng ta đi khiêu vũ." Anh lấy cái ly trong tay cô, kéo cô đi về phía sàn nhảy.

Đới Hiến không thích khiêu vũ, nhưng ôm Đinh Tam Tam khiêu vũ quả thực là tình yêu của anh.

Nhạc khiêu vũ trầm thấp, ánh đèn dịu dàng, quả thực là màn dạo đầu cho cả nam lẫn nữ cọ sát một chút.

Bàn tay ấm áp của anh ôm eo của cô, giống như một miếng vá trên váy của cô, không xé xuống được. Dần dần, tay của anh từ eo trượt xuống, bao trùm trên cái mông xinh xắn của cô.

Đinh Tam Tam đập lên bả vai của anh, phản ứng đủ lớn.

Đới Hiến nhú mày, giống như đụng phải vết thương gì đó.

Nhiệt độ trên mặt Đinh Tam Tam hơi lạnh đi, cô dừng bước lại, đưa tay sờ lên áo sơ mi của anh.

Anh nhanh chóng bắt được tay của cô, cười hỏi: "Làm gì? "Khiếm nhã" sao?"

Cô hất tay của anh ra, cởi hai nút áo sơ mi của anh, đưa tay vào trong, sờ tới một đồ vật quen thuộc, là băng gạc.

"Lại bị thương?"

"Vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại."

"Vừa nãy tôi có làm anh đau không?"

"Không, không thấy đau."

Đinh Tam Tam gạt đầu không thể nhìn rõ sắc mặt, cúi đầu xoa xoa cánh mũi chua xót, sau đó nâng lên váy nhanh chóng xoay người rời đi.

Cô bước đi vội vàng, một đường đụng vào không ít người. Anh đuổi theo ở phía sau, mãi đến tận cửa chính mới ngăn cô lại được.

"Em đứng lại cho anh." Anh đưa tay bắt được cổ tay của cô.

Cô muốn hất tay anh ra, dùng sức lực toàn thân cũng không hất ra được.

"Anh buông tôi ra!" Cô mang theo giọng mũi hét to.

"Lại buông em ra thì anh chính là thằng ngu!" Anh gầm nhẹ một tiếng, đem cô đặt ở phía sau lưng hoa ở cửa.

Anh một câu hai nghĩa, đủ để bày tỏ tâm tình nuôi tiếc.

Anh đè cô lên tường, không nói lời nào bắt đầu xâm chiếm các giác quan của cô. Môi của anh, từ nửa ngực trần của cô một đường lên đến gương mặt của cô bị nước mắt làm mờ hồ.

Đầu lưỡi của anh dầy dụa với cô, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô, không buông tha một chút hơi thở nào. Anh bức mình khi đối diện với cái váy không tay trên người cô, muốn trực tiếp xé rách.

Cô há miệng thở dốc, che ngực không cho anh xé váy, "Mới mua..."

"Anh mua cho em cái đẹp hơn." Anh cắn cổ của cô, cơ thể rục rịch chống đỡ ở trên người cô.

"Đừng..."

Cô còn chưa dứt lời, anh một tay khiêng cô lên, nhanh chóng đi đến bãi đỗ xe.

Cô giống như bao tải trên vai anh, khiêng nhẹ nhàng giống như không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Đình Tam Tam tâm tình buồn phiền bị anh làm cho dở khóc dở cười, nằm sấp ở trên bả vai anh, lục phủ ngũ tạng suýt nữa bị anh làm xóc ra ngoài.

Anh đặt cô trên ghế phó lái, sau đó bản thân nhảy lên ghế lái, đạp chân ga, trực tiếp lao ra ngoài.

Đình Tam Tam: "..."

Anh đang kích động cái gì, cô hoàn toàn không nghĩ ra.

Đến ga ra trong nhà, anh chuẩn bị dùng phương thức "khiêng lên" như ban nãy. May là Đình Tam Tam sớm có phòng bị, toàn thân viết đầy chữ từ chối, từ chối lại bị khiêng lên như bao tải.

"Vậy anh bế em lên?" Anh gãi gãi tai.

"Đừng, tự em biết đi." Cô mở cửa xe, rút chìa khóa ra đi tới cửa thang máy. (Thời thế thay đổi nên bắt đầu xưng anh – em)

Đôi Hiền từ phía sau đi lên, lập tức một tay đem cô kẹp ở giữa cánh tay và bên hông, anh nói: "Như thế này cũng được, đi nhanh một chút."

Đình Tam Tam lại một lần nữa hai chân rời khỏi mặt đất: "..."

Anh rút cuộc đang gấp cái gì?

Hai phút lên đến nhà, hai giây cởi giày, sau đó anh tón năm giây đặt cô ở trên ghế sofa, bắt đầu hành động loạn xạ từ trên xuống dưới.

"Anh đứng lên." Cô bị ép đến mức như rơi vào sương mù.

Anh giống như chó sói vậy, liên tục ngửi mùi trên người cô, vô sự tự thông [3] sờ tới khóa váy của cô, trượt xuống phía dưới, váy lụa rơi xuống sàn nhà.

[3] Vô sự tự thông: hiểu biết gì đó mà không cần người khác dạy dỗ.

Đình Tam Tam: "Cho nên anh gấp gấp làm chuyện này?"

"Hai năm rồi, anh sắp nghẹn hòng rồi." Anh lại lần nữa vươn móng vuốt ra, ném áo lót của cô ra sau ghế sofa.

"Nghẹn thì anh không biết tự mình giải quyết? Mặc mớ gì đến em? Anh đứng lên cho em!"

Anh đưa tay kéo ngăn kéo dưới bàn trà, đẩy đẩy vài cái, sau đó thành công móc ra một chuỗi bao cao su.

Đình Tam Tam kinh hãi: "Anh giấu vào đó lúc nào?"

Cô sống trong căn phòng này hai năm rồi, ngăn kéo mở ra mở vào, nhưng chưa lần nào phát hiện ra.

"Thì sau lần chúng ta làm trên ghế sofa đấy." Anh chớp mắt, nói thần nhiên.

Đình Tam Tam che mặt, cả người cuộn tròn lại.

"Đây đã là chuyện của bốn năm trước rồi, anh xác định bọn nó chưa hết hạn?"

Đôi Hiền nói: "Sẽ không, lần trước khi anh tới đã thay một nhóm mới."

"Một nhóm?" Ngực Đình Tam Tam bắt đầu buồn phiền, "Còn giấu ở chỗ nào nữa?"

"Ban công, nhà tắm, thư phòng, phòng ngủ... Em còn muốn nghe không?" Anh chậm rãi kể ra, nhìn nét mặt của cô rồi cười hỏi.

"Anh biết em thuê người đến dọn dẹp vệ sinh chứ?"

"Yên tâm, anh giấu rất kín đáo, sẽ không ai phát hiện."

Đình Tam Tam một cước đá văng anh ra, "Cút!"

Anh ở trước mặt cô bắt đầu cời dây thắt lưng cởi quần, cô lập tức đỏ mặt, đứng lên muốn chạy.

Anh đưa tay kéo cô, kéo cô ngồi vào trong ngực anh.

"Rõ ràng còn yêu anh, lại còn mạnh miệng." Anh cúi đầu, cười giống như con chuột lén trộm mỡ.

Cô giãy giụa hai cái, sau khi cảm giác được một chút biến hóa sinh lý của anh, thức thời buông tha.

"Đôi Hiền, nếu như anh chỉ muốn ngủ cùng em một lần, em có thể thỏa mãn anh. Thế nhưng nhiều hơn, không có nữa đâu." Hai tay cô bị anh siết chặt ở trong ngực, quần áo bị anh cởi ra không còn một mảnh, nhưng lời nói ra vẫn rất có lực uy hiếp.

"Tại sao." Ánh mắt anh buồn bã, "Là vì em không muốn có con sao?"

"Phải, chúng ta vui đùa một chút thì có thể, nhưng sẽ không có kết quả, cái này anh cũng rất rõ ràng."

"Anh không rõ ràng lắm!" Anh đột nhiên nổi giận, rống to lên.

Đình Tam Tam run lên, cảm nhận được cơn giận của anh.

"Đình Tam Tam, anh muốn chính là em, không phải con cái, cho tới bây giờ đều không phải! Mỗi một câu anh nói đều là thật lòng, là em cho tới bây giờ chưa từng xem trọng chuyện này, em đơn phương cho rằng anh chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi." Anh kéo cô quay lại, hai người mặt đối mặt, anh nói, "Lời thề của anh đều là phát ra từ đáy lòng, chỉ là em đối với anh quá tùy tiện mà thôi!"

"Anh nói vậy bực bực gì đó!" Đình Tam Tam cũng nổi giận, lại có thể nghi ngờ tình cảm của cô?

"Anh nói vậy bực bực sao? Em có từng quý trọng tình cảm của chúng ta không? Em có từng tin tưởng anh không? Em vẫn luôn cảm thấy ly hôn là tốt với anh, để anh có quyền lại đi lựa chọn người phụ nữ khác có thể sinh con cho anh, nhưng em có nghĩ tới cảm nhận của anh không?" Anh hung dữ nhìn cô, hết sức đau lòng, suýt nữa là muốn nôn ra máu, "Anh không cần người phụ nữ có thể sinh con, anh chỉ cần em! Chỉ cần người phụ nữ vô tình vô nghĩa là em..."

Câu nói kế tiếp, kéo dài ở bên môi.

Cô chủ động tiến sát lại gần, giống như là hiển té, thành kính lại cảm động.

"Em xin lỗi..." Vừa hôn xong, cô lui lại một bước nhìn anh, có phần luống cuống sau khi khiếp sợ.

Đôi Hiền lại rất điềm tĩnh, không bị nụ hôn của cô mua chuộc, cũng không bị cô quấy nhiễu trong lòng.

"Anh muốn không phải là lời xin lỗi của em." Anh nói.

Hai tay Đình Tam Tam quấn trên cổ anh, "Vậy là anh muốn em sao?" Cô hai mắt rung rung, vừa cười vừa khóc.

"Nói thừa."

"Nhưng em..."

"Đừng nói lại chuyện sinh hay không sinh nữa, nếu như không có em, những thứ khác đều không có ý nghĩa gì với anh."

"Nhưng ba mẹ anh sẽ không nghĩ như vậy, em không muốn tổn thương bọn họ." Đình Tam Tam khóc nói.

"Bọn họ không thể thay thế anh trải qua cả đời này, đương nhiên cảm giác của anh là quan trọng nhất." Anh ôm chặt cô, đây là bảo bối mà anh đã từng đánh mất.

"Ngộ nhờ sau này anh sẽ hối hận thì sao?"

"Hối hận thì anh sẽ rời khỏi em, vừa khéo trả thù em lúc trước vứt bỏ anh." Khóe miệng anh nhếch lên, ý tứ giễu cợt rõ ràng.

Đinh Tam Tam nở nụ cười, cô lui lại một bước, nhìn thẳng ánh mắt của anh, "Có thật không?"

"Thật, hối hận thì anh sẽ nói cho em biết, sau đó rời khỏi em."

"Được, vậy là tốt rồi..." Cô vừa khóc vừa cười gật đầu, giống như một người phụ nữ điên.

Anh vén tóc của cô lên, đặt ở lòng bàn tay rồi hôn lên, đây là lòng trung thành của kỵ sĩ với nữ vương.

Anh sẽ không rời khỏi cô, anh nói lời như vậy chỉ là vì quá hiểu cô.

Người phụ nữ này, cho dù tổn thương tới mình cũng không muốn tổn thương người khác. Cô tình nguyện chấp nhận anh rời khỏi cô, cũng không muốn hai người cùng nhau ngấm mình giã giụa trong bể khổ.

"Vậy bây giờ có thể không?" Anh đưa tay lau nước mắt của cô, hỏi.

"Cái gì?" Cô giả vờ không hiểu.

Anh gio chuỗi bao cao su lên vuốt nữa đồ mồ hôi, "Dùng bọn nó ăn mừng một chút, thế nào?"

Cô bấu môi, sau đó ý cười tràn ra trên khóe mắt.

"Được."

Spoil: tên chương sau là "Ngọt ngào". Nghe cái tên là chị em đủ biết chương sau nó ra sao rồi đấy:v

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ngọt ngào

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sắc trời dần dần tối đi, trong phòng ngủ yên tĩnh, điện thoại di động ở trên ngăn tủ có ánh sáng lóe lên.

Đôi Hiền ngồi dậy, cầm điện thoại lên tay chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Một lát sau, giường lại lần nữa lún xuống, Đinh Tam Tam mở mắt ra nhìn anh, lười biếng hỏi: "Ai tìm anh thế?"

"Khả Dật gọi tới, chúng ta giữa đường bỏ trốn, nó gọi điện thoại bảo chúng ta quay lại tham dự tiệc tối." Anh lại lần nữa leo lên giường nằm, hai tay siết chặt eo của cô.

"Vậy anh đi đi. Em không muốn ra ngoài nữa."

Qua mười phút, Đinh Tam Tam đẩy anh một cái, "Sao anh còn chưa đi?"

"Anh đã rơi vào ôn nhu hương [1] rồi, không nhúc nhích được nữa." Anh vùi đầu vào cổ của cô, dùng thanh âm trầm thấp chơi xấu.

[1] Ôn nhu hương (溫柔乡): là một điển cố, dùng để ví von nữ sắc khiến người ta mê muội.

Đinh Tam Tam nghiêng đầu, tránh thoát khí nóng mà anh phun ra, thật sự là rất ngứa.

"Vậy anh buông tay ra, em đứng dậy đi tắm." Cô nói.

Đầu Đôi Hiền từ trong ngực cô ngẩng lên, hỏi: "Có thể cùng nhau tắm không?"

"Không thể." Cô đẩy anh ra không chút nể mặt, ngồi dậy, kéo áo ngủ ở bên cạnh mặc lên người.

Áo ngủ màu trắng phác họa đường cong như ẩn như hiện của cô, có sự xinh đẹp cao quý mà mê người.

Đình Tam Tam nhìn anh một cái, "Lau nước dãi bên miệng anh đi."

Đôi Hiền cười một tiếng, duỗi tay kéo cô lại, cọ xát trên bả vai của cô, "Còn nữa không?"

Đình Tam Tam bày ra vẻ mặt "không thể nói lý" chọc cười anh, anh nhấc tay bế cô lên.

"Đi, để chồng tắm rửa cho em."

"Chồng?" Cô ôm cổ của anh hỏi lại.

"Ừ." Anh trả lời dứt khoát.

Đình Tam Tam cười khê: "Bây giờ anh không phải chồng em, nhiều lắm xem như là tình nhân bí mật của em thôi."

Đây là... giáng xuống không biết bao nhiêu cấp rồi.

"Được, tình nhân bí mật thì tình nhân bí mật đi." Chỉ cần có thể mỗi đêm ôm cô đi vào giấc ngủ, không danh không phận anh cũng bằng lòng.

Đình Tam Tam nghiêng đầu, dựa vào lồng ngực cường tráng của anh, có khí thế cho dù ngày mai ra sao thì hôm nay vẫn yêu oanh oanh liệt liệt, cũng có lẽ mờ lo lắng nếu do dự thì tương lai sẽ không có kết quả tốt.

Cô rất muốn giống như nữ chính trong phim ảnh vậy, yêu rồi thì có thể từ chối một cách dứt khoát, xấu nhất cũng có thể giống như ngọc bạch ngọt trong phim truyền hình, giả vờ vui vẻ là được.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Anh thử nước ấm thấy được rồi, đem cô đang mặc áo khoác cùng thả vào bồn tắm.

"Đang suy nghĩ, không biết mẹ anh có tìm người đến diệt khẩu em không?" Cô cười khê.

Đôi Hiền giơ tay vỗ vỗ mặt của cô, "Vậy em nghĩ bà ấy hiểu biết pháp luật quá ít ả, bà ấy rất khôn khéo, sẽ không làm loại chuyện điên rồ chỉ lỗ không lãi này đâu."

Đình Tam Tam cười một tiếng, nâng mặt của anh hỏi: "Cứ không danh không phận như vậy ở cùng một chỗ với em, anh thật sự cam lòng sao?"

"Không cam lòng."

"Ừ?"

"Nhưng cũng không có biện pháp. Lúc trước thời điểm chúng ta nổi tiếng có duyên cũng không gặp được kết quả tốt, nói không chừng lần này một con đường khác trái lại có thể có hy vọng đấy?"

Cô xì một tiếng bật cười, anh chống đỡ ở trên trán của cô cũng bật cười.

"Chúng ta không chỉ DINK, còn ở chung phi pháp nữa." Cô cười nhìn thẳng ánh mắt của anh, muốn từ trong đó tìm chút do dự và không chắc chắn.

Ánh mắt Đôi Hiền sáng lên: "Chúng ta có thể ở chung rồi sao?"

Đình Tam Tam: "..."

"Anh có thể dọn về đây sao? Đồ đạc trước kia của anh đâu, em đều vứt đi hết rồi sao?" Anh quỳ gối ở bên bồn tắm kích động hỏi.

Khóe miệng Đình Tam Tam cong lên, "Anh mau đi tham dự tiệc tối đi, sắp muộn rồi đấy."

Đôi mắt anh híp lại, "Tam Tam, không phải em muốn đổi ý chứ?"

"Đang có ý đó."

"Anh không cho phép." Anh nhào tới, nắm bả vai của cô, cắn một cái trên chóp mũi của cô, "Em là của anh."

Đình Tam Tam được nước ấm bao bọc, giống như là tìm được bến cảng, tìm được nơi an toàn, lòng của cô lập tức liền mềm nhũn ra.

"Anh muốn dọn về đây thì dọn về đi, nhưng có một điểm anh phải bảo đảm."

"Cái gì?" Anh nhìn cô đầy cảnh giác.

"Việc nhà anh làm."

Anh vô cùng ngạc nhiên, cái này đơn giản đến mức không thể tin nổi!

Đinh Tam Tam cúi đầu vẩy nước lên người mình, có chột dạ, cũng ép mình dứt khoát được ăn cả ngã về không.

Khó khăn mà bọn họ phải đối mặt có hệ số càng cao hơn lần trước, chưa nói đến mẹ chồng bên kia, mẹ Đinh bên này cũng mới căn dặn không nên qua lại với anh, hiện tại quay mặt hai người liền muốn ở chung, lần này những người lớn phải đau đầu rồi.

"Đúng rồi, đồ đạc lúc trước của anh em vứt ở chỗ nào rồi?" Đới Hiến hỏi cô.

"Trên gác xép, tự anh đi tìm đi."

"Em không ném vào thùng rác?" Anh hỏi.

"Đều là tiền mua, tại sao em phải lãng phí như vậy." Đinh Tam Tam trả lời thẳng thắn.

Đới Hiến sát lại gần cô, "Em không có chút cảm giác nào cho rằng anh sẽ quay về?"

"Không có."

"Vợ."

"Ừ...Ừ?"

Tiếng thứ nhất là trả lời theo thói quen, tiếng thứ hai là nghi vấn.

Đới Hiến vui vẻ, nhìn ánh mắt của cô giống như là sao nhỏ lấp lánh nơi chân trời, "Vừa rồi anh đâu có gọi em, em trả lời cái gì?"

"Thì chỉ có hai chúng ta, anh còn có thể gọi ai?" Đinh Tam Tam tức giận trở mình lườm anh.

"Anh gọi vợ của anh."

"Vợ của anh không phải là... Cút!" Suýt chút nữa bị anh kéo xuống hố, Đinh Tam Tam giơ tay hất nước lên mặt anh.

Đới Hiến thỏa mãn rời khỏi, cảm giác thành tựu up up!!

Bà vai Đinh Tam Tam trùng xuống, ép ra bản tính của anh thật sự không phải chuyện tốt gì, chỉ giày vò bản thân mình thôi.

Đinh Tam Tam tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy Đới Hiến hai tay trống không từ trên gác xép đi xuống, hỏi: "Không tìm được sao?"

"Tìm được rồi, cứ để ở chỗ đó đi."

Đinh Tam Tam nghi hoặc nhìn anh, anh giải thích: "Trong nhà rất gọn gàng sạch sẽ, nếu lấy những thứ đó xuống lại khiến trong nhà lộn xộn."

Đinh Tam Tam lại lần nữa bày tỏ nghi ngờ. Một người sẽ bởi vì cô mà đem mô hình súng của mình xếp gọn vào trong thùng, sẽ dễ dàng buông tha đồ cất giữ của mình như vậy?

Đới Hiến đi tới, hôn một cái ờ trên mặt cô, nói: "Đồ vật quý trọng đi nữa cũng không bằng em, anh không muốn để em mất hứng."

Khóe miệng Đinh Tam Tam giương lên, "Lời này mặc dù êm tai, nhưng rõ ràng không phải lời nói thật."

Đới Hiến cười một tiếng, dùng bộ râu ngắn dưới cằm chạm lên mặt của cô, "Được rồi, bởi vì chưa đứng vững gót chân ở căn nhà này, cho nên không dám làm bậy, sợ em đuổi anh ra ngoài."

Anh duỗi tay siết chặt eo của cô, hỏi: "Em sẽ một lần nữa đuổi anh ra ngoài sao?"

Dáng vẻ hèn mọn như vậy, đặt ở trên người cao 1m9 thật sự là rất bất thường.

Đinh Tam Tam xoa xoa cánh tay, "Ba giây khôi phục bình thường, nếu không bây giờ anh có thể lập tức đi ra ngoài."

Anh duỗi tay đẩy một cái, đem cô chặn ở trên vách tường, một tay nắm cằm của cô, "Môi thần thì dễ tiến thần thì khó, đạo lý này em vẫn chưa rõ sao?"

Đinh Tam Tam bị ép ngẩng đầu lên, "À?" Mềm không được thì cứng, bản lĩnh lớn lắm!

Anh duỗi tay nâng eo của cô lên, khiến cô rời khỏi mặt đất, vừa vặn kẹp ở giữa lồng ngực của anh và vách tường, cảm giác hai chân không giẫm lên mặt đất như vậy, là anh muốn để cô hiểu rõ một đạo lý.

Lúc này anh trở thành chỗ dựa duy nhất của cô.

Đinh Tam Tam lại không phải phụ nữ bình thường, mặc dù cô bị bức bách hùa theo ánh mắt của anh, nhưng trong ánh mắt đó không có một chút khuất

phục nào, hoàn toàn không roi xuống thế hạ phong.

Anh duỗi tay gỡ chân của cô, mỗi bên một cái, quần ở ngang hông của mình.

"Đồ ngốc, cái này cũng không biết." Anh nói.

Đinh Tam Tam đưa tay ôm cổ của anh, thành khẩn nhận sai: "Ngại quá, từng trải quá ít."

Đới Hiến: "..."

"Tên bạn trai cũ đó của em, lúc nào mới xéo khỏi bệnh viện chỗ em." Anh đột nhiên nhớ tới còn có một quả bom ẩn nấp ở bên người mình.

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì anh ta sẽ trở thành chủ nhiệm khoa tiếp theo trong khoa bạn em."

Đới Hiến đen mặt: "Hắn ta không thể đổi bệnh viện khác?"

"Anh quan tâm nhiều như vậy làm gì?"

"Anh..." Trên mặt của anh xuất hiện biểu cảm khó chịu, biểu cảm muốn nói cái gì nhưng lại không thể nói.

"Bây giờ là bây giờ đúng, nếu không đi tham dự tiệc tối thì sau này anh có thể không cần gặp mặt chú thím nữa." Cô liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường.

Đới Hiến cúi đầu, hung hăng mở một cái trên môi của cô, "Em đợi đây, trở về sẽ xử lý em."

Hai chân lại lần nữa chạm đất, cô thuận thế cho anh một cước.

Anh mỉm cười tránh né, nói: "Trong phòng bếp có sủi cảo có bánh trôi, đợi lát nữa em nhớ ăn đấy."

Đinh Tam Tam ngồi ở trên ghế sofa, hai chân vắt chéo mở ti vi, "Không muốn ăn, anh đi đi."

"Tại sao không ăn, vừa rồi thể lực tiêu hao chưa đủ nhiều sao?"

Đinh Tam Tam liếc anh một cái, cầm điều khiển ti vi lên bấm đổi kênh.

Anh khề thờ dài, quay đầu về phòng ngủ mặc quần áo.

Mặc áo sơ mi quần tây, anh lại là một soái ca phong thái hiên ngang. Anh vừa đi vừa đeo đồng hồ lên tay, nói: "Không muốn ăn cũng ăn chút gì đó, buổi tối đói bụng thì phải làm sao?"

"Anh quan tâm nhiều như vậy làm gì, đáng ghét." Cô cúi đầu xem điện thoại, ngón tay trượt lên xuống.

Người đi tới cửa lại quay lại, lấy mất điện thoại trong tay cô, "Anh đang nói chuyện với em đấy, lúc nào cũng khiến người ta không yên lòng."

Anh nghiêm khắc lên, tính tình nhỏ mà cô mới dùng lại bị anh kích phát rồi.

"Em chính là không muốn ăn sủi cảo cũng không muốn ăn bánh trôi."

"Vậy em muốn ăn cái gì?" Anh gác tay ở trên ghế sofa, kiên nhẫn hỏi.

"Mỳ cà chua nạm bò [2]." Cô nói từng chữ một.

[2] Mỳ cà chua nạm bò: hình ảnh ở cuối chương.

Đới Hiến: "..."

"Về mặt đó của anh là thế nào?" Đinh Tam Tam bĩu môi.

"Muốn ăn mì nói sớm thì có phải xong rồi không? Còn dùng hao phí bản lĩnh này." Anh bật cười một tiếng, vén tay áo lên đi tới phòng bếp.

"Trong nhà không có nạm bò." Cô nghiêng đầu nhắc nhở anh.

"Anh làm cái gì em ăn cái đó, đừng nói nhảm nữa!" Anh hét lớn một tiếng, khí phách đàn ông bùng nổ.

Đinh Tam Tam duỗi tay cầm gối ôm ôm vào trong ngực, trong lòng vui vẻ giống như là bọt nước sôi bốc lên ừng ực, bốc lên không ngừng.

Anh mặc áo sơ mi quần tây ở trong phòng bếp bận tới bận lui, bóng lưng cao lớn lại đẹp trai, bờ vai rộng thoát nhìn khiến người ta muốn dựa vào.

Tính ra, cảnh tượng này cô đã nằm mơ hai năm rồi.

"Em không muốn ăn tỏi đâu." Cô ngồi ở phòng khách chỉ huy.

Đôi Hiền vừa đánh trứng vừa thấp giọng trả lời: "Vốn đã không định thả cho em rồi."

Những thói quen nhỏ nhặt kia của cô, anh thuộc như lòng bàn tay.

***

[2] *Mỳ cà chua nạm bò*

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tam tam không phải hello kitty

Edit: Dương

***

Đình Tam Tam sau khi tan làm về nhà, nhìn thấy trên bàn để lại một tờ giấy. Anh và bạn bè đi chơi bóng rổ, trước khi đi đã nấu xong thức ăn để ở trong tủ lạnh rồi, cô dùng lò vi sóng hâm lại thì có thể ăn ngay.

Đình Tam Tam mở tủ lạnh ra nhìn một cái, quả nhiên, ba món ăn một món canh, yên lặng nằm ở trong hộp. Hơi lạnh dần dần thẩm thấu ra, cô đưa tay chống ở trên cửa tủ lạnh, cúi đầu khóc nức nở, bả vai hơi rung lên.

Trong phòng trống trơn, chỉ lưu lại duy nhất một ngọn đèn chiếu sáng ở nhà bếp, người ngồi xổm dưới đất ở bên cạnh tủ lạnh, khóc không thành tiếng.

Khoảng chín giờ thì Đới Hiến trở về, cùng bạn bè gặp gỡ chơi đùa vui vẻ, cho nên về muộn một chút. Anh vốn tưởng rằng Đinh Tam Tam sẽ bày sắc mặt cho anh nhìn, dù sao công việc chân chính hiện tại của anh chính là nấu cơm làm việc nhà, anh lại dám bỏ rơi cô một mình, thật sự là quá "không làm tròn bổn phận". Đây lòng anh cũng hy vọng cô tức giận, nếu như vậy ít nhất cũng chứng minh nỗ lực của anh vẫn hữu dụng.

Vừa mở cửa ra, đèn sàn nho nhỏ ở chỗ huyền quan sáng lên, những chỗ khác một mảnh tối đen. Anh tắt đèn dè dặt đi vào, đẩy cửa phòng ngủ ra nhìn, cô cuộn mình ở trong chăn, đúng là ngủ say sưa.

Anh ngồi ở mép giường nhìn đôi mắt nhắm ngủ của cô, nhẹ nhàng đem cánh tay cô đè bên ngoài nhét lại vào trong chăn.

Khoảng mười lăm phút trôi qua, anh đứng dậy đi ra nhà vệ sinh bên ngoài tắm rửa.

Vừa đóng cửa, người trên giường mở mắt ra. Tơ máu đỏ trong mắt, mang theo thể lương cùng một mối.

Cô vuốt tay sờ cái gối đầu bên cạnh, khẽ cười một tiếng: Ngủ ngon, anh yêu.

...

Sáng sớm, ánh nắng ban mai tiến vào phòng ngủ, xuyên qua rèm cửa tản trên mặt chăn, ấm áp ôn hòa.

Thời tiết tháng tư đẹp nhất nhân gian, cây xanh mọc ra mầm non mới, cây nhỏ lại lung lay đứng lên, toàn bộ cảnh tượng rất yên tĩnh.

"Tại sao phải dọn đến ở ký túc xá bệnh viện?" Trong phòng khách, Đới Hiến đang cau mày nhìn cô thu dọn đồ đạc vào valy nhỏ.

"Không phải em giải thích cho anh rồi sao, gần đây sắp xếp rất nhiều ca phẫu thuật, cấp trên lại muốn tới kiểm tra, em thực sự không thể lãng phí thời gian trên đường đi. Rất nhiều bác sĩ đều dọn đến ở ký túc xá, không chỉ một mình em." Đinh Tam Tam kéo khóa cửa valy, kiên nhẫn giải thích cho anh.

"Tam Tam, không phải em đang trốn tránh anh chứ?"

Đinh Tam Tam ngẩng đầu: "Tại sao anh lại nghĩ như vậy? Em trốn tránh anh làm gì? Đúng rồi, đừng tưởng rằng em không ở nhà thì có thể làm mưa làm gió, không được phép dẫn bạn bè về nhà, đặc biệt là Từ Chính Lâm, lần trước còn ở nhà làm lẩu nóng [1], làm hại trong nhà cả tuần đều là mùi lẩu, mãi không tan đi."

[1] Lẩu nóng: là loại lẩu bình thường chúng ta vẫn ăn, gọi lẩu nóng là để phân biệt với loại lẩu băng hòa - một loại lẩu cách tân của Trùng Khánh thường ăn vào mùa hè.

Dáng vẻ cô cần nhẫn nại thật sự là quá đáng yêu, anh thở dài một hơi, không nhìn được dán sát vào cô, "Vậy em phải ở bao lâu?"

Đinh Tam Tam cười hỏi: "Anh hy vọng em ở bao lâu?"

"Anh hy vọng em có thể đưa anh đi cùng."

"Nghĩ hay nhỉ. Y tá nhỏ trẻ tuổi xinh đẹp trong bệnh viện nhiều như vậy, em đâu có ăn no rủng mỡ mà dẫn anh qua."

Đới Hiến cúi đầu hôn lên khóe miệng của cô, tâm tình thoải mái, "Vậy được, em phải về sớm một chút, anh ở nhà chờ em."

"Ừm." Cô ngửa đầu đón nhận nụ hôn của anh, yên lặng điềm nhiên.

Chiều cao 1m9 và chiều cao 1m7 hôn môi, cô phải hơi kiễng chân lên, anh cũng phải cúi đầu. Phối hợp hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Anh lái xe đưa cô đến bệnh viện, thuận tiện giúp cô thu xếp đồ đạc.

Ký túc xá tập thể bây giờ không hề kinh khủng như trước kia nữa, hầu như bác sĩ có chức danh đều có một phòng đơn, mặc dù hơi nhỏ một chút, nhưng mọi thứ đầy đủ.

Đới Hiến giúp cô treo quần áo vào trong tủ quần áo, đặt giày vào trong tủ giày, thuận tiện quét dọn cả căn phòng từ đầu đến cuối một lần. Đinh Tam Tam đã đi làm rồi, đem công việc như vậy giao cho anh còn đáng tin cậy hơn so với cô tự mình ra tay, cho nên cô đi không chút do dự.

Anh đứng ở trong phòng khách chật hẹp, nhìn trong phòng lấp đầy đồ vật thuộc về cô, trái tim của anh lại trống một khoảng lớn.

Trường tương tư thủ [2], có đôi khi thật sự rất khó.

[2] Trường tương tư thủ (长相厮守): ý muốn ở cùng nhau trong thời gian dài.

Anh phiền muộn, cho nên điện thoại vừa gọi qua, lại gọi mấy anh em đi ra ngoài uống rượu với anh.

Tổng Diệp dẫn theo Tiểu Bảo nhà cậu ta cùng tới, đưa cho cậu bé một đồng lego [3], cậu bé ngồi chơi một mình trên thảm trải sàn im lặng không lên tiếng.

[3] Lego: là các viên gạch nhiều màu sắc được lắp ráp với nhau đi kèm với một loạt các răng ăn khớp hình tròn, các nhân vật tí hon được gọi là minifigure, và nhiều bộ phận khác.

"Sao cậu lại đưa nó đến?" Từ Chính Lâm hỏi.

"Mẹ nó bận rộn công việc, tớ không trông nó thì ai trông?" Tống Diệp ngồi ở trên ghế sofa trong bao sương [4], nhìn con trai có chút bất đắc dĩ.

[4] Bao sương (包廂): có vài địa điểm như rạp hát, KTV... bố trí một gian đặc biệt, mỗi gian có nhiều hơn một chỗ ngồi. Thông thường không gian khép kín bên trong lắp đặt thiết bị vô cùng xa hoa đều gọi là bao sương.

Từ Chính Lâm lại quay đầu nhìn Đới Hiến, "Không phải gần đây cậu xuân phong đắc ý [5] sao? Tại sao lại có thời gian tìm bọn tớ uống rượu?"

[5] Xuân phong đắc ý: chỉ làn gió mùa xuân áp áp, sau này dùng để miêu tả tình hình thuận lợi, công việc như ý, sự nghiệp thành công.

"Tam Tam dọn đến ở ký túc xá bệnh viện rồi, cho nên bây giờ tớ có rất nhiều thời gian." Cầm chai rượu rỗng, anh cũng rất phiền muộn.

Từ Chính Lâm chống nạnh, "Hiện tại xã hội này là thế nào! Đàn ông thì trông con, phụ nữ thì bận rộn không ngừng. Nhìn đáng vẻ hoảng sợ của hai cậu, thật sự mất mặt nam giới chúng ta!"

Tống Diệp: "Mất mặt? Bọn tớ cái này gọi là trở về gia đình tôn trọng phụ nữ, nào có giống cậu, mỗi ngày thay một người phụ nữ mới khiến chúng ta mất mặt!"

Từ Chính Lâm giờ giọng xem thường, "Cậu còn nhớ mình là lão tổng của công ty niêm yết [6] sao? Thậm chí ngay cả tình nhân đều không nuôi, lão tổng cái gì chứ! Quá out rồi!"

[6] Công ty niêm yết (listed company): là công ty công cộng có cổ phiếu được phép mua bán trên các thị trường chứng khoán.

"Vẫn nhớ, tớ còn nhớ tớ là một người chồng và một người cha." Tống Diệp hừ một tiếng, không muốn trò chuyện với người tam quan bất chính.

"Được rồi, cậu thất thủ triệt để rồi, chúng ta không nói cậu nữa." Từ Chính Lâm quay đầu sừng nhăm vào Đới Hiến, "Còn cậu là sao? Ông bướm nhào đến trên người cậu nhưng cậu một mắt cũng không buồn nhìn, lại cứ chung tình với một đóa cao lĩnh chi hoa [7], có phải cậu đầu M [8] không?"

[7] Cao lĩnh chi hoa (高岭之花): miêu tả người ở vị trí rất cao, khiến người ta không thể tiếp cận.

[8] Đầu M (抖 M): M là viết tắt của Masochist (người khổ dâm) hay có thể hiểu là người bị bạo dâm. Thêm tiền tố đầu (抖) biểu thị một loại nghiêm trọng, đầu M là chỉ người trong quá trình "bị ngược" đạt được vui vẻ.

Đới Hiến lạnh lùng nhìn cậu ta, cậu ta lập tức đổi giọng: "Đương nhiên Tam Tam vẫn là người vô cùng ưu tú, đáng để cậu điên cuồng đầu không ngừng như vậy."

Tống Diệp bật cười ra tiếng, Đới Hiến đứng dậy vén tay áo lên, vẫy tay, "Đến đây, tớ nói lòng gân cốt cho cậu."

"Ha ha --- vẫn quên đi --- mẹ ời!"

Một tiếng hét thảm, Tiểu Bảo ngồi dưới đất ngẩng đầu mơ mơ hồ hồ.

Tống Diệp ôm lấy con trai, che lại đôi mắt của con mình, "Xin lỗi con trai, mẹ con nói không để con tiếp xúc với bạo lực."

Tiểu Bảo: "---"

Bên này, Tiểu Chung tham quan ký túc xá của Đình Tam Tam một chút, phát ra cảm khái từ đáy lòng: "Xem ra công tác hậu cần của chúng ta vẫn không tệ, tớ vô cùng tự hào."

Đình Tam Tam rót cho cô ấy chén trà, nói: "Uống trà đi, đừng lắc lư nữa."

Tiểu Chung ngồi xuống, nói: "Tam Tam, có phải mẹ chồng cậu lại tới tìm cậu "tâm sự" không?"

Cô ấy là bạn thân của mình, Đình Tam Tam cười khề một tiếng, không hề phủ nhận.

"Tam Tam, cậu thật đáng thương." Tiểu Chung thở dài, "Mẹ chồng tớ chỉ cảm râm một chút, mẹ chồng này của cậu, cảm râm không cảm râm, nhưng hạ dao nhanh chóng nói trúng tim đen."

"May mắn đã tu từ kiếp trước." Tam Tam tự giễu.

"Vậy cậu định làm như thế nào? Cứ trốn tránh Đới Hiến như vậy sao?"

"Tớ đã suy nghĩ rồi, những biện pháp khác đều không sử dụng, chỉ có một cái này còn có thể dùng được."

"Những biện pháp khác? Biện pháp gì?" Tiểu Chung tò mò hỏi.

Đinh Tam Tam nhướn mày: "Tự mình nghĩ đi."

Tiểu Chung cau mày, bắt đầu khởi động bộ não của mình, "Không phải cậu muốn nhờ Trầm Túy đến để Đới Hiến biết khó mà lui chứ?"

Đinh Tam Tam đen mặt: "Thà tớ cầu xin Trí Viễn giúp chuyện này chứ không bao giờ đi tìm anh ta."

"Cũng đúng, cậu và Trầm Túy là tử địch." Tiểu Chung hiểu rõ, lại hỏi, "Vậy tại sao lại buông tha rồi? Phương pháp tốt bao nhiêu, cầu huyết bao nhiêu, thể mỹ [9] bao nhiêu." Nếu như là phim truyền hình nhất định có thể lừa gạt được không ít nước mắt và trứng thối của khán giả.

[9] Thể mỹ (凄美): thể lương (凄凉) nhưng xinh đẹp (美丽).

"Tớ không muốn khinh nhờn tình cảm giữa bọn tớ, cũng không muốn chà đạp chân tình của anh ấy. Dù sao hai bọn tớ đều là thật lòng." Đinh Tam Tam nhấp một ngụm trà nói ra.

Cô diễn không được tiết mục dung tục như vậy, chuyện cô có thể làm được chỉ là lặng lẽ rời khỏi anh.

"Tam Tam, đây là ý của mẹ chồng cậu sao?"

"Ừ."

"Thế nhưng tớ cảm thấy bà ấy có thể sẽ hối hận."

"Tại sao?" Đinh Tam Tam nhìn cô ấy.

Tiểu Chung nói: "Nếu như rời đi có thể khiến Đới Hiến chuyển tầm nhìn từ trên người cậu đến trên người phụ nữ khác, vậy thời gian hai năm kia tại sao anh ấy không yêu những người phụ nữ khác chứ?"

"Quân đội nơi đó đâu có phụ nữ."

"Nữ binh không tính sao? Nữ quân y không tính sao?"

Đinh Tam Tam im lặng, rất rõ ràng, cô cũng hiểu rõ chuyện này.

"Tam Tam, cậu thật là xấu." Tiểu Chung nghiêng đầu, ngã trên bả vai của cô.

Khóe miệng Đinh Tam Tam cong lên, "Cũng bình thường thôi, tớ không thích người khác điều khiển cuộc sống của mình, cho dù là mẹ anh ấy cũng không được."

Cô sẽ để mẹ chồng cô hiểu rõ, chọc giận cô cũng sẽ có một chút tác dụng phụ.

"Cần tớ làm chút gì đó không?" Tiểu Chung ngẩng đầu nhìn cô.

Đinh Tam Tam nhướn mày: "Đương nhiên."

Buổi tối, Tiểu Chung về nhà, đồng thời bị bão nẫu và chồng khiêu nại. Không có mẹ ở bên cạnh dỗ ngu, Tiểu Bảo quả thực là muốn làm sập nóc nhà.

"Biết em trông con không dễ rồi chứ." Tiểu Chung cười khẽ, hai tay khoác ở trên bả vai của chồng mình.

Tổng Diệp: "Công việc càng không dễ dàng, vợ à, từ chức thế nào?"

Tiểu Chung: "Ông chủ lớn à, anh sẽ để nhân viên nữ trong công ty anh từ chức về nhà trong con sao."

"Sẽ không."

"Vậy tại sao anh muốn vợ anh làm như vậy chứ?"

"Họ là nhân viên của anh, cảm tiền lương của anh thì phải làm việc cho anh. Em là vợ của anh, em trực tiếp quyết định hạnh phúc của gia đình chúng ta." Tổng Diệp cười nói.

Tiểu Chung gạt đầu: "Rất có đạo lý, nhưng em cự tuyệt từ chức."

Tổng Diệp thở dài: "Haizzz, em thực sự càng ngày càng không dễ gạt."

"Anh còn tưởng em ngây thơ như lúc trước à?"

"Anh tương đối thích đáng về ngây thơ lúc trước của em."

"À, vậy đêm nay anh đến ngủ thư phòng đi, hoài niệm lại một chút." Tiểu Chung cời quần áo ra, cầm quần áo đi tới phòng tắm.

Ánh mắt của Tống Diệp dõi theo cô, "Vợ à, sao gần đây vóc dáng của em càng ngày càng tốt vậy?"

Đứng ở cửa phòng tắm, Tiểu Chung lộ đầu ra, nói: "Hôm nay em rất mệt, sẽ không lên giường với anh."

Tống Diệp: "---"

"Gần đây em xảy ra chuyện gì, còn bận hơn cả anh." Tống Diệp đứng ở cửa làm "người giữ cửa".

"Còn không phải là Tam Tam sao, gần đây cô ấy mất hứng, đương nhiên em phải ở bên cạnh cô ấy rồi."

"Định Tam Tam? Cô ấy có Đới Hiến, sao em phải ở bên cạnh cô ấy?"

"Vị mẹ chồng khó giải quyết của cô ấy lại đi tìm cô ấy rồi, phiền chết người rồi, còn để người ta sống yên ổn hay không." Tiểu Chung lẩm bẩm.

Lồng mày Tống Diệp giương lên, rời khỏi cửa phòng tắm.

Tiểu Chung ở bên trong nhìn thấy bóng người rời đi, không nhịn được che miệng cười ầm lên.

Tống Diệp làm anh em tốt của Đới Hiến, cùng mặc một cái quần lớn lên, đương nhiên phải vì hạnh phúc của anh em mà xông vào khói lửa rồi, huống chi chỉ là từ chỗ vợ của mình ăn cắp một chút tình báo nho nhỏ mà thôi.

"Mẹ tớ? Bà ấy đi tìm Tam Tam rồi?" Đới Hiến đi tàn thuốc vào trong gạt tàn, có loại cảm giác bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Đúng vậy, cho nên bây giờ cậu mới bị ghê lạnh, cô đơn lẻ loi một mình."

Đới Hiến trầm mặc một hồi, nói: "Cảm ơn cậu."

"Không cần khách sáo."

Bảo vệ hạnh phúc của anh em nhân tiện để vợ mình thoát thân, một công đôi việc, anh ta hết sức bằng lòng.

Lời tác giả: cho mẹ chồng ít phiền phức, để tránh bà ấy luôn đứng ở góc nhìn của thượng đế gây phiền toái cho Tam Tam của chúng ta.

Kiểu nữ chính rời đi trong im lặng mặc dù đáng thương khiến người ta đồng cảm, nhưng có đôi khi cũng khiến người ta tức giận, không thể có chút cá tính của bản thân sao? Có trở ngại thì lại rời đi há chị gái, chị không dễ chịu khiến người khác cũng không dễ chịu đấy!

Bên trên, đến từ Đại Lam Lam không chịu trách nhiệm ngôn luận.

Lời editor: rất xin lỗi mọi người vì lâu không ra chương mới, dạo này t bận nên không ra chương đều được. T sẽ cố gắng bổ sung thêm chương mới.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trên đời không sẽ có người thứ hai

Edit: Dương

***

Đới Hiến không đi tìm Đinh Tam Tam, cô ấy không phải trung tâm của vấn đề, sổ sách của hai người bọn họ sẽ dời lại tính toán sau.

Xe jeep [1] dừng ở trước cửa đại viện, anh nhảy xuống xe hất tung cửa xe đi vào trong nhà, linh cảnh vệ liếc nhìn anh một cái, lại đứng về cương vị của mình.

[1] Xe jeep: đây chính là dòng xe việt dã, địa hình nổi tiếng. Các mẫu xe thuộc dòng xe này luôn có một phong cách thiết kế bụi bặm, độc lạ và không thể thiếu đi nét dũng mãnh của mình.

Mười giờ tối, bệnh đau đầu của Tôn Cần lại tái phát, bà nhỏ tiếng xuống dưới tầng tìm thuốc uống.

Vừa mở đèn, người ngồi trong phòng khách khiến bà giật mình.

"Con về từ lúc nào?"

Đôi Hiền giống như một ngọn núi yên tĩnh trầm lắng sừng sững ở nơi đó, không nói một lời vẫn khiến người ta có ảo giác Thái Sơn đè đầu. Cho dù Tôn Cần bà là mẹ của nó, bà cũng cảm nhận được áp lực đến từ nó.

"Mẹ, mẹ cảm thấy con và Đôi Quân chỉ là vì sinh con nối dòng mà tồn tại sao."

Một cú đấm mạnh, đánh vào trong lòng của Tôn Cần.

"Tại sao con lại nghĩ như vậy?" Bà ổn định tư tưởng một chút, hỏi lại.

"Từ cái đó ra, con không nghĩ ra lý do mẹ đến can thiệp tình cảm của con và Tam Tam." Anh chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm lại u ám, giống như sự từ ẩn nấp trong đêm tối, sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Anh là một người cố chấp nhất của Đôi gia, đến mức thủ trưởng cũng chỉ có thể cam chịu đứng thứ hai.

Tôn Cần có thể khiến Đinh Tam Tam bởi vì áy náy đối với một người mẹ mà rời khỏi con trai của bà, nhưng bà lại không có cách nào khiến con trai của mình rút khỏi mối quan hệ tình cảm này. Luận lý bình thường mà các bà tin tưởng, chủ yếu đề ý đến giá trị quan [2], nhưng những cái đó không có chút ý nghĩa nào đối với nó.

[2] Giá trị quan: là chỉ cái nhìn cùng đánh giá tổng thể của một người đối với tầm quan trọng, ý nghĩa của sự vật khách quan xung quanh (bao gồm con người, sự vật, sự việc).

Nó chỉ thích Tam Tam, giống như chỉ vì Tam Tam mà sống.

"Đôi Hiền..." Tôn Cần hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn thẳng vào con trai mình.

...

Mấy ngày gần đây Đinh Tam Tam đều ngủ không ngon giấc, lăn qua lăn lại, cho dù mệt đến cực hạn thì trong đầu vẫn có cây cung đang kéo căng, khiến cô không cách nào đi vào giấc ngủ.

Con người một khi làm chuyện đuối lý thì phải có chuẩn bị tâm lý, trừ khi anh tìm tới cửa, nếu không thì cô đừng hòng ngủ được một giấc ngon.

Nhưng cách thời điểm Tiểu Chung thả tiếng gió đã qua hơn một tuần, anh lại một chút động tĩnh đều không có. Quá không bình thường.

"Tam Tam, thứ bảy đại học B có một hội thảo y học, em đi đi." Lão đại đi tới thông báo tin tức này.

"Vâng."

Trầm Túy nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục công việc trong tay.

Đinh Tam Tam có chút thất thần, suy nghĩ không biết bay đến chỗ nào rồi.

"Cô giáo Đinh, nên kiểm tra phòng bệnh rồi." Bác sĩ thực tập mà Đinh Tam Tam dẫn dắt xuất hiện ở cửa, cười tủm tỉm nhắc nhở cô.

Đinh Tam Tam trì hoãn nửa giây mới đứng lên, cầm lấy bệnh án và bút vội vàng đi ra ngoài.

"Hôm nay cô ấy xảy ra chuyện gì thế, thoát nhìn không tập trung." Trầm Túy ngẩng đầu nói ra.

"Có sao? Không phải cô ấy vẫn luôn như vậy sao? Đúng rồi bác sĩ Trầm, anh và bác sĩ Đinh thật sự là bạn học hả?" Bạch Dư vừa nhai kẹo keo su vừa mắt sáng lấp lánh nhìn Trầm Túy.

Trầm Túy: "..."

Thứ bảy, Đinh Tam Tam xách máy vi tính tham gia hội thảo khoa học, mới lái xe vào chỗ đậu xe, bên cạnh một chiếc xe âm ỉ đi qua, một cú drift [3] liền vọt tới trước mặt cô, không chỉ va vào xe của cô, mà còn va vào cô khiến cô ngã xuống đất.

[3] Drift: là một kỹ thuật lái xe mà trong đó, người lái xe cố tình làm thừa lái, gây ra sự trượt bánh sau, trong khi vẫn có thể điều khiển được chiếc xe theo hướng mong muốn ở tốc độ cao.

Ra cửa không xem hoàng lịch... Đinh Tam Tam có chút tuyệt vọng.

Cũng vừa khéo, Phương Trí Viễn đang cùng lãnh đạo nhà trường đi dạo sân trường đúng lúc nhìn thấy tình cảnh này, nhanh chóng chạy qua bên này, đỡ cô dậy, "Tam Tam, em không sao chứ?"

Trên xe việt dã [4] có một nam một nữ đi xuống, người nữ cúi đầu giống như là bị giáo huấn không nhẹ, người nam đen mặt lườm người nữ vài cái, sau

đó đi tới nhận lỗi với Đinh Tam Tam

[4] Xe việt dã (Offroad vehicle): là loại xe có thể di chuyển trên bề mặt gồ ghề khó đi lại.

"Chị đến bệnh viện khám đi ạ, toàn bộ tiền thuốc men để bọn em chịu trách nhiệm." Nam sinh rất có lễ phép, cũng ăn nói rất chu toàn.

Đinh Tam Tam che khuỷu tay lắc đầu: "Không cần, chỉ bị thương ngoài da thôi."

Nữ sinh chui vào trong xe, tìm tòi một hồi mới tìm ra được còng tãm bông và băng cá nhân, hai tay dâng ở trước mặt Đinh Tam Tam: "Em xin lỗi chị, không phải em cố ý, em mới nhận được băng lái xe, còn chưa thuần thục lắm..."

Càng nói thanh âm càng nhỏ, sắc mặt của nam sinh càng đen.

Nam sinh tiếp lời của nữ sinh: "Hôm qua cô ấy mới lấy được bằng lái xe có chút xúc động, va vào chị thật sự ngại quá, bây giờ bọn em thông báo công ty bảo hiểm đến xử lý."

Đinh Tam Tam nhìn hai người bọn họ vẫn là sinh viên, cũng quả thực không phải cố ý, cho nên cười bỏ qua. Cô nhận lấy đồ trong tay nữ sinh, hỏi: "Em đều mang những thứ này bên người sao?"

"Sau khi ngã vài lần từ trên cầu thang xuống thì em vẫn luôn mang theo." Nữ sinh gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng.

Đinh Tam Tam: "Ngã vài lần... Em có thể ngã vài lần?"

Nam sinh hừ một tiếng, liếc nhìn bạn gái của cậu ta một cái, nói: "Không nhiều lắm, khoảng bốn năm lần gì đó."

Đinh Tam Tam lú lẫm, nói với nữ sinh: "Lần sau em đến bệnh viện kiểm tra một chút đi, tình huống của em như vậy rất có thể là tiểu não [5] hoặc tuyến yên [6] có vấn đề."

[5] Tiểu não: là một phần não đóng vai trò quan trọng trong điều khiển não. Tiểu não có thể liên quan đến một vài nhận thức như sự chú ý và ngôn ngữ, cũng như điều tiết nỗi sợ hãi và các phản ứng vui vẻ.

[6] Tuyến yên: là một tuyến nội tiết nằm ở sán não thất ba, trong hố yên của thân xương bướm. Đây là một tuyến quan trọng giữ vai trò chỉ đạo hoạt động của hầu hết các tuyến nội tiết khác.

"Em nghĩ chắc là đại não [7] của cô ấy có vấn đề." Nam sinh vỗ nhẹ lên đầu của bạn gái mình.

[7] Đại não: là một phần não có kích thước lớn, chứa vỏ đại não (của hai bán cầu đại não), cũng như vài cấu trúc dưới vỏ não khác, bao gồm hồi hải mã, hạch nền và hành khứu giác.

Nữ sinh cúi đầu, nói vâng vâng dạ dạ.

Hai bên đều phải chờ công ty bảo hiểm đến xử lý chuyện bồi thường, Phương Trí Viễn dìu Đinh Tam Tam ngồi xuống ghế dài ở bên cạnh, giúp cô xử lý vết thương.

"Không ngờ lại là gặp mặt như thế này, anh vẫn tốt chứ?" Đinh Tam Tam cười hỏi anh ta.

Phương Trí Viễn giương giương cằm, ý bảo một nhóm người ở cách đó không xa, nói: "Mỗi ngày đều là trạng thái làm việc như vậy, không thể nói rõ có tốt hay không."

Đinh Tam Tam nhìn dáng vẻ anh ta cúi đầu nghiêm túc lau vết thương, nói: "Vẫn là để tự em làm đi."

"Em cảm thấy chút chuyện này anh cũng không làm được?" Phương Trí Viễn ngẩng đầu.

"Đương nhiên không phải, thói quen nghề nghiệp mà thôi."

Phương Trí Viễn tỉ mỉ khử trùng, dán băng cá nhân lên cho cô, "Thời điểm tắm rửa đừng đụng tới, ở chỗ này em bị mất một miếng da lớn, anh nhìn đều đau lòng."

Đinh Tam Tam cười khê, giống như không đem vết thương này để ở trong lòng.

Bên kia, sau khi nam sinh phê bình xong bạn gái của mình thì tới chào hỏi Đinh Tam Tam, hỏi: "Xin hỏi, chị là bác sĩ ở bệnh viện nào ạ, có tiện nói cho em biết được không ạ?"

"Bệnh viện Nhân dân số 1, thế nào, cậu muốn đến khám bệnh?" Đinh Tam Tam ngẩng đầu nhìn cậu ta, ngữ khí ôn hòa. Đối xử với soái ca phải ảm áp như gió xuân, là châm ngôn của cô và Tiểu Chung từ trước đến nay.

"Không phải em, là để cô ấy đến khám nào." Nam sinh chỉ chỉ nữ sinh bên cạnh.

Nữ sinh: "Là em là em, cậu ấy là học thần của khoa bọn em, rất thông minh."

Nam sinh: "..."

Phuong Trí Viễn và Đình Tam Tam bật cười, hỏi: "Cậu ta nói móc em như vậy mà em vẫn khen cậu ta à?"

"Sự thật là như thế mà, bọn em phải tôn trọng sự thật." Nữ sinh kiêu ngạo ngẩng đầu, vô cùng "tự tin".

Nam sinh đen mặt nhìn bạn gái mình, thoát nhìn dáng vẻ giống như không còn lời nào để nói, thật ra tia sáng lóe lên trong đôi mắt, toàn bộ là ánh sáng rực rỡ lấp lánh.

Công ty bảo hiểm đến chụp hình, hai bên đều không phải người vô cớ gây sự, rất dễ đạt thành hiệp nghị.

"Bây giờ em đi đâu?" Phuong Trí Viễn hỏi cô.

"Em phải đi tòa giảng đường số 2 tham gia hội thảo."

Nữ sinh giơ tay: "Để em dẫn chị đi."

Phuong Trí Viễn: "Em gái nhỏ à, có thể lưu lại chút cơ hội để phái nam lấy lòng được không?"

Nam sinh kéo nữ sinh lui lại một bước, nói: "Cô ấy là một người mù đường, đừng tin cô ấy, hai anh chị cứ tự nhiên."

Mù đường + tiểu não không phát triển, mặc dù Đình Tam Tam đã đi rất xa rồi nhưng vẫn cười đau cả bụng.

Phuong Trí Viễn: "Em cười cái gì?"

"Đôi tình nhân đó thật sự quá đáng yêu, đặc biệt là nữ sinh đó, nếu như em là em gái đó thì sẽ cắn chết bạn trai mình." Đình Tam Tam cười nói.

"Nếu như anh là em gái đó, anh sẽ không cắn chết người thích mình nhiều hơn mình thích cậu ta." Phuong Trí Viễn nói.

"Làm sao anh nhìn ra được ai thích nhiều hơn một chút?"

Phuong Trí Viễn cười một tiếng, ánh sáng trong đôi mắt tỏa ra cơ trí: "Kinh nghiệm chỉ ra."

Đình Tam Tam thu lại ý cười, chỉ vào tòa giảng đường cách đó không xa, nói: "Em tới rồi, cảm ơn anh."

"Giữa chúng ta còn cần khách sáo như vậy sao?" Hai tay Phuong Trí Viễn cho vào túi nhìn về phuong xa, cười nói: "Huống hồ hôm nay có thể gặp em, đi cùng em đoạn đường này, đã là ngạc nhiên bất ngờ nhất của anh trong khoảng thời gian này rồi."

Anh ta nhìn Đình Tam Tam đáng vẻ mặt tự nhiên, dần lông mày ra cười một tiếng, nói: "Vào đi thôi, anh sẽ không đưa em đến cửa nữa."

Đình Tam Tam xách máy vi tính đi về phía trước vài bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn anh ta, anh ta vẫn đứng tại chỗ, thấy cô ngoảnh lại, sáng khoái vẫy vẫy tay.

Đình Tam Tam xinh đẹp cười một tiếng, sai bước rồi đi.

Hội thảo khoa học chuyên ngành từ trước đến nay đều vừa nhạt nhẽo vừa vô vị, nếu như bạn nghiêm túc nghe đôi câu mà cảm giác mình sẽ chiếm được chỗ tốt vậy thì quá ngây thơ rồi. Nói suông nói khoác, luôn luôn là bản chất của loại hội thảo này.

Đình Tam Tam ngồi ở hàng cuối cùng, dần dần biến mất sau bóng dáng của mọi người, mở máy vi tính chơi gỡ mìn.

"Sau đây chúng ta xin mời đại biểu ưu tú của các bệnh viện lần lượt lên phát biểu, mong mọi người hoan nghênh." Người chủ trì nói.

Đình Tam Tam lắc lắc cổ, đóng trang gỡ mìn.

Cô là người kí tên cuối cùng, cho nên sắp xếp lên phát biểu cuối cùng. Mọi người đều biết, cuối cùng có chỗ lợi cũng có chỗ hại. Chỗ lợi là mọi người đều đến gần như đầy đủ, sẽ có người nghe bạn đang nói gì, chỗ hại là hội thảo trải qua rườm rà mọi người đều rất mệt rồi, nếu như bạn nói nhạt nhẽo rất dễ khiến người khác lưu lại ấn tượng khô khan không thú vị.

Vẫn may, giữa một nhóm ông chú đầu hói đeo kính, ngoại hình Đình Tam Tam xinh đẹp rực rỡ, giáng đòn phủ đầu, dễ dàng có thể thu hút được sự chú ý của mọi người.

Cô đi lên bục giảng, mở PPT [8] mà bản thân tối qua thức đêm để làm.

[8] PPT (Microsoft PowerPoint): là một phần mềm trình diễn do hãng Microsoft phát triển. PowerPoint là một phần của gói ứng dụng văn phòng Microsoft Office.

Kỹ năng làm PPT là vào lúc học nghiên cứu sinh phát huy, khi đó gần như hai ngày làm một PPT, cho nên kỹ năng của cô dần dần được nâng cao.

Cô mặc áo sơ mi kẻ sọc nâu trắng đan xen, nới lỏng hai nút áo ở cổ áo, nhét vạt áo vào trong cặp quần ống rộng dài đến mắt cá chân, lộ ra dáng vẻ cao ráo lại nhanh nhẹn.

Giọng nói của cô trong trẻo rõ ràng, có cảm giác dễ chịu như "Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn" [9] dưới ngòi bút của Bạch Cư Dị, khiến người ta không tự chủ liền đưa mắt tập trung ở trên lời nói của cô.

[9] Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn: là một câu thơ trong bài《Tỳ bà hành》của Bạch Cư Dị. (Bạch Cư Dị: là nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng thời nhà Đường. Ông là một trong những nhà thơ hàng đầu của lịch sử thi ca Trung Quốc)

Theo lời phát biểu của cô, càng ngày càng nhiều người, hai cửa phụ của giảng đường chật kín người. Có giảng viên của đại học y ngồi ở trên ghế, có sinh viên đại học y đứng ở cửa, cũng có sinh viên không phải ngành y nghe nói trong trường có chị gái xinh đẹp nên chạy tới vây xem.

Cô có ngoại hình tao nhã và thái độ chuyên nghiệp, trong căn phòng này của đại học B lưu lại ấn tượng khiến người ta khó quên.

"Là chị gái lúc này." Nữ sinh kéo bạn trai đến xem náo nhiệt lập tức nhận ra Đinh Tam Tam.

"Xuyt."

Nữ sinh cúi đầu ở trên vai của nam sinh, cười đến mức trong mắt đều là đắc ý, giống như kiêu ngạo hơn người khác một chút.

Đinh Tam Tam nói xong, vốn cho rằng rất nhanh có thể thoát thân rồi, ai biết phát huy quá tốt nên bị cản lại. Lão giáo sư đối với cô khen không dứt miệng, hỏi người hướng dẫn của cô là ai, đồng nghiệp trẻ tuổi nhiệt tình xin cô chỉ dạy, hỏi cô làm sao mới có thể luyện được miệng lưỡi khéo léo như vậy, càng quan tâm hơn đến nội dung cô diễn thuyết, muốn sau khi xuống dưới sẽ cùng cô tỉ mỉ thảo luận một phen.

Giữa đám người nhộn nhịp tung bừng, cô tiếp đón không nghỉ, thoáng nhìn lướt qua, nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đi về phía cửa.

Bóng lưng của anh trầm lặng mà cứng cỏi, trên đời sẽ không có người thứ hai.

Lời tác giả: luôn luôn chạy theo đuổi người ta cũng rất không có ý nghĩa, lấy lui làm tiến, đây là chiến thuật nhà binh thường dùng. Muốn theo đuổi nam thần chị em phải nhớ kỹ, một cuộc tấn công mù quáng không phải sách lược của người có âm mưu, phải có giả có thật, giả giả thật thật, khiến tâm tình đối phương lúc lên lúc xuống là đúng rồi.

Ở trên, đến từ Đại Lam Lam không phụ trách ngôn luận.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tam tam phóng phi tự ngã [1]

Edit: Dương

***

[1] Phóng phi tự ngã: ý nghĩa ban đầu là chỉ buông thả bản thân đi tìm giấc mơ của mình. Sau này còn dùng để chỉ phá vỡ tính cách thể hiện bản chất thật.

Đợi đến lúc Đinh Tam Tam ứng phó xong với tất cả mọi người, thời điểm chạy đuổi theo, chỗ nào còn có bóng dáng của anh chứ.

"Tam Tam, cùng nhau ăn bữa tối đi?" Phương Trí Viễn cười đứng ở cách đó không xa nhìn cô.

"Hả?" Đinh Tam Tam quay đầu, đầu óc có chút mơ hồ. Không biết là do anh rời đi sớm nên thất thần, hay là vì người yêu cũ hữu hảo mời cô đi ăn tối nên khiến cô thất thần.

Phương Trí Viễn đi lên trước vài bước, quay đầu nhìn về phía bãi đỗ xe lộ thiên ở dưới tầng, chiếc Land Rover [2] nhìn thấy trước đó đã không còn đứng ở chỗ cũ nữa rồi.

[2] Land Rover: là một thương hiệu ô tô chuyên xe 2 cầu. Nó là một phần của công ty Jaguar Land Rover, công ty này lại là một công ty con của Tata Motors.

"Tam Tam, em ở đây tìm ai?"

"Không có, tùy tiện nhìn một chút." Đinh Tam Tam thu hồi tầm nhìn, che giấu mắt mắt của mình.

"Anh vừa mới thấy Đới Hiến từ chỗ này đi ra, chẳng lẽ không phải em đang tìm cậu ta?" Phương Trí Viễn cười hỏi.

"Anh cũng thấy à, anh ấy thật sự đến sao?" Đinh Tam Tam lập tức có tinh thần.

Phương Trí Viễn nói: "Cho nên anh có thể mời em đi ăn tối không? Dù sao vừa rồi nhìn dáng vẻ cậu ta rời khỏi, hình như không có ý muốn quay lại."

Đinh Tam Tam về mặt bắt đầu nhìn anh ta, hai tay Phương Trí Viễn giờ quá đĩnh đầu, "Anh không có ý bỏ đá xuống giếng, tuyệt đối không có."

Đinh Tam Tam giờ máy tính trong tay, nhìn anh ta dáng vẻ mình bạch có chứng cứ rõ ràng, gật đầu, "Đi thôi, em mời khách."

Thời điểm nói yêu đương anh ta mời khách là tình thú, sau khi chia tay AA [3] là bốn phận, nếu một bên sẵn lòng mời khách thì nói rõ hai người quan hệ không tệ.

[3] AA: chia tiền theo đầu người.

Đinh Tam Tam lựa chọn một nhà hàng mà lúc trước bọn họ hay đi, quen thuộc, dễ tìm, không có cảm giác mất tự nhiên.

Phương Trí Viễn chọn món ăn rồi đưa menu cho nhân viên phục vụ, quay đầu nhìn cô, "Thế nào? Gần đây tốt không?"

"Rất tốt, chỉ là mệt thôi." Đinh Tam Tam uống một hớp nước nhuận giọng.

"Thoạt nhìn đúng là rất mệt, vành mắt đều có quầng thâm rồi." Phương Trí Viễn cười nói.

Đinh Tam Tam phản xạ có điều kiện sờ sờ đôi mắt, nói: "Em thật sự không chú ý."

"Gần đây anh thấy rất nhiều tin tức, không phải bác sĩ bị đâm chết thì chết do làm việc quá sức, quá kinh khủng. Em nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe, anh còn muốn gặp em thêm vài lần đây." Anh ta cười nói.

Đinh Tam Tam nhoen miệng cười, nói: "Tranh thủ đi."

"Rốt cuộc thả lỏng rồi, thật không dễ dàng."

"Cùng anh ăn cơm còn có lý do, vậy không phải quá mệt rồi sao."

"Nếu đã như vậy, em và Đới Hiến xảy ra chuyện gì, có tiện nói cho anh biết không?"

Đinh Tam Tam sững sốt một chút, hỏi anh ta: "Có phải tiêu chuẩn của em hơi cao không?"

"Không cao, trước đây chúng ta là người yêu, bây giờ chúng ta là bạn bè, dù sao cũng không vượt qua điểm mấu chốt, nói chuyện một chút còn ngại sao?" Phương Trí Viễn có vẻ rất thân thiện, hoàn toàn không có cảm giác muốn nhanh chóng tiêu diệt tình địch. Ngay thẳng như vậy, chỉ có hai khả năng: Có lẽ là quá yêu, có lẽ là không yêu.

Đinh Tam Tam nói: "Em không thích chia sẻ chuyện riêng của mình, anh cũng biết rồi. Không hỏi được gì từ miệng em đâu, còn không bằng ăn xong bữa cơm này."

"Lần trước anh thấy Tôn đồng đến tìm em, em bận như vậy còn giúp bà ấy sao?"

"Em đã giúp rồi."

"Giúp rồi mà bà ấy còn gây khó dễ với em, có phải qua cầu rút ván không?" Phương Trí Viễn cười nói.

Đinh Tam Tam bắt đầu dĩ, "Sao chuyện gì anh cũng biết vậy."

"Em đều viết ở trên mặt rồi." Phương Trí Viễn đưa tay vẽ vẽ ở trước mắt cô, nói, "Ở chỗ này viết lo lắng cho Đới Hiến, ở chỗ này viết phiền não vì cậu ta, ở chỗ này viết Phương Trí Viễn biết quá nhiều không bằng diệt khẩu anh ta đi..."

Đinh Tam Tam dở khóc dở cười: "Em thực sự sợ anh rồi, anh muốn hỏi gì thì hỏi đi."

"Em và cậu ta, muốn đi lên con đường trước kia sao?"

"Em không biết nữa." Lời nói thật.

Phương Trí Viễn gật đầu: "Vậy anh có thể giúp gì cho em không?"

"Tạm thời không có."

Anh ta lại gật gật đầu, bưng lên đủ món ăn rồi, anh trước tiên múc một bát canh nóng đặt ở trước mặt cô, "Không nói nữa, ăn cơm đi."

"Thế là xong rồi?" Đinh Tam Tam nhướn mày nghi hoặc.

"Vói anh mà nói, biết những thứ này là đủ rồi." Anh ta bung bát lên, tao nhả uống một hớp canh.

Đinh Tam Tam: Những người đàn ông cô từng gặp gỡ, đều là yêu quái trên núi.

...

Sau khi cùng Phuong Trí Viễn com nước xong, anh ta săn sóc đưa cô đến dưới tòa ký túc xá bệnh viện, tiếp đó nói cho cô biết ngày mai tài xế sẽ giúp cô lái xe về.

"Cảm ơn anh." Đinh Tam Tam nói.

Phuong Trí Viễn ngồi trong xe nhìn cô, "Là anh cảm ơn em, lại giúp anh trải qua một buổi tối không khô khan."

Đinh Tam Tam ung dung nhún vai, đáng yêu hiếm thấy.

Phuong Trí Viễn phát phát tay: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Đinh Tam Tam xách túi xách đi vào hành lang, ở đây không có thang máy, cô ở trên tầng năm, đèn ở tầng ba không sáng lắm, cô phải cẩn thận một chút... Những hiểu biết nho nhỏ này, chứng tỏ cô đã bắt đầu quen ở nơi này rồi.

Hiểu biết một người cũng vậy, thời gian dài, là đen hay trắng chung quy đều có kết luận.

Đại khái qua khoảng năm sáu phút, cô thở hồng hộc đứng ở hành lang của tầng năm, giờ đèn pin của điện thoại di động, nhìn về phía người đàn ông ở đối diện bị cô soi không còn chỗ chốn.

Anh đi tới, xách túi đựng máy vi tính trong tay cô, tìm tòi chìa khóa ở túi bên cạnh, mở cửa vào nhà.

Cô sững sờ ở tại chỗ một phút, sau đó cùng đi vào nhà.

Trong phòng nghênh đón cô là một mảnh sáng sủa, bởi vì anh đến rồi.

Anh lặng lẽ cất túi đựng máy vi tính giúp cô, sau đó đi ra ban công, bắt đầu tiếp tục hút thuốc.

Từ góc độ của anh, vừa khéo có thể nhìn thấy một màn cô và Phuong Trí Viễn tạm biệt, vô cùng rõ ràng.

Đinh Tam Tam bóp tay gỗ vào đầu mình một cái, có chút tức giận bản thân. Đây không phải là phương thức cô nghĩ ra để khiến anh rời khỏi, nhưng biến khéo thành vụng, mọi việc lại cố ý phát triển theo phương hướng kỳ lạ này.

Bây giờ cô chỉ cần đưa tay đẩy về phía trước một chút, thì anh có thể càng lúc càng xa, đạt đến yêu cầu của Tôn Cần đối với cô rồi.

Anh đứng ở ban công, tay cầm điều thuốc lá, híп mắt nhìn về phía xa. Sau lưng, một cơ thể mềm mại mảnh khảnh bắt đầu sát lại đây.

"Nếu như em còn chưa nghĩ rõ ràng, không cần làm ra dáng vẻ thương hại anh như thế này." Anh không quay đầu lại, cứ như vậy đưa lưng về phía cô nói ra.

Đinh Tam Tam ôm eo của anh, mặt dán lên lưng của anh, cảm nhận được ấm áp và an toàn giống như ở trong cơ thể mẹ.

Cô chưa bao giờ sợ hãi lời nói lạnh nhạt của anh, bởi vì ở trong "viên đạn" phóng tới chỗ cô, bên ngoài là mưa đá, bên trong là kẹo ngọt.

Bạn sẽ sợ độ mạnh của một viên kẹo đánh vào trên người mình sao? Đương nhiên sẽ không.

"Em rất nhớ anh." Cô nhỏ giọng nói.

Bấp thít trên lưng anh trong nháy mắt căng cứng, động tác đem thuốc lá để vào trong miệng ngừng lại.

"Hôm nay anh cũng đến nghe em diễn thuyết đúng không? Em nói có hay không, có biểu diễn tốt giống như trên giường không?" Cô khẽ cười hỏi, thuận tiện dùng tay vẽ một vòng ở chỗ bụng dưới của anh.

Một khi nữ vương muốn nghiêm túc cosplay cô hầu gái, sẽ không người đàn ông nào có thể nhịn được không bùng phát xuân tình.

Quả nhiên, anh ném điều thuốc lá xuống, xoay người ôm eo của cô hôn cô. Nụ hôn tình tế giống như mưa xuân mà cành lá mong ngóng trút xuống đã lâu, hết thảy được tiếp nhận, hoàn toàn chiếm được đáp lại.

Tay của anh chui vào từ dưới áo sơ mi của cô, giống như con rắn linh hoạt, không có chỗ nào không khiêu khích cô nhảy cùng anh.

Cô nhắm mắt đắp lại nụ hôn của anh, đưa tay sờ tới chỗ lưng quần của anh, sau đó cời khuy quần rồi kéo khóa xuống...

"Em biết mình đang làm gì không?" Anh giật mình một cái, có chút phục hồi tinh thần.

Đinh Tam Tam tủi thân nói: "Làm không tốt sao? Trước kia em chưa từng làm..."

Ý ngầm là: Em không chỉ chưa từng làm như thế này với anh, cũng chưa từng làm như thế với người đàn ông khác.

Đàn ông thích cướp đoạt lần đầu tiên của phụ nữ hoàn toàn là thiên tính, bất kể lần đầu tiên là như thế nào, bọn họ đều đổ xô vào, vĩnh viễn không biết mệt.

Anh lập tức nhắc cô treo ở ngang hông mình, nâng mông của cô, hỏi: "Nếu đã như thế, vậy em học được cái này từ đâu?"

Đôi mắt của Đinh Tam Tam nhấp nháy hai cái, nói: "Xem phim ở trong máy tính của anh nên học được, chính là thư mục "Bảo bối Tam Tam" đó, chính anh không biết sao?"

Mỗi một người đàn ông bình thường đều sẽ có một ít đồ vật cất giấu, vì không muốn người khác phát hiện sẽ dùng đủ loại tên thư mục đường đường chính chính, ví dụ như "Kế hoạch khai phá XXX", các loại "Cao số thác đề tập [4]", vị trước mắt này đặt tên là vợ của mình.

[4] Cao số thác đề tập (高数错题集): t không hiểu chỗ này lắm nên giữ nguyên Hán Việt. Đại t tìm được nghĩa sẽ sửa lại sau.

"Em.. phát hiện lúc nào?" Vành tai của anh có chút nóng lên.

"Bây giờ là lúc thảo luận những thứ này sao?" Đinh Tam Tam cúi đầu ra hiệu, chỉ xuống "ác ma" cô tự tay thả ra.

Đới Hiến ôm cô đi đến trên giường, nói: "Lên giường không giải quyết được vấn đề, em có biết không?"

Biết, đây là lời nói cô đã từng nói với anh.

"Đương nhiên, em đây là nhu cầu sinh lý, cần phát tiết một chút." Đinh Tam Tam nằm ở trên giường, hai chân siết chặt eo của anh kéo anh lại gần.

Đới Hiến: "..."

Thành thật mà nói, Đới Hiến không bày ra toàn bộ bản thân mình ở trước mặt Đinh Tam Tam, Đinh Tam Tam lại chẳng phải người sai?

Yên nhi phôi [5], chính là nói cô.

[5] Yên nhi phôi (蔫儿坏): chỉ người tâm địa không tốt, thường ở sau lưng người khác làm chuyện xấu.

"Không có áo mưa." Anh đột nhiên nhớ ra.

Đinh Tam Tam mở ngăn kéo ở bên cạnh, lấy ra một hộp mới nhất ném ở trước mặt anh, "Không cần khách sáo."

Đới Hiến: "..."

Anh vội vội vàng vàng đeo bao lên, vừa đeo bao lên vừa nảy sinh quyết tâm: Lát nữa sẽ thảo luận với cô chuyện thả bao cao su ở bất cứ chỗ nào trong nhà trọ độc thân cùng với mục đích lần này anh đến đây, bây giờ quan trọng nhất là nhất định phải cho cô ném thử sự lợi hại của anh ở trên giường mới được!!

Đinh Tam Tam lại là vô cùng chờ mong, phụ nữ cũng cần phát tiết dục vọng, với kỹ thuật của anh, cô hoàn toàn không phải lo lắng hưởng thụ không được niềm vui của chuyện này.

Phụ nữ ba mươi giống như sói, cô sớm trước một năm cũng là chuyện rất bình thường.

...

Ngủ đến nửa đêm, cô đột nhiên tỉnh giấc, nhớ tới tổng kết hội thảo khoa học lần này còn chưa viết, cô lại bò dậy mở máy tính.

Đại khái viết được khoảng năm trăm chữ, trên đỉnh đầu xuất hiện một bóng đen, sau đó máy vi tính bị tắt còn cô bị ôm trở lại giường.

"Này, em còn chưa viết xong!"

"Đêm hôm còn viết cái gì, ngủ đi." Anh ấn cô xuống giường, vén chăn đắp lên trên người hai người.

"Nhưng bây giờ em rất có linh cảm." Cô trừng hai mắt, hoàn toàn không buồn ngủ.

Đới Hiến nhắc mí mắt lên nhìn cô, "Còn chưa đủ mệt có phải không?"

"Không phải giữa chừng em hôn mê một lần sao, em cảm thấy nghỉ ngơi cũng đủ rồi."

"..."

Nửa đêm bỏ dậy làm việc là chuyện cô thường làm, cho nên Đới Hiến không hề giật mình chút nào, cũng trực tiếp tạo thành thói quen anh ngủ một hồi sẽ sờ xem người bên cạnh có còn ở đây hay không.

"Nếu đã tỉnh rồi, vậy chúng ta tới nói một chút chính sự đi." Đới Hiến nói.

Đinh Tam Tam ngửa đầu: "Vậy anh ôm em dậy đi, em ngửa đầu nhìn anh mệt lắm."

Đới Hiến thở dài một hơi, ôm cô dậy, nhìn thẳng vào mình.

"Em xin lỗi." Cô đột nhiên sát lại, hôn một cái lên môi của anh.

Đôi môi mềm mại dán sát lại, lực phòng thủ của anh lập tức lộ ra sụp đổ theo chuỗi hình học [6].

[6] Chuỗi hình học: là một chuỗi có tỉ lệ giữa các số hạng kế tiếp nhau là một hằng số. VD: chuỗi $1/2 + 1/4 + 1/8 + 1/16 + \dots$ là một chuỗi hình học, bởi vì mỗi số hạng đều bằng $1/2$ số hạng kế trước nó.

May mà anh còn sót lại chút lực tự chủ, không bị đánh hạ hoàn toàn.

"Xin lỗi anh cái gì?" Anh hỏi.

"Không được sự cho phép của anh đã đơn phương lựa chọn buông tha."

Phạm sai lầm phạm rất lưu loát, nhận sai càng trực tiếp đâm chỗ hiểm, không hổ là nhân tài bậc cao, ở phương diện này, cũng có cạnh kè mà người khác không học được.

"Anh không chấp nhận." Anh căng cằm, dùng giọng trầm thấp trả lời cô.

Đinh Tam Tam cúi đầu cau mày, giống như không hề dự liệu được phản ứng của anh là như thế.

"Anh yêu em, nhưng không phải anh đang cầu xin em yêu anh, cho nên chúng ta là công bằng. Mỗi một lần anh đến gần em thì em lại đẩy anh ra, là muốn chứng minh cái gì? Anh không có em thì không sống được sao?" Anh dùng lồng ngực ấm áp kề sát cô, nhưng lại nói ra lời nói đã thương người nhất trên đời.

Đinh Tam Tam cắn môi, tự nói với mình không thể dễ dàng rơi nước mắt, nếu không sẽ rơi vào trong tính toán của anh.

"Em có thể khóc, bởi vì anh sẽ đau lòng, nói không chừng anh sẽ không so đo nữa." Anh nhìn cô nói thẳng.

Đinh Tam Tam cười gượng, chỗ nào anh là trung khuyến, rõ ràng là sói dữ. Lần này anh nói rõ là muốn toàn bộ sinh mệnh của cô thuộc về anh, không thiếu một ly.

"Tam Tam, từ hôm nay trở đi, chúng ta là bình đẳng rồi." Anh nói.

Bởi vì em yêu anh em tôn trọng anh, anh đau lòng nhưng anh cũng thấu hiểu, biết rõ con đường hèn mọn này không thể đi được nữa, cho nên anh lựa chọn một con đường khác.

"Em không muốn nghe." Cô mang theo tức giận đẩy lồng ngực của anh ra, chống lại một thứ gì đó sắp rời xa trái tim của cô.

Anh duỗi tay ôm lấy cô, mặc cho cô đang giãy giụa trong thế giới của riêng mình.

Anh cúi đầu hôn lên trán của cô: "Không muốn nghe thì ngủ đi."

Cô giãy giụa đến mức hao hết sức lực, dần dần không còn động tĩnh.

"Cô nàng ngọc, anh còn tưởng trái tim của em làm bằng sắt, hóa ra không phải." Anh mở mắt ra nhìn về mặt cô lúc cô đang ngủ, đáy lòng bình thản lại tĩnh mịch.

Đương nhiên không phải, kể từ một khắc kia cô yêu đã không còn kiểm soát được, anh đã từ chỗ địa thế thấp dần dần đứng lên.

Tam Tam, em muốn nhìn trái tim chân thật của anh? Được, anh bày ra cho em xem.

Có qua có lại, trái tim của em đâu?

Lời tác giả: hôn nhân xảy ra vấn đề hoàn toàn không phải vấn đề của một bên nào cả, tất nhiên là hai người đều có vấn đề.

Đôi Hiền là phúc hắc thông minh cosplay trung khuyến, Đinh Tam Tam là nhiệt tình đáng yêu cosplay nữ vương cao lãnh. Trung khuyến là một phần của Đôi Hiền, cao lãnh cũng là một phần của Đinh Tam Tam, nhưng lại không phải toàn bộ tính cách.

Muốn biết mọi chuyện về sau ra sao, mời nghe phân tích phía dưới.

Vợ chồng nguy trang, nhìn xem hai người giả bộ đến khi nào!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tam tam khiến người ta muốn dựa vào

Edit: Dương

***

Hôm sau lúc Đinh Tam Tam tỉnh lại, anh đã rời đi rồi, ngoại trừ ban công tràn thuốc roi đầy đất hình như không có gì chứng minh tối hôm qua anh từng tới đây. À, còn có eo của cô đau sắp chết rồi.

Cô đứng ở trong căn phòng bé nhỏ, bắt đầu suy nghĩ một vấn đề mà thánh nhân cũng không cách nào trả lời: To be or not to be [1].

[1] Câu đầy đủ là: "To be or not to be, that is a question" (tạm dịch: tồn tại hay không tồn tại, đó là một câu hỏi). Đây là một lời thoại của nhân vật Hamlet trong vở kịch nổi tiếng Hamlet của William Shakespear, đã trở thành một câu danh ngôn bất hủ. Nó thể hiện sự lưỡng lự của nhân vật trong câu chuyện, hay con người nói chung về sự sống và cái chết trong tình thế nguy cấp.

...

Thứ hai, Tiểu Tuấn xuất viện, với tư cách bác sĩ chủ trị của cậu bé Đinh Tam Tam ký giấy đồng ý xuất viện, chúc mừng cậu bé "đánh quái [2]" thành công.

[2] Đánh quái (打怪): thuật ngữ thường dùng trong game.

Bạch Dư đứng ở sau lưng Đinh Tam Tam, nhìn dưới tầng một nam một nữ và một cậu bé cùng đi đến bãi đỗ xe, nói: "Tớ thật khâm phục cậu, lại có thể thờ ơ nhìn chồng trước và người phụ nữ khác thông đồng ở dưới mí mắt của mình."

"Cậu cũng nói, là chồng trước." Đinh Tam Tam mỉm cười.

Bạch Dư nghiêng đầu nhìn cô, một tay khoác lên bả vai của cô, nói: "Cô giáo Đinh, hỏi cậu một vấn đề."

"Nói đi."

"Cậu cảm thấy buồn tha người đàn ông như vậy, là nên sao?"

"Nghĩ xem nên nói thế nào."

"Tớ chăm chú lắng nghe."

"Nếu như không yêu anh ấy như vậy, cũng biết bản thân sẽ gặp một người ưu tú hơn anh ấy rất nhiều, là nên buồn tha. Về phương diện khác, nếu như yêu đủ sâu, biết phía sau sẽ không còn ai tốt hơn anh ấy hoặc sẽ không động lòng, vậy thì không nên."

"Cậu là bên khác đó?" Bạch Dư cười khanh khách hỏi cô.

Đinh Tam Tam mấp máy môi, sau đó dùng cây bút trong tay gõ một cái lên đầu của Bạch Dư, nói: "Mười giờ, đến giờ phẫu thuật rồi."

Bạch Dư: "Haizz, nói xong rồi hãy đi."

Bóng lưng của Đinh Tam Tam biến mất ở sau cánh cửa, Bạch Dư nhún vai, "Giấu đầu hở đuôi, có ai không biết sự lựa chọn của cậu chứ."

Cát Trĩ Xuyên ở một bên nhìn không được liền nói: "Cậu quan tâm những việc không liên quan đến mình làm gì, người ta dù sao vẫn có người yêu, đâu cần cậu bận tâm."

Bạch Dư khẽ hừ một tiếng, từ từ đi tới trước mặt Cát Trĩ Xuyên, nói: "Chị đây có một bí mật rất bùng nổ, có nghe không?"

"Ngại quá, bản thân từ chối bất quái." Cát Trĩ Xuyên đứng dậy, cầm bản bệnh án đi ra cửa.

Bạch Dư: Hai người này rất nhạt nhẽo, cô phải xin đổi phòng làm việc.

Đinh Tam Tam gần đến giờ tan làm, mẹ Đinh gọi điện thoại tới, hẹn cô ăn cơm ở tầng trên trung tâm thương mại cách bệnh viện không xa. Xét thấy là bữa tối của hai mẹ con nên cô không quay lại ký túc xá thay quần áo, cởi áo blouse trắng mặc quần áo đơn giản mộc mạc của mình, sau đó liền đi ngay.

Vóc dáng cô cao ráo thon gọn, giống như móc áo đi lại, rất xa cũng có thể bắt được ánh mắt của mọi người.

"Nhìn xem, đó chính là con gái của tôi." Mẹ Đinh nhìn Đinh Tam Tam đẩy cửa đi vào, cười cười quay sang giới thiệu với người bên cạnh.

Đinh Tam Tam vừa liếc mắt, đã hiểu rõ đây là Hồng Môn Yến [3].

[3] Hồng Môn Yến (鸿门宴): được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

Trước khi cô biết Đới Hiến, mẹ Đinh rất nhiệt tình giới thiệu đàn ông cho cô, phạm vi khoảng cách rất lớn, không hổ là giáo sư văn học đi ở tuyến đầu của thời đại, vô cùng tiến bộ.

Lần này là một người đàn ông lịch sự nho nhã, đeo một cặp mắt kính gọng mảnh màu vàng, có chút giống Phương Trí Viễn phiên bản cấp thấp.

Đinh Tam Tam theo lễ phép nên không trực tiếp phát áo bỏ đi, mà là cho mẹ Đinh một ánh mắt nhắc nhở, sau đó ngồi xuống chào hỏi.

Ăn cơm một hồi, đối phương hết sức hài lòng về cô, không, phải là hết sức hài lòng với thành tựu chuyên môn của cô. Ở trên bàn cơm chẩn bệnh cho người ta, Đinh Tam Tam vẫn là lần đầu tiên.

Sau khi ăn cơm xong, người đàn ông nhã nhặn hẹn Đinh Tam Tam đi xem phim, bị cô lấy cớ ngày mai còn phải làm phẫu thuật phải đi ngủ sớm để làm lý do từ chối.

Người đàn ông nhã nhặn và mẹ của anh ta tiếc nuối rời đi, như thể Đinh Tam Tam không rời đi cùng bọn họ là một tổn thất rất lớn.

Hai mẹ con Đinh gia lựa chọn ngồi xuống ở quán Starbucks dưới tầng, mẹ Đinh nói: "Trước khi con đánh giá cậu ta, trước tiên mẹ tuyên bố, trung tâm thương mại này chính là sản nghiệp của nhà cậu ta."

Đinh Tam Tam nói: "Từ lúc nào mà mẹ cũng bắt đầu bàn về vật chất rồi?"

"Thực lực kinh tế của một người đàn ông cũng là một khía cạnh chứng minh thực lực tổng thể của cậu ta, mẹ biết con không thích vì cậu ta hơi nhàm chán, nhưng thú vị cũng chỉ là gia vị của cuộc sống. Dù sao đi chăng nữa, mẹ chỉ là muốn giúp con lựa chọn một chốn về tốt một chút, ít nhất không cần lo lắng sau này con bị chết đói."

"Con nhờ mẹ giúp con chọn chồng lúc nào? Sao con lại không nhớ."

"Đinh Tam Tam, mẹ là mẹ con, con ăn nói với mẹ như thế à."

"Mẹ à, con là một cá thể độc lập, không phải vật phẩm phụ thuộc vào mẹ, về chuyện này đến lúc nào chúng ta mới có thể đạt được nhận thức chung?" Đinh Tam Tam bất đắc dĩ nói ra.

"Là mẹ lo lắng cho con, cho nên mới bận tâm về con nhiều như vậy." Mẹ Đinh cũng rất tức giận, lòng tốt lại bị xem như lòng lang dạ thú.

"Con có tay có chân, không chết đói được, cho dù sau này con sống cô độc quãng đời còn lại cũng còn có bảo hiểm hưu trí [4] và lương hưu hậu hĩnh, mẹ lo lắng cho con cái gì?"

[4] Bảo hiểm hưu trí: là một loại sản phẩm tài chính dành cho cá nhân, trong đó, người tham gia đóng góp tiền tiết kiệm theo định kỳ vào các sản phẩm hưu trí và sẽ được nhận chi trả từ quỹ khi đến tuổi nghỉ hưu.

"Mẹ..." Mẹ Đinh bị cô chẹn họng, nhất thời vậy mà không tìm được lý do để phản bác cô.

"Lần sau mẹ đừng làm thế này nữa, nếu còn lần sau thì con sẽ không tính tình tốt như hôm nay đâu." Đinh Tam Tam nói.

Mẹ Đinh gật đầu, hít sâu một hơi nói: "Được rồi, mẹ chân thành hy vọng con có thể gả ra ngoài trước khi Đới Hiến kết hôn."

"Anh ấy kết hôn?" Đinh Tam Tam đầu óc mơ hồ.

"Mẹ nghe nói mẹ của nó cũng đang sắp xếp cho nó đi xem mắt, nếu như con có hứng thú có thể đi tìm hiểu một chút." Mẹ Đinh vẫn đậm phong khinh nhắc tới.

"Con không có hứng thú."

"Vậy thì tốt, hy vọng đến lúc đó con đừng cảm thấy mình là kẻ thua cuộc, chạy về nhà khóc lóc."

Khỏe miệng Đinh Tam Tam cong lên: "Khóc ở trước mặt mẹ, ngoại trừ lần trước bị đe dọa có lẽ phải ngược dòng quay lại mười năm trước."

"Phải không, mẹ chỉ hy vọng đến lúc đó con cũng có tự tin như thế này." Mẹ Đinh đứng dậy, hừ một tiếng, cầm lấy túi cầm tay rồi đi.

Đinh Tam Tam ngã về phía sau, dựa lưng vào ghế sofa, giống như sức lực bỗng chốc bị hút cạn.

Có thể ở trên miệng cô gay gắt, nhưng ở trong lòng... Cô vẫn có yếu đuối của phái nữ.

Xem mắt? Không phải mình cũng mới xem mắt đó sao, năm mươi bước đầu có tư cách cười một trăm bước? Cô bắt đắc dĩ kéo kéo khỏe miệng, đặt tách cà phê còn chưa uống hết xuống bàn rồi rời đi.

Thứ tư, lão đại gọi Đinh Tam Tam vào phòng làm việc, viện trưởng cũng đang ở trong phòng.

"Sao vậy ạ?" Đinh Tam Tam có chút không tìm ra manh mối.

"Cháu ngồi đi." Viện trưởng chỉ chỉ ghế sofa sau lưng cô.

Lão đại nói: "Gọi em tới chính là thương lượng với em một việc, đừng căng thẳng, không định trừ tiền lương của em."

Đinh Tam Tam cười một tiếng: "Tiền lương do công đoàn phụ trách, anh có quyền lợi này sao."

Lão đại lờm cô một cái, lắc đầu than thở: "Con nhóc này có năng lực nhưng tính tình không tốt, rốt cuộc anh đã nhìn ra."

"Tính tình anh cũng không có chỗ nào tốt hơn em."

Viện trưởng bưng chén trà qua đây ngồi, "Được rồi được rồi, nói chính sự quan trọng hơn."

"Chú nói đi ạ." Đinh Tam Tam ngồi ngay ngắn lại.

"Từ năm trước bệnh viện chúng ta bắt đầu cùng một bệnh viện trực thuộc Đại học HongKong [5] ký kết hiệp nghị trao đổi nhân tài, hàng năm sẽ phái bác sĩ đi trao đổi, đương nhiên, họ cũng sẽ phái người qua bệnh viện của chúng ta, trao đổi thời, chính là trao đổi chất xám." Viện trưởng nói.

[5] Đại học HongKong: được thành lập năm 1911, là trường đại học lâu đời nhất ở Hồng Kông, đứng thứ 26 trong bảng xếp hạng các trường đại học tốt nhất thế giới (QS World University Rankings, THES 2008) và là trường đại học giảng dạy các môn học bằng tiếng Anh tốt nhất châu Á.

"Vâng, chuyện này cháu biết." Đinh Tam Tam nói.

"Năm nay đến lượt khoa các cháu, lão đại của cháu tiến cử cháu với chú, hy vọng cháu đi. Xét đến chuyện này, cháu có ý kiến gì không?"

"Cháu..."

Lão đại ở một bên nói: "Tam Tam, cân nhắc kỹ rồi hãy quyết định, đây là một cơ hội cực kỳ tốt, nếu như không phải anh lớn tuổi rồi thì anh cũng hy vọng mình có thể đi."

"Em đương nhiên sẵn lòng, chỉ là đồng nghiệp ưu tú trong khoa rất nhiều, tại sao lại đến lượt em?" Đinh Tam Tam hỏi.

Viện trưởng cười chỉ cô: "Có phải cháu lo lắng bọn chú xem ở địa vị của ba cháu, nên "đặc biệt" chăm sóc cháu phải không?"

Đinh Tam Tam đành phải gật đầu: "Chú đoán không sai, cháu làm nghề này đã lâu, nhưng trước sau chưa vẫn chưa vượt qua một cửa này của ba cháu."

Viện trưởng cười cầm chén trà, nói: "Ba cháu ở tuổi này của cháu cũng không có thành tựu như vậy, cháu quá lo lắng rồi. Bọn chú cân nhắc đến cháu hoàn toàn là bởi vì trình độ nghiệp vụ của cháu và có thể mang đến hiệu ứng tốt cho bệnh viện, hoàn toàn không liên quan đến ba cháu. Hơn nữa, bọn chú là chọn một người giữa cháu và Trầm Túy, cháu đừng tưởng rằng không phải cháu thì không được!"

Đinh Tam Tam cười: "Vậy cháu không nghĩ như vậy nữa."

"Đầu tiên bọn chú muốn suy xét ý kiến của mấy đứa, sau đó sẽ chọn lựa ra ứng viên thích hợp nhất. Trâu không uống nước thì không ai đè đầu trâu được [6], đạo lý này bọn chú hiểu rõ."

[6] Nguyên văn là 牛不喝水强按头 (trâu không uống nước mạnh mẽ đè đầu), là một câu tục ngữ của Trung Quốc, ví von dùng thủ đoạn mạnh mẽ bức bách đi vào khuôn khổ. (Đúng lúc t xem phim thì nhắc đến câu này, t cố ý sửa lại theo phim cho dễ hiểu hơn)

Lão đại nói: "Bây giờ là đang trưng cầu ý kiến của em, rốt cuộc là em có đồng ý hay không?"

"Sẽ qua bên đó bao lâu?" Đinh Tam Tam hỏi.

Lão đại đáp: "Một năm."

...

Đình Tam Tam từ phòng làm việc đi ra, lúc đi qua hành lang vừa vận nhìn thấy soái ca lần trước ở Đại học B đang đứng đối diện Trần Túy.

"Bác sĩ Đình." Soái ca chú ý tới cô, chào hỏi với cô.

"Tại sao cậu lại ở đây? Thật sự đến khám bệnh à?" Đình Tam Tam xem nhẹ ánh mắt của Trần Túy.

Về mặt soái ca có chút âm đạm, cậu ta nói: "Em kéo Dương Dương tới kiểm tra, bị chị nói đúng rồi, cô ấy quả thực ngã bệnh."

Cơ thể Đình Tam Tam run lên, mình còn có năng lực đoán mệnh đang ẩn giấu?

"Bệnh gì?"

"U tuyến yên [7]."

[7] U tuyến yên: là hiện tượng một khối u nằm trong tuyến yên, gây ảnh hưởng đến các chức năng hoạt động của tuyến yên trong cơ thể. May mắn là đa số các u tuyến yên đều lành tính.

Đình Tam Tam nhìn thoáng qua Trần Túy đứng ở bên cạnh: "Là anh đánh giá? Phim chụp X-quang đâu?"

Soái ca lấy phim chụp X-quang từ trong túi ra, đưa cho Đình Tam Tam.

Cô điều chỉnh ánh sáng nhìn một chút, sắc mặt dần dần trầm xuống.

"Kết quả kiểm tra MRI [8] cũng cho thấy là u tuyến yên, đường kính ba milimet, chèn ép đến dây thần kinh thị giác rồi, căn cứ theo miêu tả của Phùng Tân, cô bé kia đã xuất hiện một loạt triệu chứng của mất ngôn ngữ vận động [9]." Trần Túy nói.

[8] MRI (Chụp cộng hưởng từ): là một phương pháp thu hình ảnh của các cơ quan trong cơ thể sống và quan sát lượng nước bên trong các cấu trúc của các cơ quan.

[9] Mất ngôn ngữ vận động (mất ngôn ngữ Broca): bệnh nhân thường phát âm ra những lời nói lộn xộn hoặc các âm tiết rời rạc, không liên quan với nhau; đồng thời khả năng tự viết và viết chính tả cũng bị rối loạn (mất viết), khi đó, khả năng hiểu lời nói có thể bình thường hoặc chỉ rối loạn nhẹ.

"Lần trước cô bé va vào xe của tôi, tôi nói đùa một câu, không nghĩ tới lại là thật." Về mặt Đình Tam Tam âm đạm.

"Bác sĩ Đình, cái này còn phải cảm ơn chị, bởi vì chị nhắc nhở cho nên em mới dẫn cô ấy đi kiểm tra, nếu không..." Cậu ta không nói thêm nữa.

"Đây là bệnh nhân của anh, anh định làm như thế nào?" Đình Tam Tam quay đầu nhìn về phía Trần Túy.

"Phẫu thuật, đây là phương pháp hữu hiệu nhất trước mắt." Trần Túy nhìn về phía Phùng Tân, sắc mặt của cậu ta đã xám thêm một tầng.

Đình Tam Tam nói: "Tôi có thể hội chẩn với anh không? Cô bé này tôi cũng biết."

Trần Túy có chút thụ sủng nhược kinh: "Đương nhiên có thể."

"Anh họ, vậy em đi trước làm thủ tục nhập viện cho cô ấy." Phùng Tân nói.

"Em đi đi."

Chờ cậu ta rời khỏi, Đình Tam Tam mới hỏi: "Cậu ta là thân thích của anh?"

"Là con trai của dì nhỏ tôi, là đứa bé nhỏ nhất trong nhà." Trần Túy nhìn theo bóng lưng cậu ta rồi đi.

Đình Tam Tam cũng nhìn về hướng đó, cô nói: "Cậu ta rất tốt."

Trần Túy nghiêng đầu nhìn cô, Đình Tam Tam xoay người rồi đi, có vẻ chỉ là làm bảm một mình.

Trải qua hội chẩn của Đình Tam Tam và Trần Túy, khối u trong đầu cô bé Hương Dương kia tuy là u lành, nhưng phải nhanh chóng cắt bỏ, nếu không sẽ có nguy hiểm tính mạng. Bây giờ cô bé đó đã xuất hiện rối loạn thị giác [10], phản ứng của đồng tử với ánh sáng và phản ứng rối loạn điều chỉnh [11], nắm đồ vật không chắc, đi lại lảo đảo, lại đau đầu buồn nôn, nếu như tiếp tục phát triển tiếp còn xuất hiện thêm triệu chứng động kinh [12], mà nếu kích thích khối u tăng lên, vị trí nó chiếm ở trong đầu sẽ càng ngày càng lớn, chèn ép dây thần kinh cũng càng ngày càng nặng hơn, có thể dẫn tới mù lòa.

[10] Rối loạn thị giác: là một trong những chứng bệnh thường gặp gây ảnh hưởng không nhỏ đến thị lực của người bệnh. Theo các chuyên gia, rối loạn thị giác có thể là tạm thời nhưng cũng có thể là vĩnh viễn. Các loại rối loạn thị giác thường gặp nhất bao gồm nhìn đôi (song thị), mù một phần hoặc toàn bộ,

mù màu, mắt mờ, quầng và đau mắt.

[11] Rối loạn điều chỉnh: là tình trạng bệnh ngắn hạn, xuất hiện khi một người phải đương đầu với khó khăn hay phải điều chỉnh do căng thẳng, chẳng hạn như các thay đổi trong cuộc sống, mất mát hay những sự kiện trong quá khứ.

[12] Động kinh: là một chứng bệnh hệ thần kinh do xáo trộn lặp đi lặp lại của một số neuron trong vỏ não tạo nhiều triệu chứng rối loạn hệ thần kinh (các cơn động kinh) như co giật của bắp thịt, cắn lưỡi, sùi bọt mép, mất trợn ngược, bất tỉnh, mất kiểm soát tiểu tiện, hoặc gây cảm giác lạ.

"Mùi?" Hương Dương mặc quần áo bệnh nhân ngồi ở trên giường, lôi kéo vạt áo của Phùng Tân ở bên cạnh, nói, "Vậy sau này cậu không được ném tờ ở siêu thị nữa, tờ rất có thể bị bắt cóc đấy."

Đinh Tam Tam: "..."

Trầm Túy: "..."

Phùng Tân vỗ vỗ tay của Hương Dương, nói: "Chờ cậu biến thành kẻ ngốc thì tớ sẽ bỏ cậu, sau đó tìm một bạn gái mới thông minh một chút."

"Hà?"

"Cho nên cậu mau chóng nghe lời dặn dò của bác sĩ, nếu không mai đây tớ sẽ bỏ cậu ở chỗ này."

"Ồ..."

Phùng Tân nói với Đinh Tam Tam và Trầm Túy: "Phẫu thuật của Dương Dương, em hy vọng bác sĩ Đinh đến mổ chính, có thể không ạ?"

Trầm Túy nhủ thầm: "Em không tin đạo đức nghề nghiệp của anh?"

"Dương Dương thích bác sĩ Đinh, để chị ấy đến phẫu thuật thì cô ấy sẽ không sợ như vậy nữa." Phùng Tân cầm tay của Hương Dương nói ra.

Hương Dương yếu ớt gật đầu: "Em có chút sợ bác sĩ nam, em có bóng ma bị bác sĩ nam tiêm chảy máu..."

Trầm Túy giờ giọng xem thường, vung tay rời khỏi.

Đinh Tam Tam nói: "Danh tiếng của anh họ cậu lớn hơn tôi, cậu nhất định muốn để tôi phẫu thuật sao?"

Phùng Tân nhìn Trầm Túy sau khi rời đi, mới nói: "Em không muốn gây áp lực cho anh ấy, không muốn thêm bất kỳ nguy cơ thất bại nào cho ca phẫu thuật của Dương Dương, cho nên mời chị tới."

"Anh ta là chuyên gia, cậu nghĩ như vậy có thể sẽ khiến anh ta đau lòng." Mặc dù Đinh Tam Tam không thích Trầm Túy, nhưng nếu như có người nghĩ cô như vậy, phỏng chừng cô cũng sẽ không dễ chịu.

Phùng Tân nói: "Chị có chỗ không biết, em còn có một em gái, năm năm trước em ấy bởi vì mất máu quá nhiều mà qua đời ở trên bàn mổ, mổ chính lúc đó chính là anh họ. Người trong nhà em đều có thể thông cảm, dù sao đây là ý trời không phải con người có thể khống chế, mọi người đều buông xuôi rồi, nhưng anh họ lại trước sau chưa đi ra khỏi bóng ma này, mãi đến rất lâu sau mới dám đứng bàn mổ."

Đinh Tam Tam giống như nhìn thấy bí mật nào đó, có chút lúng túng.

"Dương Dương sau này sẽ là vợ của em, em không muốn cho anh họ em thêm áp lực. Bác sĩ Đinh, chị có thể thông cảm cho em không?" Phùng Tân nói nghiêm túc.

Đinh Tam Tam gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Hai người nói xong, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng khóc sột sùi.

"Cậu làm sao thế?" Hai người nhìn sang Hương Dương ở bên cạnh, cô nàng đang che mặt khóc thút thít.

"Phùng Tân... Cậu nói tớ sẽ là vợ của cậu, là thật sao?" Cô nàng khóc thút thít, che miệng trợn to mắt nhìn Phùng Tân, chỉ sợ cậu ấy nuốt lời.

"Nếu như cậu có thể sống tốt, thì cậu chính là Phùng phu nhân." Phùng Tân cúi đầu, hôn lên trán của Hương Dương.

Hương Dương cười toe toét, vừa muốn khóc vừa muốn cười, cả người đều vụn vụn rồi.

Chân mày Đinh Tam Tam khẽ giương lên, yên lặng rời đi, lưu lại cho bọn họ một không gian yên tĩnh.

Trầm Túy đứng ở bên ngoài, anh ta chưa rời đi.

"Phùng Tân đều nói cho em rồi, đúng không?" Anh ta hỏi.

"Phải." Đinh Tam Tam che giấu khóe mắt ươn ướt.

"Em sẽ nhìn anh như thế nào?" Trầm Túy hỏi.

"Tôi nhìn như thế nào rất quan trọng sao? Anh ở trong mắt tôi chỉ là một tên hèn nhát mà thôi, có thể xấu hơn nữa sao?" Đinh Tam Tam trả lời.

Trầm Túy khẽ cười một tiếng, che đậy thấp thỏm và mong chờ trong đáy mắt, "Vậy thì tốt, hy vọng em phẫu thuật thuận lợi."

Nói xong, anh ta xoay vạt áo, lướt qua rồi đi.

Anh ta có khuôn mặt mê hoặc lòng người nhất, và có trái tim khiến người ta nhìn không thấu nhất.

Đinh Tam Tam đứng tại chỗ, sẽ có một giây như vậy muốn tha thứ cho anh ta.

Lời tác giả: quý trọng cơ thể khỏe mạnh của chúng ta, rèn luyện nhiều bảo dưỡng nhiều, bằng không chờ thời điểm gặp được nam thần muốn tấn công lại không lên được thì phiền toái rồi.

Chương này không có phần Hiến ca làm trò, chương tới sẽ có!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tam tam cũng sẽ ôm cây đợi thỏ

Edit: Dương

***

Tiểu Chung và Đinh Tam Tam hẹn ở thanh ba [1] uống rượu, đây là thói quen của hai người đã kéo dài gần mười năm, ngoại trừ đoạn thời gian Đinh Tam Tam xuất ngoại du học, nếu không cho dù bận rộn cỡ nào đều sẽ rút ra một chút thời gian đến đây, không tính những người khác, thì hai người bọn họ ngồi ở đây, gọi hai ly rượu nhẹ, tùy ý tán gẫu một chút.

[1] Thanh ba (清吧): là một loại quán bar lấy nhạc nhẹ làm chủ, tương đối yên tĩnh. Phù hợp để bạn bè khơi thông cảm tình, uống chút đồ uống trò chuyện một chút.

"Cậu thật sự quyết định cơ hội này sao?" Tiểu Chung vui người trên ghế sofa, toàn thân mềm nhũn, hỏi cô.

"HongKong sao? Nếu như có cơ hội thì đi thôi." Đinh Tam Tam nhấp một ngụm rượu, toàn bộ dây thần kinh đều nhẹ nhàng.

"Vậy cậu và Đới Hiến thì làm sao bây giờ?"

"Cứ để tự nhiên thôi. Có ý giữ gìn hoặc là tranh thủ một đoạn tình cảm, rất mệt mỏi, giống như buông tha bản thân mình." Đinh Tam Tam nói.

Tiểu Chung lắc đầu: "Cậu từng thấy tớ theo đuổi Tống Diệp rồi? Khó cực bao nhiêu thì thời điểm thành công vui vẻ bấy nhiêu, đây là ngang hàng."

Đinh Tam Tam cười: "Vậy sao cậu không nói đến chuyện lúc đó anh ta từ chối cậu thì cậu ôm tớ khóc lớn? Tớ còn phải lái xe năm tiếng đồng hồ đến thành phố khác đón cậu về, cậu không cảm thấy chật vật sao?"

"Chật vật." Tiểu Chung gật đầu, "Vừa chật vật vừa thấp hèn."

Cô nhìn khóe miệng Đinh Tam Tam giương lên, nói tiếp: "Nhưng chính là bởi vì tớ yêu anh ấy, cho nên chật vật và thấp hèn như vậy tớ đều có thể chịu được, không sao cả."

Khóe miệng Đinh Tam Tam hơi trùng xuống, nói: "Cậu cảm thấy tớ không đủ yêu Đới Hiến."

"Tớ không biết trong lòng cậu nghĩ như thế nào, nhưng cậu biểu hiện ra ngoài chính là như vậy. Không sao cả." Tiểu Chung cười tủm tỉm nhìn cô, "Có lẽ cậu yêu Đới Hiến như vậy, nhưng bọn tớ không biết, bọn tớ không biết là chuyện nhỏ, nhưng anh ấy có lẽ cũng không biết, anh ấy sẽ nghĩ như thế nào đây?"

Đinh Tam Tam có chút chóng mặt: "Cho nên cậu cố vũ tớ theo đuổi anh ấy sao? Cậu không phải không biết tình huống của bọn tớ."

"Hai người có thể sinh con hay không hoàn toàn là thứ yếu, cậu là bác sĩ ưu tú nhất, cậu sẽ biết giải quyết vấn đề này như thế nào. Cho nên mấu chốt của vấn đề, là rốt cuộc cậu đã làm xong chuẩn bị cùng anh ấy trải qua cả đời chưa."

"Tớ từng chuẩn bị xong..."

"Không phải, là cậu từng buông tha."

Đúng rồi, đây chính là chỗ mấu chốt của vấn đề. Lúc nào cô cũng không nói gì mà dựa theo ý muốn của mình làm ra quyết định, đơn phương buông tha anh.

"Tam Tam, Tổng Diệp nói đi Đới giới thiệu Tô Khả cho Đới Hiến, thứ sáu tới bọn họ sẽ đến thành phố suối nước nóng Dung Hối [2]."

[2] Thành phố suối nước nóng Dung Hối (融汇温泉城): nằm ở vịnh Lê Thụ, quận Sa Bình Bá, thành phố Trưng Khánh.

"Cậu muốn để tớ đi?" Đinh Tam Tam nhún mày.

"Tớ muốn để cậu đi nhìn một chút, thời điểm có người phụ nữ khác đứng ở bên cạnh anh ấy, xem trái tim của cậu có còn bình tĩnh như vậy nữa không." Tiểu Chung để ly rượu không xuống, ánh mắt chăm chăm nhìn cô.

Đinh Tam Tam chậm rãi ngã xuống ghế sofa, nghiêng đầu, cuộn tròn toàn bộ cơ thể mình lại.

Rượu mạnh bắt đầu có tác dụng rồi, cô có chút cảm giác tay chân vô lực.

...

Thứ hai, sau khi hội nghị thường kỳ kết thúc, Trầm Túy gọi cô lại.

"Phẫu thuật của Hường Dương sắp xếp vào thứ tư, toàn bộ kiểm tra đều đã làm rồi, tình trạng cơ thể hoàn toàn phù hợp với yêu cầu phẫu thuật." Trầm Túy nói.

"Cảm ơn anh đã làm công việc tôi nên làm." Đinh Tam Tam nói.

Trầm Túy cười một tiếng: "Khách sáo như vậy, em là trách anh làm việc của người khác sao?"

"Không có, gần đây phẫu thuật hơi nhiều, anh có thể giúp tôi, tôi quả thực rất cảm kích."

Trầm Túy nói: "Vậy em có cảm kích đến mức nhường danh ngạch đi HongKong cho anh không?"

Đinh Tam Tam sững sốt một chút, chớp chớp mắt, ngạc nhiên nhìn anh ta.

"Anh nói đùa thôi." Trầm Túy cười một tiếng, xách máy vi tính rời đi.

Đinh Tam Tam đứng tại chỗ, vẻ mặt một bộ không thể tưởng tượng nổi, anh ta sao lại không biết xấu hổ đùa giỡn kiểu này? Ai cho anh ta thể diện vậy?

Thời điểm kiểm tra phòng bệnh, Phùng Tân không ở đây, Hường Dương nắm chặt thời điểm hỏi Đinh Tam Tam: "Bác sĩ Đinh, em sẽ chết sao?"

Cô bé thoát nhìn rất căng thẳng, tóc đều muốn dựng ngược lên.

"Chị không dám cho em xác suất phẫu thuật thành công, nhưng chị sẽ cố hết sức." Đinh Tam Tam nói.

"Vậy chính là có khả năng rồi?"

"Bất kỳ ca phẫu thuật nào đều có nguy hiểm không thể dự đoán trước, chị không thể đảm bảo trăm phần trăm thành công." Đinh Tam Tam vỗ vỗ bả vai của cô bé, nói, "Nhưng chị đảm bảo cố gắng trăm phần trăm, cho nên em cũng giống vậy, đừng nghĩ đến tình huống xấu nhất, cố gắng phối hợp với chị, chị sẽ giúp em lên làm Phùng phu nhân."

Hường Dương ngượng ngùng che mặt lại, sau đó hỏi tiếp: "Có thật không ạ?"

"Cố gắng lên, cô gái nhỏ." Đinh Tam Tam khẽ cười.

Hường Dương bắt được tay của cô, nói: "Bác sĩ Đinh, nhờ chị nhất định phải giúp em khâu vết thương đẹp một chút, em còn chưa thử nghiệm tạo hình đầu trực, nhất định phải có một cơ hội."

Đinh Tam Tam không biết có nên cười hay không, nhìn dáng vẻ cô nàng vô cùng nghiêm túc, rốt cuộc có chút hiểu rõ cảm giác không biết làm thế nào của Phùng Tân khi gặp gỡ cô bé này.

Thứ ba, Đinh Tam Tam mở một cuộc trao đổi trước phẫu thuật với ba mẹ của Hường Dương và Phùng Tân, trình bày rõ ràng nguy cơ phải đối mặt và bệnh biến chứng có thể xuất hiện sau phẫu thuật.

"Phẫu thuật u tuyến yên sẽ ảnh hưởng đến thùy sau tuyến yên [3], dễ dàng dẫn tới sau phẫu thuật hormon tuyến yên tiết ra không đủ, sẽ dẫn đến lượng

nước tiểu tăng nhanh thậm chí còn đái tháo nhạt [4]. Những bệnh biến chứng khác cũng có khả năng xuất hiện, ví dụ như phản ứng của vùng dưới đồi [5], dây thần kinh thị giác bị tổn thương, rò rỉ dịch não tủy, vãn vãn." Đinh Tam Tam dùng bút chỉ một vòng trên mặt cắt của mô hình não, "Vị trí phẫu thuật chính là chỗ này, vết thương sẽ không lớn lắm."

[3] Thùy sau tuyến yên: gồm các tế bào giống như các tế bào mô thần kinh đệm, các tế bào này không có khả năng bài tiết hormon. Chúng chứa các hormon do vùng dưới đồi bài tiết ra đó là Vasopressin (ADH) và Oxytocin.

[4] Đái tháo nhạt: là một căn bệnh mãn tính xảy ra do sự suy giảm hormon ADH trong quá trình chuyển hoá nước ở cơ thể.

[5] Vùng dưới đồi: là một cấu trúc thuộc não trung gian, nằm quanh não thất ba và nằm chính giữa hệ thống viền (limbic).

"Vậy bác sĩ, con gái tôi có cần xạ trị [6] không?" Mẹ Hường Dương hỏi.

[6] Xạ trị: sử dụng những hạt năng lượng cao hoặc các sóng như tia X-quang, tia Gamma, chùm tia điện tử hoặc proton để phá hủy hay tiêu diệt các tế bào ung thư.

"U tuyến yên trong đầu Hường Dương là loại thông thường, không cần phải xạ trị." Đinh Tam Tam giải thích.

Mọi người hơi thoải mái một chút, Đinh Tam Tam hỏi: "Mọi người còn có vấn đề gì không?"

"Không còn nữa, Dương Dương xin nhờ bác sĩ Đinh." Ba của Hường Dương nói.

"Cháu sẽ cố gắng hết sức, giấy tờ đồng ý phẫu thuật bên này cần mọi người ký tên." Đinh Tam Tam nói.

Thời điểm đi ra khỏi phòng họp, mẹ Hường Dương kéo tay của Đinh Tam Tam lại, bà nói: "Dương Dương mới 21 tuổi, đúng là thời điểm tỏa sáng tươi đẹp nhất, con bé lại rất nghe lời khiến người ta bớt lo, lần này mắc phải bệnh nguy hiểm như vậy, tôi xin nhờ cô, nhất định phải mau chóng cứu con bé..."

Còn chưa nói xong, vành mắt của bà đã đỏ rồi, nước mắt rơi xuống.

Đúng vậy, những đứa trẻ khác đều đang hưởng thụ thanh xuân tiêu xài thanh xuân, chỉ có những đứa trẻ này trong bệnh viện, lại phải đối mặt với khảo nghiệm bước ngoặt sống chết.

"Dì à, dì yên tâm, bác sĩ Đinh nhất định sẽ tận lực." Phùng Tân nói.

Đinh Tam Tam gật đầu: "Đúng vậy, cháu sẽ dùng toàn bộ năng lực của mình để ca phẫu thuật của Dương Dương thành công."

"Cảm ơn cô." Ba mẹ của Hường Dương cảm kích nói ra. (Cô ở câu này là cách xưng hô tôn trọng)

"Trách nhiệm trên vai, là nên làm."

Bảy chữ, cử trọng nhọc khinh [7].

[7] Cử trọng nhọc khinh: ví von năng lực mạnh, có thể dễ dàng gánh vác công việc nặng nề hoặc xử lý vấn đề khó khăn.

Đinh Tam Tam rất hiếm khi có tình huống hôm sau phẫu thuật mà hôm trước ngủ không yên, có lẽ là cô gái lần này cô đã biết trước, có lẽ là sức sống tràn trề của cô gái đó khiến người xung quanh bị cảm hóa, cô trần trọc ngủ không yên giấc, cảm giác có gì đó đè ép ở trong lòng.

Khoảng hai giờ sáng, cuối cùng cô đã ngủ được.

Mười giờ sáng hôm sau, Hường Dương ở giữa ánh mắt của người nhà bị đẩy vào phòng phẫu thuật, cô nàng tinh nghịch phát phát tay, khiến bầu không khí buồn lòng một chút.

Bác sĩ gây mê tiêm thuốc mê vào cơ thể của cô nàng, cô nàng ngẩng đầu nhìn Đinh Tam Tam, nói: "Bác sĩ Đinh, chị mặc bộ trang phục phẫu thuật này thật sự rất đẹp, khiến em cũng muốn học y..."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nhìn cô bé từ từ nhắm hai mắt lại.

"Hóa ra bị gây mê là cảm giác như vậy..." Thanh âm của cô bé từ từ nhỏ xuống, sau đó hô hấp đều đặn, rơi vào giấc ngủ say.

Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua phụ tá, cậu ta gật đầu: "Đều chuẩn bị xong rồi."

"Bắt đầu."

Đôi gia, Đôi Hiên đang vận động xong tắm rửa đi ra, bị Tôn Cẩn chặn ở trong phòng ngủ.

"Mẹ, mẹ có việc gì sao?" Anh lau lau tóc, hỏi.

"Ngày mai cùng đi ngâm suối nước nóng, con còn nhớ chứ?"

"Vâng."

"Vậy thì tốt, Tô Khả cũng sẽ đi, hai đứa có tiếng nói chung, sẽ không quá buồn chán." Tôn Cần nói.

Đới Hiến nhìn bà một cái, nói: "Từ lúc nào mẹ lại quan tâm bọn con có tiếng nói chung hay không vậy?"

"Con nói chuyện với mẹ thế nào thế? Mẹ là kiểu mẹ ích kỷ vụ lợi sao?" Sắc mặt Tôn Cần sụp đỏ.

"Ồ một số phương diện khác, mẹ quả thực rất độc đoán." Đới Hiến nói thẳng.

Tôn Cần: "Đới Hiến, con đừng tưởng rằng mẹ sẽ không gọi ba con đánh cho con một trận."

"Vậy mẹ phải thất vọng rồi, ở phương diện theo đuổi Tam Tam, hình như ba vẫn luôn rất ủng hộ con." Đới Hiến nói.

Tôn Cần nghiêng răng: "Thực sự là cưới con dâu quên mẹ, sói mất trắng."

"Mẹ từng đồng ý với con sẽ không tìm Tam Tam gây phiền phức, xin mẹ tuân thủ giao ước."

Tôn Cần gật đầu: "Vậy thì con cũng nhớ kỹ, con đã đồng ý cái gì với mẹ."

"Đương nhiên." Sắc mặt của Đới Hiến có chút u ám.

Hai giờ chiều, Hường Dương được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, phẫu thuật bước đầu xem như là thành công.

"Phía sau vẫn phải chú ý theo dõi, loại tình huống này của cô bé rất dễ dàng viêm màng não [8], cho nên trước tiên đẩy vào ICU [9] theo dõi hai tư giờ, đợi tình huống ổn hơn sẽ chuyển sang phòng bệnh bình thường." Đinh Tam Tam nói.

[8] Viêm màng não: là bệnh chứng do viêm lớp màng mỏng bao bọc não và hệ thần kinh cột sống. Đa số là do vi trùng hay siêu vi trùng từ nơi khác trong cơ thể qua máu lan vào dịch não tủy, nhưng một số rất ít cũng có thể do loại nấm hay ký sinh trùng.

[9] ICU (Intensive Care Unit): tạm dịch là các đơn vị hồi sức cấp cứu, chăm sóc đặc biệt hoặc điều trị tích cực. Trọng tâm chính của ICU là cung cấp chăm sóc liên tục cho những bệnh nhân nặng đang trong tình trạng bị đe dọa tính mạng.

Ba mẹ của Hường Dương vô cùng cảm kích, còn Phùng Tân thì sao, cậu ta đã sớm đuổi theo y tá rồi.

Đinh Tam Tam cả người nhẹ nhõm, giống như tiếp nhận một lễ rửa tội vậy. Rõ ràng là cô cứu được người, nhưng cô lại có cảm giác được người khác cứu.

Nếu "từ biệt" mới là uy hiếp lớn nhất, tại sao chúng ta muốn tận lực tạo ra "sinh ly" chứ?

Đôi tình nhân nhỏ này giống như khiến cô đã thông hai mạch Nhâm Đốc [10], cảm giác nói không ra lời.

[10] Hai mạch Nhâm Đốc: gồm mạch Nhâm và mạch Đốc. Mạch Nhâm là mạch của các kinh âm. Mạch Đốc là mạch của các kinh dương. Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người.

"Trí Viễn, em nhớ anh có thể thành viên thành phố suối nước nóng Dung Hối, phải không?" Đinh Tam Tam quay lại văn phòng, lấy điện thoại ra gọi điện cho Phương Trí Viễn.

...

"Anh nhiều lần nói muốn dẫn em đi, em cũng không đi, thế nào hôm nay lại chủ động muốn đi?" Phương Trí Viễn xuống xe, mở cửa xe để Đinh Tam Tam bước xuống.

Đinh Tam Tam đeo kính râm màu cam, ngửa đầu nhìn thoáng qua tấm biển thành phố suối nước nóng, nói: "Đột nhiên cảm thấy hứng thú."

"Đúng lúc anh mở hội nghị ở đây, em cứ tùy ý đi dạo một chút, anh không dận dò em thêm nữa." Phương Trí Viễn nói.

Đúng với ý của Đinh Tam Tam, cô xách túi của mình lên, cười nói: "Làm phiền anh đã đích thân đưa em đến đây, đã rất đủ tâm ý rồi."

"Còn khách khí với anh làm gì." Phương Trí Viễn cười khẽ, xách túi của cô dẫn cô đi vào bên trong.

Thành phố suối nước nóng, diện tích năm trăm mẫu, kinh doanh chủ yếu là khách sạn suối nước nóng, cơ sở giải trí đồng bộ càng là đầy đủ, có vài người nghỉ ngơi ở chỗ này một hai tuần lễ cũng sẽ không buồn chán.

Phương Trí Viễn giao cho Đinh Tam Tam một tấm thẻ, "Đây là thẻ thông hành, muốn đi đâu quẹt một cái là được rồi. Nếu như mệt thì lên tầng, dãy số viết trên đó chính là số phòng."

"Cảm ơn anh." Đinh Tam Tam nhận lấy.

Trợ lý của Phương Trí Viễn đã vẫy tay ra hiệu với anh ta rồi, Đinh Tam Tam nói: "Anh mau đi đi, lần sau em mời anh ăn cơm báo đáp."

"Anh chờ em." Phương Trí Viễn cười một tiếng, phất tay một cái rồi rời đi.

Đinh Tam Tam tháo kính râm ở trên sống mũi xuống, ngửa đầu nhìn Cha Chaan Teng [11] ở tầng hai, tìm được một góc nhìn có điều kiện tốt nhất.

[11] Cha Chaan Teng (茶餐厅): là một kiểu nhà hàng bình dân vô cùng phổ biến ở HongKong. Năm 2007, Cha Chaan Teng được đề xuất để trở thành di sản văn hoá phi vật thể UNESCO.

Ôm cây đợi thỏ, chỉ đợi thỏ đến nửa thôi.

Lời tác giả: vỗ tay ~ Tam Tam ra trận rồi, cô ấy sẽ thấy cái gì đây?

Mọi mắt mong chờ!

SPOIL: tên chương sau là "TAM TAM CŨNG SẼ LÀM TRÒ CƯỜI". Nghe tên chương là chị em cũng hiểu phần nào rồi đúng không =)))

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tam tam cũng sẽ làm trò cười

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dương

***

Bên trong khu suối nước nóng, bể tắm lớn nhỏ nhiều vô số, mỗi người thích một loại hoa khác nhau, người thích ngâm trong hoa lê người thích ngâm trong hoa hồng, mọi người đều đang ngâm trong bể tắm nước nóng mình yêu thích, thỉnh thoảng còn có thể hưởng thụ hoa quả và đồ uống nhân viên phục vụ bụng tới, thật sự là thoải mái.

Bể tắm suối nước nóng lớn nhất thuộc khu náo nhiệt nhất kia, cả nam lẫn nữ ngâm chung một chỗ, dưới hơi nước mờ mờ, "không cần thận" phát sinh chút chuyện chân tay tiếp xúc gì đó thật sự là quá bình thường.

"Đời Hiền đâu, anh ấy đi chỗ nào rồi?" Tô Khả thay đồ bơi đi ra ngoài, tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng.

Từ Chính Lâm đang bận bịu chỉ dạy một em gái tập bơi, nói: "Đến bể bơi tìm đi, người đang ở đó."

"Không ngâm suối nước nóng sao, bể bơi cái gì chứ..." Tô Khả lẩm bẩm, đi qua bể bơi tìm người.

Đời Quân kéo Diêu Diêu từ trong bể tắm suối nước nóng ra ngoài, nói: "Không phải mấy hôm trước anh nói không đi sao?"

Từ Chính Lâm nhướn mày: "Xem phim sao có thể không đến, nhất định phải đến!"

"Phim gì cơ?" Diêu Diêu hỏi.

"He he, spoil trước thì không có ý nghĩa rồi, chờ đi." Từ Chính Lâm một ngụm uống hết sâm panh [1], thuận tiện ôm mỹ nữ mới quen đi vào bể bơi bên trong.

[1] Sâm panh (Champagne): là một dạng vang nổ được sản xuất bằng cách tạo ra sự lên men thứ cấp trong chai chứa rượu vang để thực hiện sự cacbonat hóa.

Diêu Diêu: "Anh ta đang nói gì vậy?"

"Anh không biết."

Thời điểm Tô Khả tìm được bể bơi bắt gặp Đời Hiền đang thi đấu với người khác, bơi hai trăm mét, anh vượt lên dẫn đầu và dành chiến thắng. Một tay anh chống ở trên bờ lắc lắc mái tóc còn ướt, giọt nước thuận theo lồng ngực của anh chảy xuống, hòa vào với nước trong bể bơi.

Anh chìa tay bắt tay với người đàn ông đến đích chậm một bước, nắm đấm chạm vào nhau, cười nói chút gì đó, sau đó hai người đàn ông ướt đẫm mới

từ trong bể bơi đi lên.

Lên bờ, vóc người của anh càng nhìn không xót một chút gì, mặc dù anh rất nhanh đã lấy một cái khăn tắm quấn lại, thế nhưng cơ bụng lấp ló như vậy vẫn khiến các cô gái động lòng không dứt.

Tô Khả nhìn xung quanh bể bơi một vòng, ngoại trừ nhìn thấy ở góc đối diện có một người phụ nữ quấn khăn tắm đang ngủ, trên cơ bản là đàn ông và trẻ em.

"Anh trốn ở chỗ này làm gì? Cũng đâu có mỹ nữ!" Cô cười trêu ghẹo để che giấu ánh mắt nhìn tới nhìn lui của mình.

Đới Hiến cười, nói: "Đã lâu không bơi rồi, nói lòng gân cốt."

Tô Khả đi vào, hơi hơi giương cằm lên, trong ánh mắt là ánh sáng lấp lánh, "Chúng ta tới so một ván, thế nào? Em thua thì bữa tối em mời, anh thua không chỉ mời em bữa tối nay, rượu tối nay anh cũng phải mời."

Đới Hiến xoa xoa tóc, nói: "Đói rồi sao? Đi ăn chút gì đi."

"Anh khinh thường em." Tô Khả cười tròng mắt.

"Em có vốn liếng để so sánh với anh sao?" Đới Hiến giương giương cằm, chỉ về phía người đàn ông ban nãy thua bởi anh, nói, "Em cảm giác năng lực của mình mạnh hơn anh ta hay là bắp thịt nhiều hơn anh ta?"

"Tại sao em phải lấy trứng chọi đá, em linh hoạt khéo léo hơn anh ta, em có ưu thế của em!"

Dáng vẻ Tô Khả nói năng hùng hồn giống như một con phượng hoàng nhỏ kiêu ngạo, giữ lòng yêu cầu một trận quyết thắng thua.

"Được, vậy thì so đi." Đới Hiến bỏ khăn tắm ra.

Tô Khả đứng ở bên cạnh anh, đứng sừng sững, cô nói, "Nhường em năm mét."

Đới Hiến quay đầu nhìn Tô Khả, một lời khó nói hết.

"Thế nào? Đây mới là công bằng." Tô Khả mặt không đỏ tim không đập mạnh nói ra.

Đới Hiến cười nhạo một tiếng, quay đầu lại nhìn thẳng phía trước, sau khi quét qua người phụ nữ bọc giống như xác ướp nằm trên ghế dựa, anh nói: "Đến đây đi."

Bản thân phụ nữ mẫu thuẫn cũng không phải ngày một ngày hai, anh đã sớm thành thói quen.

Người đàn ông vừa nãy thua bởi Đới Hiến làm trọng tài, anh ta ra lệnh một tiếng, hai bóng dáng lập tức nhảy xuống nước.

Bể nước rẽ sóng, hai bóng dáng thanh nhã ở trong đường bơi của mình ngoi lên lặn xuống.

Tô Khả đẹp ở chỗ vóc người cân đối, mặc dù không theo đuổi trắng nõn giống như phái nữ thông thường, nhưng làn da màu lúa mì nhìn rất khỏe mạnh, có loại sức hấp dẫn kiểu khác.

Tranh tài giữa nam nữ từ trước đến nay rất hấp dẫn ánh mắt của người vây xem, mọi người sôi nổi tụ tập lại, góp phần trợ uy cho Tô Khả dũng cảm dám khiêu chiến với phái nam.

"Mỹ nữ, cố lên!"

"Mau lên! Anh ta sắp đuổi kịp cô rồi!"

"Hai mét cuối cùng, lao tới đích đi!"

...

Kết quả không cần nói cũng biết, Đới Hiến đến vạch đích trước tiên, không xuất hiện tình huống anh hùng "tích bại [2]" dưới tay mỹ nhân. Mọi người lập tức giải tán, ồn ào bày tỏ Đới Hiến rất không ga lăng.

[2] Tích bại (惜败): thường dùng trong thi đấu thể thao, chỉ hai bên thực lực tương đương hoặc chênh lệch nhau một chút, cuối cùng một bên thua bởi tỉ số rất sát sao.

Tô Khả thả hồng hộc lau nước trên mặt, ngâm mình ở trong mặt nước nhấp nhô, dựa vào tay vịn, nói: "Người xung quanh đều bảo anh nhường em, sao anh lại không nhường hả?"

Đới Hiến hất tóc, giọt nước bắn ra bốn phía, "Anh không có thói quen nhường đối thủ, nếu đã quyết định so tài vậy thì phải nỗ lực so tài một ván."

Tô Khả nhướn mày, đáy mắt không thể tránh khỏi mất mát, "Phải không?"

"Đây là tinh thần thi đấu thể thao." Anh khẽ cười một tiếng, chống tay nhảy lên bờ.

Anh vắt khăn lông trên vai đi tới phòng tắm, bóng lưng vạm vỡ và đôi chân dài có lực ở dưới ánh nhìn chăm chú như có như không mạnh mẽ bước đi.

Một số đàn ông anh tuấn đẹp trai, một số đàn ông lại rất mạnh mẽ. Đới Hiến thuộc loại thứ hai.

"Mỹ nữ, anh ta không biết thương hoa tiếc ngọc, anh biết này, có muốn so một ván với anh không?" Một người đàn ông đeo kính râm chặn ở trước mặt Tô Khả, cười tùm tùm hỏi.

"Tôi mệt rồi, xin lỗi." Cô vòng qua anh ta đi về phía trước.

Người đàn ông chưa từ bỏ ý định, đưa tay bắt lấy tay cô. Đây là một sai lầm lợi hại nhất mà anh ta đã phạm phải trong đời này, sau này nhớ lại biết vậy chẳng làm.

Răng rắc...

Một tiếng vang nhỏ, cổ tay của người đàn ông mềm nhũn rũ xuống.

Tô Khả lạnh lùng liếc mắt một cái, nói: "Một chút dạy dỗ, để anh nhớ kỹ sau này không nên tùy tiện nắm tay phụ nữ."

Nói xong, cô rời khỏi hiện trường, lưu lại vị nam sĩ phía sau đau đến mức thiếu chút nữa quỵ xuống đất.

"Cô gái nhỏ, thật con mẹ nó cay!" Người đàn ông cầm lấy cổ tay mình, cúi đầu lau mồ hôi.

"Đồng thiếu, có cần gọi bác sĩ Tô không?" Một người đàn ông chạy tới hỏi.

"Anh cứ nói xem?" Đồng thiếu lạnh nhạt nhìn hắn ta, thuận tiện quét nhanh một vòng người xung quanh xem náo nhiệt.

Mọi người: thời tiết không tồi, nên ra ngoài đi vài vòng.

Hai màn náo nhiệt đi qua, bể bơi dần dần yên tĩnh lại.

Người phụ nữ vẫn luôn nằm ở bên bờ tháo kính xuống, cô cời khăn tắm quấn trên người ra, lộ ra vóc người mặc bộ áo tắm sọc xanh trắng. Cô không thích vận động, ngoại trừ chạy chậm, cũng thích ăn đồ có nhiệt lượng cao, nhưng tuyệt đối không ăn nhiều, dần dà, mặc dù cơ thể không quá cân đối, nhưng bụng dưới cũng bằng phẳng, vòng eo tinh tế, hơn nữa chân dài khiến người thường không ngừng hâm mộ, quả thực khiến hormon trong bể bơi tăng nhanh đến mức sắp tràn ra ngoài.

Cô nhảy một cái, tao nhã tiến vào bên trong bể bơi, bọt nước bắn lên tung tóe.

Nói đến tiêu tan con giận, phải nước lạnh mới có hiệu quả.

...

Giữa trưa, thành phố sôi nước nóng giống như rơi vào ngũ say, chỗ ăn chơi náo nhiệt rồi cuộc nghênh đón yên tĩnh ngán ngùi.

"Em trốn ở đây làm gì?" Phương Trí Viễn đứng ở phía sau người phụ nữ mặc váy màu xanh da trời.

Cô ngồi trên lớp cỏ dưới tàng cây, đỉnh đầu đội mũ rơm, thoát nhìn rất nhàn nhã.

"Bên trong quá oi bức, ra đây hít thở không khí."

Phương Trí Viễn nhìn xung quanh một vòng may mắn vườn hoa không có người, mặc dù chưa tới lúc nóng nhất của mùa hè, nhưng ánh nắng giữa trưa cũng đủ khiến cho bất kỳ người phụ nữ nào sợ phơi đen da chạy trốn mất. Ở chỗ này hít thở không khí?

"Em gặp vấn đề khó khăn gì sao?" Phương Trí Viễn tùy ý ngồi xuống, ngồi giống như cô.

"Không có, tại sao muốn ở một mình khi gặp phải khó khăn chứ? Thật ra em rất hưởng thụ cô độc." Đinh Tam Tam hí hóp mắt nhìn anh ta.

"Em đây là đang nói anh xen vào chuyện của người khác?"

"Anh nghe thấy rồi?" Đinh Tam Tam cười.

Phương Trí Viễn nói: "Anh chỉ là lấy tư cách bạn bè quan tâm em, không phải cố ý nhúng tay vào cuộc sống của em. Nếu khiến em cảm thấy bất tiện, vậy thì anh rất xin lỗi."

Đinh Tam Tam quay đầu nhìn anh ta, nói: "Trí Viễn, anh sống giống như một tiêu bản."

Phương Trí Viễn hiềm khi sừng sốt một chút, "Cái gì?"

"Giống như quân tử bước ra từ trong sách, không kém một ly." Đinh Tam Tam đứng dậy.

Phương Trí Viễn: "Em có ý gì? Quân tử không tốt sao?"

"Tốt thì tốt, nhưng người không cùng chí hướng không thể làm bạn bè, bởi vì tình cảm không sâu đậm. Những lời này anh từng nghe chưa? Con người quá mức đoan chính, có đôi khi sẽ khiến người bên cạnh hoài nghi người đó có thật sự yêu mình hay không."

Đinh Tam Tam cúi đầu, tiện tay phui phui váy của mình, nói: "Đó là cách nhìn của em, tùy tiện nói một chút, nếu như tạo thành quấy nhiễu cho anh thì em cũng rất xin lỗi."

Nói xong, cô đeo kính râm lên chấp tay sau lưng, đi tới con đường nhỏ bên kia.

Phương Trí Viễn đứng lên, suy nghĩ lại một chút lời nói của cô, sau đó quay lại đường cũ. Đi ngang qua tòa khách sạn sát bên vườn hoa, anh ta ngửa đầu nhìn thoáng qua cửa sổ thủy tinh lấp lánh, sau đó chậm rãi rời đi.

"Anh cả đang nhìn gì thế?" Diêu Diêu đứng ở phía sau Đới Hiến hỏi.

"Không có gì." Đới Hiến kéo rèm cửa sổ lên, không nói lời nào đi tới bàn trà trong phòng khách.

Diêu Diêu nhìn thoáng qua bóng lưng của Đới Hiến, sau đó thông qua khe hở của rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, một mảnh vườn hoa xanh biếc, yên tĩnh hài hòa.

Anh cả rốt cuộc đang nhìn cái gì, vừa nảy dánh về chuyên tâm như vậy.

"Bà xã, bật lửa của anh đâu rồi?" Đới Quân ở phòng khách nói lớn.

"Em tới đây." Diêu Diêu nhanh chóng bước đi, móc ra bật lửa cất giấu ở trong túi.

...

Ban đêm buông xuống, thành phố sôi nước nóng càng thêm xinh đẹp, người lựa chọn ngâm suối nước nóng trong trời đêm càng nhiều thêm, mọi người nhàn rỗi ngồi ở một chỗ, tùy ý tán gẫu một chút, cảm giác thời gian đều âm áp thông thả.

Trong nhà hàng, Đinh Tam Tam trò chuyện với đầu bếp ở đối diện đã hơn nửa giờ rồi. Từ gan ngỗng đến sườn cừu nướng, từ nấm cục [3] đến trứng cá muối, ông ta kiên nhẫn giải thích, cô nghiêm túc lắng nghe.

[3] Nấm cục (truffle): là một loài nấm ăn được. Nhưng không giống như những loại nấm khác, nấm cục không mọc trên mặt đất mà mọc sâu trong lòng đất, thường ký sinh trong lớp rễ cây sồi.

(Gan ngỗng, sườn cừu nướng, nấm cục, trứng cá muối: hình ảnh ở cuối chương)

"Còn cần thêm một phần bít tết nhỏ không?" Đầu bếp hỏi.

"Không cần đâu, cho tôi một ly cocktail [4] nồng độ thấp một chút." Đinh Tam Tam chống tay cười nói.

[4] Cocktail: là một loại thức uống được pha trộn, chứa rượu. Một ly cocktail thường bao gồm một hay nhiều rượu và hương như là các loại rượu mùi, trái cây, mật ong, sữa hay kem, và các loại phụ gia khác...

Đầu bếp cười một tiếng, tìm bartender pha chế một ly cocktail màu sắc tươi sáng đặt ở trước mặt cô, "Ly này có tên 'uống không say', mời cô từ từ dùng."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, bụng ly thủy tinh nhấp một ngụm, "Thật sự uống ngon."

Đầu bếp cúi đầu xử lý tấm sắt, khoe miệng treo ý cười.

Từ vị trí của Đinh Tam Tam nhìn sang, vòng qua cột trụ phía sau đầu bếp, phía đối diện có một bàn ăn hai người, có một nam một nữ ngồi đó, đều là nhân vật hết sức chói mắt.

"Cho nên, em một chút cơ hội cũng không có sao?" Trên mặt Tô Khả mang theo ý cười lúng túng, nhìn chăm chú người đàn ông đối diện.

Hôm nay cô mặc bộ váy đẹp nhất, trang điểm xinh đẹp nhất, ngay cả dáng vẻ cử chỉ đều thay đổi nét hào sảng của ngày xưa, trở nên nhã nhặn tinh tế. Nhưng anh vẫn lắc đầu, nói cho cô biết, không thể.

"Em có chỗ nào thua kém chị ấy sao? Anh cứ như vậy xem nhẹ em, không thể chú ý tới em sao?" Tô Khả xấu hổ cười một tiếng, muốn khóc lại không biết khóc thế nào, trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ, giống như nuốt phải thủy hoàng liên [5].

[5] *Thủy hoàng liên (水黄连): là tên một vị thuốc Đông y. Tác dụng thanh nhiệt, lợi tiểu. Dùng cho bệnh vàng da, tiểu tiện bất lợi. Hương vị: đắng, lạnh.*

"Em và cô ấy mỗi người một vẻ, chỉ có điều bởi vì anh coi trọng cô ấy rồi, cho nên những người phụ nữ khác ở trước mặt cô ấy đều không có khả năng so sánh." Đới Hiến cầm đế của ly rượu, trước sau di chuyển hai cái, rượu vang trong ly rượu đông đưa nhiều về, anh nói, "Sau này em cũng sẽ biết, chuyện tình yêu này, thật sự không phân rõ đúng sai."

"Là thời cơ không đúng."

"Là cảm giác."

Cảm giác là "người" xoi mói nhất, một khi cô ấy buông xuống, thì sẽ khiến bạn sản sinh hiệu ứng hào quang [6], khiến bạn không nói ra lời cô ấy không tốt, càng thêm nói không ra lời cô ấy tốt.

[6] *Hiệu ứng hào quang: là một loại thiên vị của nhận thức. Hiệu ứng này có thể ảnh hưởng đánh giá của chúng ta về một người từ cảm nhận hay ấn tượng tổng thể về họ.*

"Em biết rồi." Tô Khả gạt đầu, cô giơ tay lên chống đỡ vầng trán, muốn lau đi nước mắt sắp tràn mi.

Đới Hiến đưa cho cô một cái khăn tay, cô do dự một chút, ngẩng đầu nhìn anh.

Trong ánh mắt của anh tất cả là thân nhiên và phóng khoáng, chỉ có áy náy đối với cô nhưng không có thương tiếc mà cô muốn nhìn thấy.

Tay cô run rẩy nhận lấy, giữa chừng, anh chuẩn bị thu tay về, cô lại nhanh chóng duỗi tay bắt lấy. Cô cúi đầu, đưa tay và khăn tay che ở trước mặt mình, hai vai run rẩy, khóc không lên tiếng.

Cô là em gái, anh có thể cho phép cô lúc này dựa vào. Đới Hiến nghĩ như vậy.

Đinh Tam Tam gỡ bàn một cái, nói: "Cho tôi một ly cocktail nồng độ mạnh nhất, không, lấy whisky [7]."

[7] *Whisky: là một loại đồ uống có chứa cồn được sản xuất từ ngũ cốc bằng cách lên men và chưng cất. Rượu whisky như là một hình thức đặc biệt của rượu mạnh thông thường được uống để thưởng thức.*

Đầu bếp ngẩng đầu, thấy cô hình như không phải đang nói lời say, bùng đến cho cô một ly whisky thêm đá kèm theo một cái khăn tay trắng.

Đinh Tam Tam nhận lấy ly rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, cô bước xuống ghế chân cao, bước chân vững chắc đi tới cửa ra vào.

Đầu bếp quay đầu, trên bàn chỉ còn lại ly rượu không và vài viên đá, cùng với một cái khăn tay trắng như mới.

"Có người rơi xuống nước rồi!"

Vài người ngồi ở mấy bàn gần sát nhà hàng đột nhiên xôn xao đứng lên, ồn ào đứng lên nhìn ra bể bơi lộ thiên ở bên ngoài.

Bảo vệ phản ứng trước tiên, nhanh chóng nhảy xuống bể bơi cứu người. Người ăn cơm trong phòng ăn cũng ồn ào đi ra khỏi phòng, mọi người nhìn thấy đầu tiên chính là trên mặt nước sóng gợn lăn tăn, vấy đỏ tươi sáng.

Đinh Tam Tam cũng không biết tại sao mình lại rơi xuống bể bơi, cô cảm giác mình vẫn rất tỉnh táo, đi ra khỏi nhà hàng, ngay ngắn đi đến hướng phòng nghỉ, không biết tại sao bước chệch một chút, tùm một cái rơi xuống nước.

Ly rượu whisky kia khiến tay chân cô không có sức, cô giống như lá cây nhẹ nhàng lay động trên mặt nước, hoàn toàn không có dự vọng muốn bản thân cố sức giãy giụa.

Nước ở bốn phía tám hướng chảy tới chỗ cô, trong mũi của cô trong lỗ tai trong cổ họng chứa đầy nước, có cảm giác ngạt thở, cô hưởng thụ trạng thái không bình thường này.

Đột nhiên, bên eo có một luồng sức lực khóa cô lại, sau đó dễ dàng kéo cô lên khỏi mặt nước. Đinh Tam Tam còn chưa kịp nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh, quay đầu một cái áo khoác đã che kín cô lại, tiếp đó cô bước đi lảo đảo bị người kéo rời khỏi bể bơi.

"Buông tôi ra, anh là ai..." Cô có chút nói ngọng, nói không được rõ ràng lắm.

Có lẽ là cô đi rất cố sức, người bên cạnh nâng cô lên, sau đó khiêng ở trên vai, bước đi vội vã, giống như gậy án rồi đưa cô rời đi.

Cô giãy giụa hai cái, sau đó buông tha, cô toàn thân mềm nhũn, thật sự giống như một cái túi vải bỏ [8].

[8] *Vải bố (vải Canvas): được làm từ sợi cotton, sợi sisal và có thể kết hợp cả với sợi polyester tùy từng loại. Ưu điểm nổi trội của vải bố chính là bền bỉ và chắc chắn.*

Sức lực và mùi vị quen thuộc này, phương pháp "khiêng người" không còn người thứ hai, cô rất khó không đoán ra anh là ai.

"Em muốn hôn." Cô thấp giọng nói.

Anh lại đi hai bước, sau đó thả cô xuống, đỡ bả vai của cô nhìn cô.

Cô nhắm nhắm mắt, chuẩn bị một chút, nói: "Còn tốt..."

Có chút thoải mái hơn, cô vỗ vỗ bả vai của anh, nói: "Thấp một chút." Công đi về phòng vẫn tốt hơn, cô cảm thấy thế.

Đới Hiến không nhúc nhích, cứ như vậy nương nhờ ánh trăng nhìn cô chăm chú.

"Nhanh một chút, em thật sự muốn hôn rồi." Cô vuốt ngực một cái, sắc mặt khó coi.

Anh xoay người đưa lưng về phía cô, khom người xuống.

Cô được như ý nguyện nằm sấp ở trên bờ vai rộng của anh, lựa chọn một vị trí thoải mái nhất, cô nói: "Khoảnh khắc em chìm ở trong nước, em có hối hận một chút..."

Anh dừng một chút, cau mày.

Hối hận cái gì? Anh muốn nghe, vì vậy liền chờ cô nói tiếp.

"Hối hận bản thân... lại có thể vì muốn xác định có thật sự yêu anh hay không mà đặc biệt chạy đến đây... làm trò cười..." Cô thấp giọng lầm bầm, giống như đang rất buồn ngủ.

Anh đứng ở trước cửa phòng dừng lại ba giây, sau đó mở cửa phòng thả cô xuống giường.

Lời tác giả: Hiến ca chịu đủ rồi, muốn giết hay không muốn làm thịt hay không, đành phải để Hiến ca tự mình động thủ rồi!

Tên lừa đảo Tam Tam, cô ấy hối hận đâu chỉ một chuyện này!

Gan ngỗng

Sườn cừu nướng

Nấm cộc

Trứng cá muối

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Người đàn ông này

Edit: Dương

***

Thứ hai, sau khi hội nghị thường kỳ kết thúc, lão đại thay mặt viện trưởng nói với Đinh Tam Tam, cô là bác sĩ được chọn đến bệnh viện HongKong trao đổi, có lẽ tháng sau xuất phát.

"Cái đó, tình huống của em bên này có thay đổi..." Đinh Tam Tam cúi đầu, có chút không biết sắp xếp lời nói thế nào.

"Đinh Tam Tam, đừng có nói với anh là em đến lúc mấu chốt lại rút lui!" Lão đại ngữ khí nghiêm túc, nói, "Cơ hội này là hiếm có cỡ nào, em có biết không? Nếu không phải Trầm Túy chủ động rút lui, còn chưa chắc rơi trên đầu em đâu, em còn dám kén cá chọn canh?"

"Anh ta sẽ chủ động rút lui?" Đinh Tam Tam ngẩng đầu nói giọng nghi ngờ.

"Phải, tuần trước cậu ta chủ động tìm anh nói chuyện. Haizzz, em nói lời này, chuyện này có gì không thể nào? Cái này chỉ có thể nói rõ sự gắn kết của đoàn thể chúng ta mạnh mẽ, có thể thu hút nhân tài ưu tú tự lại." Lão đại nói.

"Nhưng chỗ em bên này có chút phiền toái..."

"Phiền toái gì, em nói nghe một chút."

"Vấn đề cá nhân."

"Vậy là được rồi, vấn đề cá nhân cần phải đặt ở phía sau vấn đề của tổ chức, phục tùng sắp xếp, đây cũng là thời điểm làm rạng rỡ thêm vinh dự cho lý lịch cá nhân của em." Lão đại cương quyết nói.

Đinh Tam Tam không còn lời nào để nói, cô không có chỗ đứng vững vàng, biết rõ khó mà thuyết phục lão đại.

Hơn nữa, cô lại có chút không muốn từ chối. Loại kích thích và xúc động lâu ngày không gặp này, khiến cô mơ hồ sinh ra chờ mong.

Sau khi tan làm lái xe về nhà, sau khi cô dừng xe ở gara, đi bộ đến siêu thị của tiểu khu mua một cây kem, ở dưới tòa nhà vừa ăn vừa đi dạo, suy nghĩ làm thế nào mới có thể thuyết phục Đới Hiến, lại không lộ ra quan điểm ích kỷ của bản thân.

Một cây kem ăn xong, trong đầu cô một mảnh trống rỗng.

Từ cá nhân mở rộng ra mà nói, cô đi, không có gì đáng trách. Nhưng với tư cách đôi tình nhân mới bước vào một giai đoạn mới mà nói, cách làm của cô quả thực là thối rữa.

Hít sâu một hơi, cô dừng bước lại, ngửa đầu nhìn cửa sổ nhà mình, tưởng tượng ra cảnh tượng anh đang bận rộn ở bên trong, nhất định là ẩm áp ngọt ngào. Hình như cô liếc mắt nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh bận rộn ở trong bếp, trong chảo có thịt bò xào cần tây mà cô thích ăn, trong nồi đất bên cạnh hầm nước canh mà cô thích uống nhất...

Không đi, nói cái gì cũng không đi.

Hạ quyết tâm, sống lưng cô thẳng tắp đi tới thang máy.

"Bác sĩ Đinh, tam lâm rồi à!"

"Vâng, chị mới đi đón con về à."

"Đúng vậy, Miêu Miêu, mau chào đi đi."

"Cháu chào đi ạ."

"Chào cháu..."

Trong thang máy gặp được người quen, chào hỏi vài lời quen thuộc, sau đó từng người đều bước vào cửa nhà mình.

Vừa mở cửa, trong không khí tràn ngập mùi canh sườn hầm ngô, mùi thơm đậm đà.

"Về đúng lúc, rửa tay rồi ăn cơm." Đới Hiến nhìn cô một cái, cười nói.

"Ừ." Đinh Tam Tam cười một tiếng, để túi xuống đi tới nhà vệ sinh.

Dưới ánh đèn ẩm áp, hai người ngồi chung một chỗ, trước mặt là ba món ăn một món canh, đơn giản ngon miệng.

"Lần trước em nói sẽ đi HongKong, danh ngạch xác định chưa?" Đới Hiến múc cho cô một bát canh đặt ở trước mặt cô.

"Ừm, xác định rồi, không có em." Đinh Tam Tam cầm cái thìa lên uống một hớp, mắt híp lại, "Thật sự uống ngon."

Đới Hiến cười một tiếng, nói: "Nói dối, rõ ràng là em đi."

Động tác uống canh của Đinh Tam Tam dừng lại, quay đầu nhìn anh.

"Vừa rồi ở dưới nhà vòng tới vòng lui chẳng lẽ không phải đang cân nhắc xem nên nói với anh như thế nào sao?" Đới Hiến nói.

Đinh Tam Tam nuốt một ngụm nước bọt, có chút ngẩn người.

"Anh có dọa người như vậy sao, khiến em đều không dám theo đuổi giấc mộng của mình, không dám nói thật với anh?" Đới Hiến ngẩng đầu, nhéo nhéo mặt của cô.

"Không phải, là em cảm giác mình rất quá đáng rất không chịu trách nhiệm." Cô lắc đầu.

Đang đến bước ngọt tình cảm của hai người họ, cô làm sao có thể vắng mặt.

"Có muốn nghe đề nghị của anh không?"

"Ừm."

"Anh nói, cứ đi đi." Anh buông lỏng, tùy ý đặt tay ở trên bả vai của cô.

Đinh Tam Tam nghiêng đầu nhìn anh, "Thật lòng sao?"

"Thật lòng."

"Tại sao?"

"Anh ủng hộ người phụ nữ anh yêu làm chuyện mình thích, cần phải hỏi tại sao sao." Anh cười nói.

Đình Tam Tam bỏ cái thìa xuống, chuôi thìa gõ vào mép bát tạo ra tiếng vang trong trẻo.

"Anh như vậy khiến em cảm thấy mình càng tệ hơn." Cô nhẹ giọng than thở, hai vai rũ xuống.

Anh đưa tay chống trên bả vai của cô, nói: "Đình Tam Tam, cố gắng lên."

"Cố gắng cái gì, cố gắng rời xa anh sao?" Nháy mắt một cái, có nước mắt chảy xuống.

Đới Hiến thở dài, ôm cô vào lòng, "Em thật sự là giả vờ kiên cường, anh rốt cuộc đã nhìn ra."

Chóp mũi của Đình Tam Tam đỏ bừng, "Em không muốn rời xa anh, chúng ta không dễ dàng gì mới đi tới bước này..."

"Anh biết." Anh nghiêng đầu, hôn lên vành tai của cô, dịu dàng nói, "Nhưng lần này không giống vậy, đây là giấc mộng nghề nghiệp của em, em nên đi. Em nghĩ xem, cuộc sống sau này cũng chỉ có hai người chúng ta làm bạn, nếu như không có chuyện khiến bản thân mình hứng thú để chống đỡ, chúng ta còn có thể đi bao lâu? Thì giống như trước đây em ở nhà chờ anh trở lại, nhưng lần này đổi lại là anh chờ em."

"Chỉ có hai người chúng ta làm bạn?"

"Phải, những người khác đều sẽ rời khỏi đều sẽ ra đi, kể cả bạn bè hay người nhà. Chỉ có hai người chúng ta, sẽ làm bạn với nhau cả đời này." Đới Hiến nói, "Anh hy vọng em có một khởi nguồn tình cảm mãnh liệt, ngọn nguồn này sẽ khiến em cảm thấy thế giới sao lại tốt đẹp như vậy, mỗi một ngày đều trải qua rất phong phú, mỗi một ngày đều vui vẻ ở trong đó."

"Nhưng, anh chính là khởi nguồn đó..." Đình Tam Tam thấp giọng nói, "Em đã tìm được rồi."

"Một cái không đủ, phải hai cái mới đảm bảo." Anh cười nói.

Đình Tam Tam ngẩng đầu: "Anh chính là làm như vậy đối với nghề nghiệp của anh sao?"

"Phải, anh toàn tâm toàn ý, không có một khắc nào từng buông lỏng từng hồi hận. Cho nên anh hy vọng em cũng như vậy, ngoại trừ hai người chúng ta, em còn có khởi nguồn niềm vui duy trì không ngừng." Anh nói nghiêm túc.

Anh không phải loại đàn ông yếu ớt ích kỷ sẽ trói buộc người phụ nữ ở bên cạnh mình, yêu cầu thế giới của cô ấy chỉ có một mình mình.

Anh là chim ưng oai phong, anh biết giấc mộng của người phụ nữ của mình, anh cũng có vẫy cánh và ý chí đi bao dung giấc mộng này của cô.

"Em thật sự rất thích đứng bên bàn mổ, nó khiến em cảm thấy mình rất có giá trị." Đình Tam Tam lau sạch nước mắt, đôi mắt hơi đỏ nhìn thẳng vào anh.

Đới Hiến cúi đầu hôn trán của cô, "Vậy thì đứng rồi."

Ở trong chuyện học hành về bao dung bạn đồng hành, anh là một sinh viên tốt nghiệp xuất sắc. Mà cô, cũng sẽ ở dưới sự dẫn dắt của anh hiểu rõ thẳng thắn thành khẩn và thông cảm lẫn nhau là phẩm chất đáng chú ý cỡ nào.

Ban đêm lúc ngủ, cô trần trọc không ngủ được.

"Nếu như mẹ anh thừa dịp khoảng thời gian em đi để anh xem mắt thì làm sao bây giờ?" Cô nằm sấp ở trên giường, bất an hỏi.

Hai tay Đới Hiến lót ở sau đầu, nhắm mắt lại nói: "Cho dù em ở đây, em cho rằng bà ấy cũng sẽ không ra chiều sao?"

"Em ở đây, là song phương đối đầu, em đi rồi, là đơn phương xâm lược." Đình Tam Tam bò dậy, quỳ gối ở trên giường.

Đới Hiến cười mở mắt ra, nói: "Em xem anh là cái gì? Lãnh thổ cần phải bảo vệ sao?"

"Vật phẩm riêng tư." Cô nhướn mày.

Đới Hiến duỗi tay đè cô ở trên giường, nói: "Lúc trước em đẩy anh ra, sao không có loại giấc ngộ này?"

"Em đây là tư tưởng tiến bộ, suy nghĩ rõ ràng rồi." Đình Tam Tam tròn mắt nói ra.

Đới Hiến cúi đầu hôn lên khóe môi của cô, sau đó một đường đi xuống, giọng điệu mập mờ nói ra: "Phải không? Vậy anh kiểm tra một chút những phương diện khác có tiến bộ hay không..."

Cô cười đắc ý, lông mày giương lên, "Đến đây."

Phim trong máy vi tính của anh cô đều xem hết rồi còn nghiêm túc nghiên cứu, bộ phận trọng điểm còn cố ý củng cố tăng cường mấy lần, tuyệt đối có thể khiến anh có cảm giác nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Phải không?"

"Ừm hừ."

Một học bá nghiêm túc và không chịu khuất phục, ngàn vạn lần không thể xem thường.

...

Sáng sớm, Đinh Tam Tam kiểm tra phòng bệnh, mới vừa đẩy cửa phòng bệnh của Hường Dương, liền nhìn thấy cô bé vội vội vàng vàng giấu gì đó xuống phía dưới.

"Lấy ra đi." Đinh Tam Tam mặc áo blouse trắng đứng ở trước mặt cô bé.

Mặt Hường Dương đỏ lên, từ từ lấy ra một cái cốc trắng nhỏ giấu ở dưới chân, "Em uống hai hộp rồi..."

Đinh Tam Tam ngửi một cái, "Cà phê?"

"Vâng."

"Cà phê em giấu cái gì."

"Phùng Tân nói không cho em uống cà phê." Hường Dương sa sút tinh thần nói.

"Uống ít một chút có thể." Đinh Tam Tam cúi đầu khom lưng, kiểm tra vết thương của cô bé.

"Có thể sao? Phùng Tân nói phải đợi nửa tháng sau mới có thể uống, thực sự rất quá đáng." Hường Dương tủi thân nói.

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nói: "Uống một lượng thích hợp có thể giảm tốc độ một môi của cơ thể, nhưng không thể uống quá nhiều, nếu không, nghi ngại không tốt thì sẽ bất lợi cho khôi phục."

"Vậy em có thể uống hết cốc này không?" Hường Dương mong đợi nhìn Đinh Tam Tam.

"Không thể." Một giọng nam đột nhiên xen vào, cậu ta đứng ở phía sau Đinh Tam Tam, trong tay còn xách bữa sáng.

Hường Dương run lên, cốc cà phê thiếu chút nữa đổ ra giường, Đinh Tam Tam nhanh chóng nhận lấy đặt ở đầu giường.

"Cảm ơn bác sĩ Đinh." Phùng Tân nói.

Đinh Tam Tam nhướng mày: "Mọi thứ bình thường, tôi đi trước."

"A..." Hường Dương đưa tay muốn kéo cô ở lại.

Vật áo Đinh Tam Tam bay lên, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Vừa đóng cửa, Đinh Tam Tam dựa vào khung cửa mỉm cười, có lẽ là nhìn thấy cảnh tượng tốt đẹp, vì vậy tâm trạng cả một ngày kể tiếp đều tươi đẹp lên.

Kiểm tra phòng bệnh xong quay lại phòng làm việc, Trầm Túy đang cùng Cát Trĩ Xuyên thảo luận một ca bệnh, thấy cô tiến vào liền mời cô cùng nhau gia nhập thảo luận.

Đinh Tam Tam hơi chần chừ, đi qua đó.

"Tôi cho rằng cuộc phẫu thuật này có thể không thực hiện, bệnh nhân đã sáu mươi tuổi rồi, cơ thể khó có thể chịu đựng." Cát Trĩ Xuyên nói.

"Mặc dù bà ấy đã sáu mươi tuổi rồi, nhưng tất cả chỉ tiêu cơ thể bình thường, phù hợp tiêu chuẩn phẫu thuật. Nếu như bây giờ không thực hiện, sau này khối u càng ngày càng lớn, nhất định sẽ dẫn tới mù lòa, đến lúc đó lại cấp cứu lần nữa sao?" Trầm Túy rõ ràng không đồng ý.

Đinh Tam Tam nhìn phim chụp X-quang một chút, lại lật xem bệnh án, trong lòng có ý tưởng.

"Em cảm thấy thế nào?" Trầm Túy nhìn về phía cô.

Đinh Tam Tam: "Cuộc phẫu thuật này, tôi cho rằng có thể không thực hiện."

Trầm Túy cau mày: "Lẽ nào em cho rằng khối u sẽ không lớn lên? Sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày của bà ấy sao?"

"Khối u sẽ lớn lên, nhưng bà ấy có thể sống được bao lâu chứ? Thay vì khiến bà ấy chịu đựng đau khổ phẫu thuật, không bằng an ổn như vậy trải qua tuổi già."

"Nhưng với tư cách bác sĩ chúng ta phát hiện khối u cũng không làm điều trị, cái này không hợp với lẽ thường."

Đình Tam Tam cười một tiếng, nói: "Phẫu thuật hay không, dưới tình huống này không phải chúng ta nói là được, để người nhà của bà ấy nhận định đi."

Trầm Túy phức tạp nhìn cô một cái, nói: "Em thay đổi rồi."

"Con người đều sẽ thay đổi, là chuyện rất bình thường." Đình Tam Tam nói.

Ánh mắt của Cát Trĩ Xuyên dao động ở trên người hai người, hình như là nhìn ra một chút gì đó không bình thường.

"Anh đi ra đây, tôi có lời muốn hỏi anh." Đình Tam Tam nói với Trầm Túy.

Xem nhẹ ánh mắt thăm dò của Cát Trĩ Xuyên, hai người đi tới chỗ yên tĩnh của hành lang.

"Cơ hội đi HongKong, là anh tự đồng ý buông tha?" Đình Tam Tam đi thẳng vào vấn đề chính là câu này.

Trầm Túy gật đầu, "Phải."

"Tại sao? Nếu như là bồi thường tôi thì không cần." Đình Tam Tam nhíu mày.

"Anh mới từ nước ngoài trở về, không muốn lại đổi địa phương mới. Lý do này thế nào?" Trầm Túy cười khẽ.

Đình Tam Tam gật đầu: "Được."

"Anh nói như vậy em liền tin?" Trầm Túy thoáng hiện hoài nghi hỏi cô.

"Tại sao không tin? Nếu như sự thật là như những lời anh nói, tôi càng có thể thần nhiên tiếp nhận." Đình Tam Tam khẽ cười một tiếng, xoay người rời đi.

Trầm Túy: "..."

Rốt cuộc anh ta đã làm gì với cô, anh ta có chút không dám quay đầu lại.

Lời tác giả: không tẩy trắng nam phụ, anh ta có gì tốt để được tẩy trắng? So được với Hiến ca của chúng ta sao? Cắt!

Tình yêu tôi hướng tới chính là như vậy, cùng nhau tiến bộ, khích lệ lẫn nhau, bởi vì tình yêu mà trở nên tốt hơn.

Hy vọng mọi người cũng có thể gặp được người kia, bởi vì anh ấy, chờ lâu một chút cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bước vào cảnh đẹp

Edit: Dương

***

Đôi Hiến và Đình Tam Tam gần đây đắm chìm ở trong thế giới hai người rất là say sưa, chìm trong bể mật, giống như một cặp vợ chồng mới cưới, khiến cho những người xung quanh ghen tị không thôi. Nhưng trạng thái như thế này chọc cho một đôi vợ chồng khác rất là khó chịu, rõ ràng là kết hôn cùng lúc, bọn họ còn trong thời kỳ trăng mật, tại sao mình lại có cảm giác vợ chồng già?

Vì vậy, ôm cách nghĩ muốn phá vỡ kết giới "vợ chồng" của bọn họ, Tiểu Chung và Tổng Diệp mời bọn họ cùng đi cắm trại dã ngoại, chúc mừng couple Tổng Chung kết hôn tròn năm năm.

Lúc này, Đình Tam Tam mặc một bộ quần áo thể thao màu xám đứng ở giữa phòng khách, nhìn Đôi Hiến thu dọn ra đủ loại vật phẩm cần thiết cho cắm trại, đôi lông mày của cô càng lúc càng nhíu chặt.

"Chỉ đi cắm trại một ngày mà thôi, anh có cần mang nhiều đồ như vậy không?" Đình Tam Tam bày tỏ không thể hiểu nổi.

Đôi Hiến đem lều vải gấp gọn bỏ vào trong túi, nói: "Khó giải quyết là em đấy, những thứ này đều là anh chuẩn bị cho em."

Đồ vật hàng ngày Đình Tam Tam cần dùng đến, hầu như bị anh thu thập tất cả xong xuôi, không thiếu một thứ.

Đình Tam Tam nhếch miệng lên, "Phải không?"

"Đến đây, em nhìn xem còn cần mang thêm gì không." Đới Hiến nói.

Đinh Tam Tam vượt qua chướng ngại trên mặt đất, đi tới trước mặt anh, đưa tay vỗ vỗ lồng ngực của anh, nói, "Cái này nhất định phải mang đi."

Đới Hiến cười khê: "Biết rồi, vật phẩm riêng tư của em."

Đinh Tam Tam vừa cười vừa vẽ vòng vòng trên cổ anh, "Đúng."

Đới Hiến một tay bế cô lên, một tay khiêng cô, một tay xách hành lý, không có chút áp lực nào đi tới cửa chính.

"Mau thả em xuống, ảnh hưởng không tốt." Mắt thấy sắp đến cửa thang máy rồi, nếu như bị hàng xóm nhìn thấy thật sự quá mất mặt.

Đới Hiến bấm một cái vào móng của cô, nói: "Bây giờ là sáng sớm thứ bảy, em cảm thấy lúc này sẽ có ai ra ngoài?"

Đinh Tam Tam ôm chắc cổ của anh, nói: "Vậy anh cũng không thể như thế này..."

"Như thế kia? Như thế kia? Em nhìn đi, bản thân em rõ ràng là một vẻ mặt hưởng thụ." Đới Hiến cười chỉ ra.

Đinh Tam Tam thu lại nụ cười của mình, cố gắng giả bộ vẻ mặt nghiêm túc.

"Phù." Một giây phá công [1].

[1] Phá công (破功): một từ hay dùng trong tiểu thuyết võ hiệp, chỉ vất vả tu luyện nhưng phá hủy trong chốc lát.

Đới Hiến đem cô chống ở trên mặt kính của thang máy, cúi đầu cắn một cái ở trên cổ cô, tinh tế non mềm, cảm giác rất tốt.

Quần áo của Đinh Tam Tam nửa lộ ra, nhắm mắt lại ôm đầu của anh, có chút thờ dốt.

"Hay là chúng ta không đi..." Thanh âm của anh khàn khàn, hết sức kiềm chế.

"Đình đình." Thang máy ở tầng ba vang lên, cửa chính chậm rãi mở ra.

Đinh Tam Tam giống như sư tử bị đập phải đuôi, cựa xát một chút liền nhảy xuống dưới đất, sau đó nhanh chóng kéo khóa kéo quần áo của mình, hơi nghiêng người, tránh ở phía sau Đới Hiến.

Một cặp vợ chồng già đi vào, bọn họ mặc quần áo thể thao, có lẽ là muốn đi tập thể dục buổi sáng.

"Bác sĩ Đình?" Bà cụ liếc sang Đinh Tam Tam ở phía sau, thử gọi thăm dò một tiếng.

Máu trên mặt Đinh Tam Tam tuần hoàn nhanh hơn, lộ ra nửa khuôn mặt chào hỏi với bà cụ, "Bà Lâm, bà đi tập thể dục buổi sáng ạ?"

"Đúng vậy, hai cháu đây là đi đâu? Leo núi sao?" Bà cụ nhã nhặn hỏi.

"Là đi cắm trại ạ."

Bà cụ nhìn thoáng qua Đới Hiến cao lớn, nói: "Đây là..."

Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua Đới Hiến, liếc về phía sườn mặt anh tuần khí phách của anh, cô đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Đây là chồng của cháu."

Thần kinh Đới Hiến hơi hơi khản trương trong nháy mắt liền dần ra, anh cười nói: "Chào bà, cháu là Đới Hiến."

"Là chồng của bác sĩ Đình... A, sao từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn thấy nhỉ?" Bà cụ cười hỏi.

Ông cụ đứng ở một bên vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, ông nói: "Bà xem trí nhớ của bà này, lúc trước hai người họ dọn đến đây bà còn khen tiểu tử này đáng đẹp trai mà."

"Phải không? Sao tôi không nhớ nhỉ?" Bà cụ giống như đang nhớ lại.

"Hai năm trước thỉnh thoảng có thể gặp mặt, hai năm gần đây trái lại gần như không thấy." Ông cụ nhìn thoáng qua Đới Hiến, giống như mang theo suy đoán nào đó.

Không kịp chờ ông cụ hỏi thêm vài câu nữa, lúc này cửa thang máy mở ra, đến tầng một rồi.

Đưa mắt nhìn hai ông bà đi ra ngoài, Đinh Tam Tam thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Bọn họ có lẽ cho rằng anh là nghi phạm gì đó, đến không có bóng dáng đi không có tung tích."

Đới Hiến nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt hết sức phức tạp.

"Làm sao vậy?" Đinh Tam Tam cảm giác có chút không hiểu ra sao.

Đến tầng hầm rồi, Đới Hiến đưa tay kéo cô đi ra ngoài.

Sau khi đem đồ vật thả vào trong hộp sau, anh ngồi trên chỗ điều khiển, lại dùng loại ánh mắt phức tạp đó nhìn thoáng qua Đinh Tam Tam. Đinh Tam Tam bắt được tay của anh, nhìn anh chăm chăm, nói: "Có chuyện gì thì anh nói thẳng ra, đừng dùng ánh mắt này nhìn em."

Đới Hiến nhếch miệng lên, "Tam Tam à..."

"Ừm?"

"Em chưa từng mang đàn ông về nhà, đúng không?"

"Hả..."

"Anh rất vui về." Trong ánh mắt của anh đột nhiên phát ra một loại hào quang khác thường, có chút giống như cú mèo ban đêm.

Đinh Tam Tam: "Anh..."

"Vừa rồi em giới thiệu anh là gì của em?"

"Người qua đường Giáp?" Đinh Tam Tam nghiêng đầu.

Đới Hiến dễ dàng bắt được tay của cô nắm ở trong lòng bàn tay, "Anh là ai?"

Khuôn mặt trắng nõn của Đinh Tam Tam lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy đỏ lên, mặc dù cô còn mạnh mẽ giả bộ bình tĩnh, nhưng phòng tuyến tâm lý đã hoàn toàn bị đánh tan.

"Đình đình đình..."

Chuông điện thoại di động cứu cô một mạng, cô vội vàng vàng lấy điện thoại ra nghe máy.

"Tam Tam, cậu đến đâu rồi? Bọn tớ sắp đến trạm thu phí rồi, hai người mau đến đi!"

"Được, lập tức xuất phát."

Cúp điện thoại, Đinh Tam Tam vuốt ve cánh tay vẫn luôn nắm tay trái của cô, nói: "Nhanh lái xe, bọn họ xuất phát rồi."

Cơ thể Đới Hiến hơi nghiêng về trước, một tay chống ở ghế ngồi của cô, cả khuôn mặt đều sát lại đây, "Tam Tam, em đang thẹn thùng."

Đinh Tam Tam đình đầu bốc khói: "..."

"Không cần thẹn thùng..." Anh hơi áp sát phía trước, đôi môi của hai người hoàn mỹ dán sát ở cùng một chỗ, "Vợ ời..."

Không gian bị kín thu hẹp, cô không còn đường trốn.

Đổi lại một câu khác, trốn cái gì? Nam sắc trước mặt, hương dụng mới là vũ khí sắc bén duy nhất để phản kích.

Hai tay của cô chậm rãi leo lên trên bả vai của anh, sau đó hơi hơi siết chặt, ngửa đầu nhắm mắt lại, cô hôn đáp lại.

Bầu không khí bên trong xe lập tức bị đốt lên, hai người giống như bèo nước quán quýt, như si như túy [2], khó bỏ khó phân. Anh hơi nghiêng người một chút, cơ thể chính xác che khuất vị trí của cameras, anh tạo một khu vực yên tĩnh an toàn, để cô có thể ở trong ngực anh mặc sức đong đưa nở hoa.

[2] Như si như túy: miêu tả trạng thái thất thường, mất đi kiểm chế. Cũng có thể giải thích là rất say mê, rất hưởng thụ.

...

Đoàn xe đợi ở trạm thu phí trên đường cao tốc hơn một giờ bắt đầu nóng nảy rồi, liên tiếp gọi điện thoại.

"Không có người nhắc máy! Fuck, hai người này đang làm gì không biết!" Từ Chính Lâm hạ cửa kính xe xuống, nghiêng đầu hỏi Tống Diệp ở trong xe bên cạnh.

Tiểu Chung thò đầu ra, nói: "Điện thoại của Tam Tam cũng không ai nhận."

"Hai người bọn họ sẽ không phải là đang làm cái đó chứ..." Từ Chính Lâm thô bỉ cười một tiếng, trong đầu đã bắt đầu xuất hiện một loạt hình ảnh không thể miêu tả.

"Bíp bíp!"

Phía sau truyền đến thanh âm của tiếng còi xe, một chiếc Land Rover xen vào giữa hai chiếc xe, hoàn mỹ ngăn trở cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Trò chuyện cái gì thế?" Đới Hiến kéo kính râm xuống, nhìn lướt qua Từ Chính Lâm.

Từ Chính Lâm nhìn anh một cái, sau đó nhanh chóng đóng cửa sổ xe, hỏi Đới Quân ngồi ở chỗ ghế lái, "Vừa nãy anh cậu không nghe được chứ? Hả?"

Diêu Diêu ngồi ở hàng ghế sau nói đùa: "Em cảm thấy anh ấy nghe được."

"Kháo [3]! Mau chóng lái xe!" Từ Chính Lâm bị dọa tung hồn vía hung hung vỗ vỗ bả vai của Đới Quân, thúc giục cậu ta.

[3] Kháo (靠): nguyên văn là cụm từ 我靠 (nói rút gọn là 靠), là một cụm từ có ý hài hước, biểu thị trút ra bất mãn, kinh ngạc, và giọng điệu không sao cả. Cụm từ này xuất phát từ vai chính của Châu Tinh Trì trong《Đại Thoại Tây Du》.

Đới Quân: "..."

Ba chiếc xe lần lượt lên đường cao tốc, xuất phát đi đến điểm cắm trại.

Xe trên đường càng lúc càng ít, ánh nắng cũng càng lúc càng tốt, gió nhẹ thổi vào buồng xe, Đinh Tam Tam còn có thể ngửi thấy mùi thơm của hoa dành dành.

Xuống khỏi đường cao tốc, đi vào đường tỉnh [4], đường trở nên hẹp hơn, đường một chiều cũng thay đổi thành làn đường hai chiều, ô tô ngẫu nhiên chạy băng băng qua có thể vén lên tóc mái trên trán của Đinh Tam Tam, khiến người ta có loại cảm giác ấm áp lười biếng.

[4] Đường tỉnh: là đường nối trung tâm hành chính của tỉnh với trung tâm hành chính của huyện hoặc trung tâm hành chính của tỉnh lân cận; đường có vị trí quan trọng đối với sự phát triển kinh tế – xã hội của tỉnh.

"Ồ đây thật tốt." Đinh Tam Tam nằm sấp ở trên cửa sổ xe nói.

"Thò đầu vào đi." Đới Hiến không hiểu phong tình nói.

Đinh Tam Tam lui lại một bước, đóng một phần cửa sổ xe, nói: "Sao lần này anh có thể nghỉ dài như vậy?"

Trước đây đừng nói cùng đi cắm trại, có khi là đi cùng cô một chuyến đến siêu thị, cũng có thể còn lại một mình cô đi về.

"Nghỉ phép năm, thế nào, em không thích anh ở bên em?" Anh cười nói.

Đinh Tam Tam cười khê: "Em hy vọng tốt nhất là anh không có việc làm, cứ gọi là đến, có thể luôn luôn ở bên em."

Đới Hiến đưa tay sờ lên tóc của cô, nói: "Anh không thể làm một người chồng bình thường làm bạn với vợ con, có phải trong lòng em không vui hay không?"

"Nói như thế nào đây." Đinh Tam Tam đưa tay chống dưới cằm của mình, "Với tư cách là một nửa kia của anh em rất khó chịu, nhưng với tư cách là người bình thường được sự bảo vệ của bọn anh, em rất kiêu ngạo vì anh."

Nếu như không phải có đoàn người này ở phía trước bỏ quên sống chết, các cô ở phía sau tay không tác sát làm sao có thể hưởng thụ quang cảnh hòa bình chứ.

Cô quả thật có thể hiểu anh, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ oán giận, đặc biệt là khi nhìn thấy chồng đi cùng vợ đến siêu thị mua đồ ăn, cô gái nhỏ cùng bạn trai ngồi trong rạp chiếu phim xem phim ăn bông ngô, tranh cãi với ba mẹ trong nhà làm thú vui... Những hình ảnh bình thường này, ở trong mắt cô đều có thể nảy sinh ao ước.

Tay của anh trượt đến trên tay của cô, một lớn một nhỏ hai bàn tay nắm ở cùng một chỗ, gấn bó không thể tách ra.

"Chờ anh rút lui khỏi tiền tuyến, anh có thể mỗi ngày ở bên em." Anh hàm chứa áy náy giờ tay lên, hôn lên mu bàn tay của cô.

Đinh Tam Tam cười trừ, đối với chuyện làm bạn, mặc dù cô khát vọng, nhưng cũng không quá đà.

Đới Hiến liếc nhìn ý cười trên khóe miệng cô, trong lòng siết chặt, càng muốn yêu thương cô hơn.

Mười phút sau, mấy chiếc xe lần lượt dừng lại, bọn họ đến điểm đích rồi.

"Hai người các cậu là xảy ra chuyện gì, trong mắt không còn người khác sao?" Từ Chính Lâm đứng ở trước mặt bọn họ, một bộ dáng vẻ không cách nào lý giải chỉ trích hai người, "Tinh thần tập thể có biết hay không? Một người là quân nhân, một người là bác sĩ, vậy mà tố chất tư tưởng đều không vượt qua kiểm tra, quá khiến tớ thất vọng rồi!"

Vợ chồng Đới Quân cùng vợ chồng Tống Diệp đang bận rộn, cùng nhau phát ra ánh mắt tán thành.

Đôi Hiền cầm tay của Đinh Tam Tam, kiêu ngạo nói: "Cậu nhìn tay của vợ tớ này, giống như nhặt củi nhóm lửa cho các cậu sao?"

"Cô ấy không phải, cậu cũng không phải sao?" Từ Chính Lâm cười giễu một tiếng.

"Tớ phải bảo vợ cô ấy thật tốt, cậu không thấy nơi này có sông có rừng sao? Quá nguy hiểm." Đôi Hiền ôm chặt bả vai của Đinh Tam Tam, khóa cô ở trong ngực của mình.

Từ Chính Lâm gờ ngón tay cái lên, "Phục cậu rồi, anh em quý gối bái phục cậu."

Đinh Tam Tam cười một tiếng, nói: "Nhóm lửa thì tôi không biết, tôi giết cá giúp mọi người nhé."

"Đừng, tay của người quý giá như vậy, chúng tôi không dám dùng." Từ Chính Lâm xua tay.

Đinh Tam Tam nhìn thoáng qua Đôi Hiền, người sau vén tay áo chuẩn bị đánh người.

"Kháo!" Từ Chính Lâm lui về phía sau, lập tức chạy đi thật xa.

Tiểu Chung dắt một bé trai còn đang ngái ngủ đi tới, cười nói: "Bác sĩ Đinh quý giá, tớ tìm việc cho cậu đây."

"Tam Tam..." Tiểu Bảo lão đảo nhào tới chỗ Đinh Tam Tam, một người lão đảo, ngã xuống trong ngực của cô.

"Con trai không tệ, còn biết binh từ [5] nữa!" Tiểu Chung hài lòng nói.

[5] Binh từ (碰瓷): phương ngữ Bắc Kinh, chỉ một chút hành vi đầu cơ trục lợi, xào trá vơ vét tài sản.

Đinh Tam Tam ôm Tiểu Bảo đứng dậy, chọc chọc khuôn mặt của cậu bé, nói: "Đã lâu không gặp, Tiểu Bảo."

"Tam Tam... cây kẹo nhỏ..." Cậu bé hai tuổi, bi bô tập nói, trái lại ba chữ "cây kẹo nhỏ" nói hết sức rõ ràng.

"Có, hôm qua đi đặc biệt mua cho con này." Đinh Tam Tam ôm cậu bé quay lại chỗ đậu xe, mở túi đồ ăn vặt ở hàng ghế sau, viên kẹo nhiều màu sắc lập tức thu hút toàn bộ lực chú ý của Tiểu Bảo.

"Oa..."

"Này, cậu đừng cho nó ăn nhiều." Tiểu Chung đuổi theo, giống như gà mái mẹ che chở gà con.

Đinh Tam Tam không phải người làm mẹ, hoàn toàn không hiểu nỗi những người này tại sao chăm sóc một đứa bé mà giống như gặp phải kẻ thù vậy, cái này không thể ăn cái kia không thể đụng vào, trẻ con chịu ràng buộc cũng quá nhiều rồi.

"Lần trước người cha bế hai đứa bé nhìn xuống người mẹ mua đồ ở phía dưới, hai đứa bé đều ngã xuống, tin tức mới xảy ra cậu chưa xem sao?" Tiểu Chung hỏi.

"Ừ, có xem qua." Đinh Tam Tam bế Tiểu Bảo ngồi trên thảm trải picnic.

"Nghe nói hàng năm có gần 60% trẻ em chết ở trên tay ba mẹ mình, nguyên nhân là bọn họ chăm sóc không chu toàn, xem nhẹ những tai họa tiềm ẩn ẩn giấu ở bên người chúng ta, cho nên tạo thành bi kịch." Tiểu Chung sờ sờ đầu con trai mình, nói, "Làm cha mẹ, chúng ta không thể không tăng thêm coi trọng, coi như là vụ chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, cũng tốt hơn xảy ra chuyện rồi mới ân hận, đúng không?"

"Mẹ..." Tiểu Bảo giờ cây kẹo đưa cho Tiểu Chung, ý bảo cô cũng có thể liếm một cái.

Tiểu Chung giả bộ ăn một miếng, Tiểu Bảo cười tủm tỉm thu tay về, nhét vào trong miệng tiếp tục ăn.

Đinh Tam Tam nói: "Cũng bởi vì làm cha mẹ chuẩn bị cơ bản quá thấp, cho nên tạo thành những sự tình vô trách nhiệm này. Lần trước tớ nhìn thấy một bạn trên mạng nói rất hay, làm cha mẹ cần phải đào tạo chuyên nghiệp, giống chúng ta phải thi giấy chứng nhận tư cách hành nghề của từng ngành nghề, thi qua rồi mới có thể làm việc, nếu không thì miễn bàn."

"Phương pháp này không được." Tiểu Chung cười sáng sủa, "Đối với những học bá như các cậu mà nói, nhất định dễ dàng, nhưng đúng lúc hai người lại là một nhóm người không muốn sinh con, cứ như vậy hai người trái lại không có vấn đề, nhưng đối với người có năng lực học tập hơi yếu mà nói rất không công bằng."

"Nói cũng đúng." Đinh Tam Tam cười khẽ.

Tiểu Chung nói: "Tam Tam, tớ thấy cậu và Tiểu Bảo chơi đùa cũng rất tốt, tại sao cậu lại không muốn sinh con?"

"Chơi cùng Tiểu Bảo đương nhiên vẫn ổn, còn những đứa bé khác thì quên đi." Đinh Tam Tam nhìn nơi xa xa bóng lưng ba người đàn ông đang bận rộn, "Chúng ta đều chưa hiểu rõ bản thân mình, bây giờ nói những thứ này quả thực quá sớm."

"Tớ nghe hàm ý này của cậu giống như có ý buông lỏng hả?" Tiểu Chung thử thăm dò hỏi.

Đình Tam Tam cười một tiếng, híp mắt hưởng thụ gió nhẹ đầu mùa hè lướt qua. Có nên dưỡng dục một đứa bé hay không, trong lòng cô đương nhiên cũng sẽ có thời điểm chần chừ, bởi vì yêu một người, cây cung trong lòng kia cũng sẽ theo đó trùng xuống một chút. (Dưỡng dục: nuôi nấng và dạy dỗ)

Cô cũng sẽ nghĩ, bởi vì người đứng bên cạnh là anh, cho nên cô có thể ôm lòng tin đối với tương lai của mình, tin tưởng mình có thể cùng anh chăm sóc một sinh mệnh, tin tưởng kia có lẽ là một chặng đường tuyệt vời.

Cô nhìn về phía người đàn ông cao lớn kia, trong hốc mắt đều là bóng dáng của anh.

Lời tác giả: nói là chìm trong bể mật, không quá đáng chứ?

Chú ý, Tam Tam nói là "dưỡng dục" một đứa bé, không phải là mình sinh... cô ấy không có ý nghĩ chính mình sinh.

Rất cuộc có thể có em bé hay không, tôi nhìn bình luận có bất đồng rất lớn, nhưng kết cục tôi viết đã định rồi, sẽ không đổi nữa, mọi người có thể đoán một chút!

Lời editor: có cảnh trong xe mà tác giả viết sơ sài quá =))))

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đưa tình tình này ai kể

Edit: Dương

***

Con trai của Tiểu Chung vẫn luôn thích Đình Tam Tam, dùng lời của Tiểu Chung mà nói cậu bé rất có thể là một "thụ", cho nên sẽ thích một người phụ nữ tương đối mạnh mẽ "công" như Đình Tam Tam, Đình Tam Tam bày tỏ phải đòi một người mẹ đứng đắn một chút cho Tiểu Bảo.

Nhưng sự thật quả thực như vậy, Tiểu Bảo rất thích nhào lên người Đình Tam Tam, kỹ năng giả vờ ngã đạt đến cấp mười, lần nào cũng có thể chuẩn xác nhào tới trên người Đình Tam Tam, không có ngoại lệ.

"Tam Tam..."

Ban đêm buông xuống, mọi người dựng xong lều vải, có tiếng trẻ con ở ngoài vang lên.

Đới Hiến kéo khóa của lều vải xuống, một em bé chảy nước miếng đã bị đưa vào đây.

"Nó trúng độc của vợ anh rồi, đến đây giải mối tương tư." Tiểu Chung cười tủm tỉm ngó đầu vào thăm dò, liếc nhìn một vòng, nói, "Ban đêm hai người có hoạt động gì không?"

"Hoạt động gì?" Đình Tam Tam gấp xong quần áo, xoay người hỏi.

"Không có sao?" Tiểu Chung cười hết sức quý dị.

Đới Hiến nâng con trai Tiểu Chung lắc lư ở trước mặt cô ấy, "Không phải cô muốn chúng tôi giúp cô trông nó chứ?"

"Đang có ý đó." Tiểu Chung từ phía sau thả xuống một cái túi nhỏ, bên trong có đầy đủ mọi thứ dành cho trẻ em.

"O." Đới Hiến và Đình Tam Tam cùng nhau phát ra tiếng kháng nghị.

"Tớ và lão Tống muốn tiến hành một chút giao lưu mức độ sâu sắc, Tiểu Bảo thì nhờ hai người, ngủ ngon." Tiểu Chung nặn ra một nụ cười khoa trương, sau đó nhanh chóng khép lều vải lại, biến mất ở trong bóng đêm.

Đình Tam Tam: "..."

Đới Hiến: "..."

Tiểu Bảo không biết mình bị "vứt bỏ": "Tam Tam..."

"Cô ấy và lão Tống... Loại địa phương này?" Đình Tam Tam sờ sờ gương mặt của Tiểu Bảo, sau đó một vẻ mặt không thể lý giải trừng mắt nhìn bên

ngoài.

Đới Hiến càng không thể hiểu địa phương đang ở: "Vì sao cô ấy cảm thấy chúng ta sẽ không làm như vậy?" Lẽ nào nào anh so với tên Tống Diệp kia sẽ càng thiếu hụt tinh thần "rèn luyện" sao?

Đinh Tam Tam trừng mắt: "Bởi vì chúng ta vốn cũng không cảm thú như vậy!"

"Phải không?"

"Phải!"

Đới Hiến bĩu môi, cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, "Vậy nó làm sao bây giờ?"

Đinh Tam Tam: "Đỡ ngủ cho xong chuyện, xem như là quà kỷ niệm ngày cưới cho cặp vợ chồng kia."

"Em đỡ?"

Đinh Tam Tam hai tay để trước ngực, lông mày bên trái hơi nhướng lên, "Anh cảm thấy em biết?"

Đới Hiến không nói lời nào liền nhét cậu bé vào trong ngực của Đinh Tam Tam, "Ngực của em tương đối mềm, có lẽ nó sẽ có một chút cảm giác an toàn."

Đinh Tam Tam tiếp nhận không biết làm cách nào, vẻ mặt kinh hãi: "..."

Lý do vô si như vậy anh cũng có thể dùng quang minh chính đại như thế?

"Anh pha cho nó ít sữa bột." Đới Hiến nhìn về mặt cạnh lời của cô, cười hôn cô một cái, cầm lấy cái túi Tiểu Chung ném ở cửa lều, bên trong có bình sữa cũng có nước nóng, còn có áo ngủ của Tiểu Bảo.

Bé trai vốn là thuộc nhóm người tinh lực tương đối tràn đầy, chỉ là chồng mông chơi đùa với một tấm thảm không có gì đặc sắc cũng có thể chơi đùa hai tiếng đồng hồ. Đinh Tam Tam nằm nghiêng ở trên đệm, ngáp ngủ liên tục, so với thức khuya làm phẫu thuật còn mệt hơn.

Đới Hiến nằm sấp ở trên đệm, vừa nhìn Tiểu Bảo, vừa nhìn Tam Tam.

"Em rất buồn ngủ... Sao nó còn chưa ngủ?" Tay của Đinh Tam Tam mềm nhũn, triệt để ngã ở trên đệm.

"Tam Tam..." Tiểu Bảo vươn bàn tay béo múp vỗ vỗ mặt của cô.

"Đừng." Đinh Tam Tam nhắm mắt, rên rỉ đáp lại nó.

Đới Hiến nói: "Hay là cho nó ăn thêm sữa?"

"Anh muốn nó no chết sao?" Đinh Tam Tam mệt mỏi mở mắt, một đôi mắt đỏ bừng.

Đới Hiến thờ dài, duỗi bàn tay, chọc ở bên sườn của cậu bé rồi bế cậu bé lên, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn nhau vài giây, Đới Hiến ôm sát cậu bé vào trong ngực mình, trong trí nhớ hình như các bà mẹ dỗ con ngủ như vậy.

"Hu hu hu..." Tiểu Bảo không nê mặt, khóc đứt quãng.

Có lẽ là bắp thịt của anh quá cứng, hoàn toàn không khiến cục cưng cảm nhận được dễ chịu, cứng rắn, không thích hợp ru ngủ.

"Để em đi." Đinh Tam Tam duỗi tay.

Tiểu Bảo được chuyển đến trong ngực của Đinh Tam Tam, đôi mắt của cậu bé rung rung nhìn Tam Tam chăm chú, người sau cho cậu bé một nụ cười trấn an, dịu dàng nói, "Cục cưng ngoan, mau ngủ thôi, dì Tam Tam kể chuyện xưa cho con."

Tiểu Bảo hơi hơi hồi phục tâm tình, nghiêng đầu dụi dụi ở trước ngực cô, cảm nhận được ấm áp.

"Nó đang làm gì?" Đới Hiến đưa tay, muốn tách đầu cậu bé ra.

Đinh Tam Tam nghiêng người, khiến tay của anh rơi ở trên bả vai của cô, mắng anh: "Đừng quấy rối, mau chóng lên mạng tìm truyện cổ tích."

"Còn lên mạng tìm sao, có sẵn đây rồi."

Đinh Tam Tam hoài nghi nhìn anh, Đới Hiến đưa tay ôm bả vai của cô, cười nói: "Hoàng tử và công chúa đều ở đây, kể luôn câu truyện từ thực tế!"

Đinh Tam Tam: "..."

Không có biện pháp, Đinh Tam Tam đành phải tìm tòi mấy câu chuyện xưa còn sót lại trong đại não, từ từ kể chuyện.

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, đèn đuổi muỗi trong lều sáng lên, thanh âm dịu dàng của người phụ nữ giống như ánh sáng nhu hòa trên trái đất tăm tối này.

"... Máy bay địch không ngừng gầm thét ở trên bầu trời, đạn pháo [1] cũng không ngừng nổ mạnh ở xung quanh. Lúc này, những người khác đều rút lui, chỉ có Bethune [2] vẫn đang kiên trì làm phẫu thuật, mọi người khuyên ông ấy mau chóng rời đi, nhưng ông ấy nói với các chiến sĩ Bát Lộ quân [3], «Bàn mổ là mặt trận của bác sĩ. Các chiến sĩ chưa rời khỏi mặt trận thì tôi làm sao có thể rời khỏi mặt trận của mình chứ?», vì vậy, ông ấy kiên trì làm xong phẫu thuật cho bệnh nhân..."

[1] Đạn pháo: là loại đạn được bắn từ các loại pháo để tiêu diệt các mục tiêu như sinh lực, phương tiện, trang bị; phá hủy nhà cửa, các công trình quân sự, sở chỉ huy; làm hư hỏng các loại vũ khí, thiết bị quân sự.

[2] Norman Bethune: là một bác sĩ nổi tiếng khoa phẫu thuật lồng ngực người Canada. Từ năm 1938 ông đến Trung Quốc tham dự cách mạng kháng Nhật, 1939 ông mắc bệnh qua đời. Một năm rưỡi ông công tác ở Trung Quốc đã dốc hết tâm huyết cho cách mạng Trung Quốc kháng Nhật.

[3] Bát Lộ quân: là lực lượng kháng Nhật của lãnh đạo đảng Cộng sản Trung Quốc, là một trong những tiền thân của quân giải phóng nhân dân Trung Quốc.

Đinh Tam Tam cúi đầu, Tiểu Bảo nhắm mắt lại, đã an ổn đi vào giấc ngủ rồi. Cô nhẹ nhàng thả cậu bé vào trong chăn bên cạnh mình, đắp chăn lên.

Mới thờ phào nhẹ nhõm, cô liền bị ôm vào một lồng ngực rắn chắc.

"Thế nào, anh cũng muốn nghe chuyện xưa?" Đinh Tam Tam khẽ cười hỏi.

Lòng ngực phía sau chấn động một cái, nói: "Chỉ có em mới có thể kể chuyện xưa của Bethune cho đứa bé chưa đầy ba tuổi, nó có thể nghe hiểu sao."

"Vậy chuyện xưa của hoàng tử và công chúa, kỵ sĩ và nữ vương thì nó có thể nghe hiểu sao?"

Đôi Hiền dừng một chút, gật đầu: "Cũng đúng."

"Huống hồ câu chuyện xưa này của em có bác sĩ có chiến sĩ, có tinh thần nhân văn lại có tinh thần nghề nghiệp cao thượng, không phải tốt hơn nhiều so với những truyện cổ tích phù phiếm kia sao?" Đinh Tam Tam cười nói.

Hai tay của Đôi Hiền quấn ở eo của cô, khóa chặt cô ở trong ngực mình, "Đúng, chuyện xưa này có em cũng có anh, rất tốt."

Đinh Tam Tam nhường này, nhắm mắt cười tủm tỉm.

Bên cạnh là cậu bé có cái bụng nhỏ nhô lên, phía sau là lồng ngực rắn chắc của anh, trong không gian nhỏ nhỏ không đến tám mét vuông này, cô cảm nhận được cái gì gọi là bình yên cả đời, cái gì gọi là thích tiện yên ương bất tiện tiên [4].

[4] Thích tiện yên ương bất tiện tiên: ước ao có thể giống như chim yên ương tay nắm tay đến già, bầu bạn cả đời. Chỉ cần như vậy, cho dù làm thần tiên trên trời cũng không cần.

"Anh tin tưởng Tiểu Chung đưa con trai tới cho chúng ta, chỉ là muốn hưởng thụ thế giới hai người sao?" Đinh Tam Tam thấp giọng hỏi.

"Còn có nguyên nhân khác sao?" Anh hỏi.

"Đương nhiên, cô ấy muốn để em cảm nhận ra tâm tình nuôi nấng và dạy dỗ một đứa bé, để em có thể chân chính làm ra lựa chọn chính xác." Đinh Tam Tam cười nói, "Cô ấy vì em, cũng là dụng tâm lương khổ rồi."

Đôi Hiền đưa cánh tay siết chặt, nói trầm thấp: "Tam Tam, đừng lại suy nghĩ nhiều như vậy, đừng lại làm ra bất cứ lựa chọn nào... Đừng lại không chịu trách nhiệm rời khỏi anh."

Đinh Tam Tam ở trong ngực anh trở mình, mở to hai mắt nhìn anh chăm chú, "Sau khi chúng ta ly hôn, em vẫn đang suy nghĩ có thể tìm một người đàn ông đến thủ tiêu tình cảm của em đối với anh hay không."

"Không thể nào." Anh nâng mặt của cô, cúi đầu cắn môi của cô, kiên quyết nói.

"Ừm."

Quả thực là mơ mộng hão huyền. Trên thế giới có một người như anh móc tim móc phổi với cô như vậy, làm sao còn có người thứ hai?

"Nói thật, em có thể nhìn ra ở trong mắt anh có yêu thích với Tiểu Bảo."

"Thích? Anh rõ ràng là ghen tỵ, vừa nãy nó không ngừng cọ xát ở trên ngực em."

Đinh Tam Tam cười khê, "Đừng ngắt lời! Anh dám nói anh chưa từng muốn có một đứa bé? Cùng nó chơi điện tử, cùng nhau chơi súng, dạy nó chơi

bóng rổ leo núi?"

Đôi Hiên nuốt một ngụm nước bọt, không biết đáp lại như thế nào.

"Nhìn gì, nói trúng tim đen rồi." Đinh Tam Tam đưa ngón tay ra, chỉ vào chóp mũi của anh.

"Anh thừa nhận anh từng muốn có một đứa con, trước khi em nói rõ cho anh biết không muốn sinh con." Anh thành thật khai báo.

"Ừm." Đinh Tam Tam nghiêng đầu, tiến sát vào trong ngực anh, "Ồ trong suy nghĩ của anh, em sẽ là một người mẹ tốt sao?"

"Anh không biết."

"..."

"Điều duy nhất anh khẳng định, em luôn là người vợ tốt của anh." Anh thấp giọng nói ở bên tai cô, "Những cái khác, anh cũng không cần em sấm vai nhân vật gì đó."

Vành mắt Đinh Tam Tam nóng lên, nhắm mắt chui vào trong ngực anh.

Dung túng, đây từ duy nhất cô có thể nghĩ đến để khái quát toàn bộ hành động của anh.

"Em ngay cả việc nhà cũng không làm, còn xem như người vợ tốt sao?" Cô cắn môi buồn cười hỏi.

"Anh biết làm là được rồi, tại sao em nhất định phải làm?" Đôi Hiên cười một tiếng, đưa tay nhéo nhéo sau cổ cô, nói, "Em cho anh là một mái nhà, đây là ý nghĩa cốt lõi."

"Anh nghĩ như vậy?" Cô có chút bất ngờ, lại có chút vui vẻ.

"Đúng vậy. Rất nhiều thời khắc tác chiến ở phía trước, anh đều suy nghĩ bao giờ em mới có thể trở về." Anh cúi đầu, hôn lên tóc của cô.

Vừa nghĩ tới nếu anh qua đời rồi thì cô sẽ đau lòng rất nhiều, nên anh không cho phép bản thân thất bại. Bị thương có thể, tử vong, tuyệt đối không thể.

"Nhưng em vẫn ly hôn với anh..." Cô hơi khóc nức nở, ảo não tự trách mình.

Tình yêu của anh đối với cô là thời hạn cả đời, tình cảm của anh đối với cô là trừ tính cả đời, là từ tương tư đến bảo vệ lẫn nhau, là từ không nhớ đến khó quên, là lần khói dưới bãi cỏ trong chiều tà, không ai hiểu được tâm tình của mình [5].

[5] Nguyên văn 草色烟光残照里, 无言谁会凭阑意 (Thảo sắc yên quang tàn chiếu lý, vô ngôn thùy hội bằng lan ý): xuất phát từ 《Điệp huyền hoa》của Liễu Vĩnh. Tạm hiểu ý câu này là nhớ nhưng ý trung nhân ở phương xa. (Phần edit hai câu thơ thì t edit chưa chắc đã sát nghĩa, mong mọi người bỏ qua)

Đáng tiếc là cô đáp lại anh, cũng chỉ có phỏng đoán, suy đoán linh tính, ích kỷ, trốn tránh...

Cô chống ở lồng ngực của anh, muốn cao giọng khóc lớn nhưng bởi vì hiếm khi như vậy nên không quen, muốn thấp giọng khóc sù sùi, lại bởi vì ngọn lửa trong lồng ngực không phun ra được mà kim nén đến mức khó chịu. Cô chỉ có thể không ngừng gần sát lồng ngực của anh, không ngừng sát lại, ở trong ngực anh tìm kiếm sự cứu rỗi đối với mình.

"Không sao, không phải bây giờ chúng ta vẫn ở một chỗ sao?" Anh nhẹ giọng dỗ dành cô, giống như trấn an một bé gái đang lạc đường trong con hẻm. Mặc dù cô từng lạnh nhạt với anh, mặc dù cô khiến anh nếm trải tương tư đau khổ trong tình cảm, nhưng cô cũng đã dành cho anh một tình yêu chẳng gì sánh bằng.

Chỉ riêng điểm này, anh có thể tha thứ cho cô trăm nghìn lần khi cô đẩy anh ra và từ chối anh, có vô số lần không hề do dự lại lần nữa bước về phía cô.

"Hu hu hu..."

Cô giống Tiểu Bảo ban nãy, khóc không còn chút hình tượng.

Anh muốn nâng đầu của cô lên lau nước mắt cho cô, cô lại trước sau nắm chặt quần áo của anh chôn đầu ở trong lồng ngực của anh, thấp giọng khóc sù sùi.

"Em như vậy khiến anh thật sự khó chịu." Anh bất đắc dĩ than thở.

"Anh không để em khóc một chút, em sẽ càng khó chịu hơn." Cô ồm ồm đáp lại.

"Được rồi." Anh đầu hàng, ôm cô đắp chăn cho cô, "Khóc đi, khóc xong rồi vẫn là cô vợ như hoa như ngọc của anh."

Đều nói đưa tình tình này ai kể? Hôm nay ông trời có mắt, anh cuối cùng khiến cô hiểu rõ rồi.

Lời tác giả: mặc dù Tam Tam khóc, nhưng tôi cảm thấy tôi tung ra là đường, thật sự, tôi có thể ngửi thấy mùi chua mùi thối của tình yêu.

SPOIL: "Nếu như con đồng ý đi làm thụ tinh trong ống nghiệm, mẹ sẽ cân nhắc tiếp nhận con sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôm Qua Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.